

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 7
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

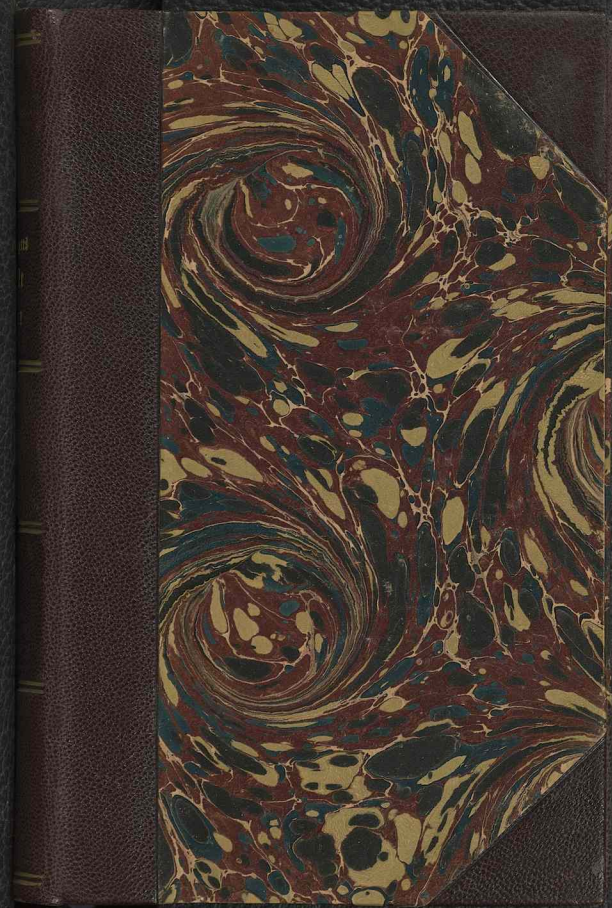
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05741 3

+ Rex

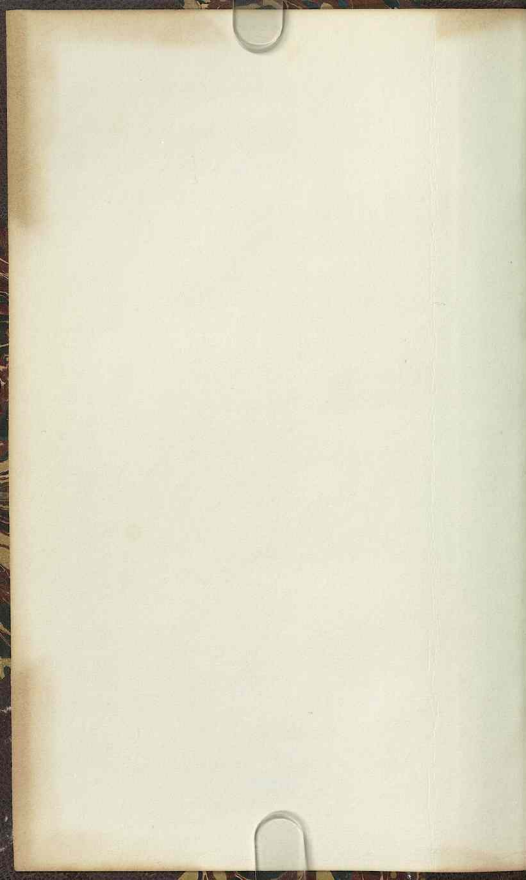

THE KONG-HEE PRESS
1871

1871

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. E. Viebenberg.

7
25de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. L. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. Episke Digte: Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Helge, Groars Saga, Grolf Krake, Orvarobds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.
- II. Lyriske Digte og Romancer. 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 ß; nedsat Pris 4 Kr.

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Syvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1858.

Trykt hos J. S. Schults.

Oehlenschlägers
Tragiske Dramaer.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiønair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1858.

Rechtschreibung

Tragische Dramen

von

H. v. Klopstock

Leipzig

Verlag von J. G. Schulp.

Tragt des J. G. Schulp.

Indhold.

	Side.
Køstbrødrene.....	1
Den lille Hyrbedreng	139.
Grif og Abel	193.

2000

1000
1000
1000
1000

Dramatſke Digte.

Tragiſke Dramaer.

Vemte Deel.

Dramatische Dicht.

Erzählter Drammer.

1870

Fostbrodrene.

Tragoedie.

Handwritten text, likely a title or heading, appearing upside down.

Handwritten text, likely a subtitle or author name, appearing upside down.

Personerne.

Asmund, Helt og Bonde.

Alfred, hans Broder.

Gunborg, Hersekvinde.

Ragnhild, hendes Datter.

Kerek, Helt.

Thiodolf, gammel Kæmpe.

Faste, }
Nef, } Asmunds Trælle.

Snækol, Røver.

Flein, hans Son.

Kerek's Svend.

Thiodolf's Svend.

En Træl.

En Dreng.

Karle, Piger og Spille-mænd.

Personen

Hermann, Herr v. Bismarck
 Adolf, Baron v. Bismarck
 Gustav, Baron v. Bismarck
 August, Baron v. Bismarck
 Karl, Baron v. Bismarck
 Elisabeth, Baronin v. Bismarck
 Marie, Baronin v. Bismarck
 Helene, Baronin v. Bismarck
 Friedrich, Baron v. Bismarck
 Maria, Baronin v. Bismarck
 Karl, Baron v. Bismarck
 Elisabeth, Baronin v. Bismarck
 Carl, Baron v. Bismarck
 Carl, Baron v. Bismarck
 Carl, Baron v. Bismarck

Forste Handling.

Bondestue.

Asmund sidder ved Bordet med Ragnhild og Gunborg.

Ragnhild.

Hortæl os meer! Det er saa vennesælt,
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensoelen synker hist i Havet,
Og Maanen straalere paa den lyse Himmel.

Asmund smilende.

Hvor kan det rædde Lam fornoies vel
Bed Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund! naar det staaer

I Sifferhed bag Gierdet. Du er selv
I Sifferhed; du har jo lovet mig,
At du vil aldrig færdes saadan meer
I Ledingstog og Bifing.

Asmund.

Kan du ynde

Den Ungersvend, som gjør et Pigeløfte?

Ragnhild.

Lad Kongemoer og stolte Jarlers Døttre
Med Hovmod længe nok udkaare kun
Den Veiler, som opoffrer sig for Gren;
Jeg, hvis jeg skulde vælge mig en Mand,
Jeg er ei hugprud, tænker anderledes.
Jeg ynder Freia meer, end Asa-Thor.
Min Husbond maatte elske mig for Alt,
Og ei forlade mig; thi Qvinden er
En Bedbendranke, vristet fra sin Gøg,
Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.
Men skulde da den Kraftige, den Stærke
Kun slumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde
Med stærken Arm selv fiere stærken Ploug,
Og stange Ogen i den doovne Side.
Han skulde bruge Buen aarle, for
At standse Juglevildtet i sin Flugt.
Han skulde kæmpe mod den vrede Bjørn,
Og hånge Skinken i min Skorsteensrog,
Og garve Pelsen til en Vinterkaabe.
Han skulde tække Hytten vel i Føst
Med lune Straae; men tørste Kornet først.
Han skulde tomre Bærktøi, Stol og Bord,
Og magelige Hylde; danne Leer,
Og brænde det til Kruffer og til Fade,
Hvori jeg kunde salte Vinterfiød.
Han skulde tale med mig seent i Døeld —

Åsmund.

Og kryste dig i mandig, kærlig Arm,
Og kysse dig!

Ragnhild.

Tys, tys! min Moder sover.

Åsmund.

Saa kom og giv et Kys mig, for hun vaagner!

Ragnhild.

Bær hovist, Åsmund! Stille! Slip min Arm!

Åsmund.

Er du saa streng?

Ragnhild.

En Mo bør være streng.

Hvad er en Rose vel foruden Torn?

Åsmund.

Og vil du være ligesaa som Viv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Åsmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snart.

Ragnhild.

Slip, siger jeg!

Åsmund.

Du veed, jeg elsker dig.

Elst mig igien, og bliv min kære Hustru!

Jeg beiler til dig.

Ragnhild.

Slap det ud engang?

Men, nei! du skal ei sige, jeg har loffet

Dig til at beile for at faae et Kys,

Svorefter du forsmægter. Du skal ikke

Betale flig en Smaating med dit Livs,
Dit Hiertes Frihed. See, der har du Kyssset,
Og gjør saa derfor siden, hvad du vil!

Hun kysser ham.

Asmund.

O, hulde Ragnhild! hvor jeg elsker dig.

De omfavne hinanden.

Gunborg vaagner.

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —

Ja, sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde
Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,
Og Asmund, hvad han skylder Gæstfrihed.

Asmund.

O, Moder! harmes ei; hun er min Brud.

I dette Dieblis har hendes Smil,

Lig Joraarsolen, der til Knoppen straalers,

Mig aabnet Læben for de søde Ord:

Jeg elsker dig!

Gunborg.

Du beiler til min Datter?

Asmund.

Ja, snilde Gunborg! og jeg lover dig

At vorde dig en Søn for den, du tabte.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil

Hidloftet Strandens Maage fra sit Tang,

Og den forvandlet til en Turteldue.

Nu kurrer jeg i Elmetræets Skygge.

Min første Ungdom svandt; jeg fylder tredve,

Har længe nok omstormet, længe nok

Brugt Sværd og Piil i Viking. Er jeg vorden

Lidt mere feig maastee, har Ragnhild smeltet

Mit haarde Hierte, er det mere blødt —
 Belan, jeg offrer Seiersaligheden
 For huuslig Fryd. Jeg elsker disse Bægge,
 Og foretrækker dem for Ugirs Kiøl;
 Og Markens Jure med sin Vintersjød
 Mig forekommer mere værd, end Havets
 Bindflygtige, hvoraf kun Skummet groer.
 Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
 Har Skionheds Trolldom virket uden Seid;
 Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg

lægger deres Hænder i hinanden.

Den evige Freia signe mine Børn!
 Tak, Asmund! for du elsker hende ærligt.
 Ja, jeg har længe seet din Jld, men tænkt,
 Det var et flygtigt Blus i Sanders Mose,
 Der sluktes brat, og ingen Freia-Stjerne,
 Der brænder stadig med en evig Olie.
 Jeg tilstaaer dig, jeg frygted for mit Barn,
 At, som en Vi paa Siosnas hvide Blomst,
 Du hang kun, for at suges Honningduggen.
 Ak! kiendte mangen flygtig Ungersvend
 Den Angst, som giærer i en Moders Hierte,
 Naar om sin Diesteen, sin Alders Haab
 Hun seer Forførelsen som Slange hvisle —
 Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg rolig.
 Nu er du hendes Brudgom; vel, nu har
 Du Ret, at kysse disse hvide Hænder,
 At favne dette smekke Liv, og trykke
 Din Læbe mod den friske Jordbærmund.

Asmund kysser hende.

Er det ei saa, du mener?

De verle Ringe.

Gunborg gysrer.

Det er silde;

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Ratten
Mit trøtte Legem ryster med sit Gys.

Det er alt Midnat, Søn! Hvi vælger du

En Tid, som hindrer eders gamle Moder

I ret at dele denne første Glæde?

Ihi gamle Følk, min Søn! er spæde Born,

Og ingen Fryd og Sorg formaaer dem til

At glemme deres vante Sengenid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer, end ellers, Moder!

Jorlad os nu, min Brudgom! det er silde.

I Morgen venter jeg, naar Lærken slaaer.

Asmund.

Snart skal den slaae, naar du slaaer Diet op

I Asmunds Arm, og synker til hans Bryst.

Beed du, min hulde Brud! at Midnatsstunden

Er Elskovs Middag?

Ragnhild.

Bær nu smukt besteden,

Siig ingen Daarligheder!

Asmund.

Rodmer du?

Hvi rodmer du?

Ragnhild.

God Nat!

Asmund.

Endnu et Kys!

De Skilles ad.

Aden for Hytten.

Asmund.

Nu er det skeet. Er det i Sandhed skeet?
 Har jeg en Brud? Er virkelig den skionne,
 Den vene Ragnhild min? Siig, har du hørt det,
 Du Nattens Lys, som saae mig ene vandre,
 Naar andre Ungersvende sneg sig hen
 Til Bondehytterne, til deres Beile?
 Da saae du mig foragte dem, at gruble
 Paa nye Tog, i Skoven hugge Aarer,
 Og tomre Jlikker i den sprukne Baad. —
 Hvorledes er det fat? Mit fordums Liv
 Mig forekommer som et ødslet Guld,
 En misforstaaet Rune paa mit Skjold.

Hver Laas oplukkes med sin egen Dirf.

Den rette Nøgle var endnu ei funden;
 Og det er kun et usselt, fattigt Skuur,
 Hvis Laager aabnes for hver Kæstevind.

Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,

Og dog hun levet har i atten Aar.
 For tolv Aar siden gif hun her og leged
 Som yndigt lille Roer — da stormed jeg —
 Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.

Grubler.

Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
 Dog ofte havde vel Huldsaligheden
 Mig smeltet meer, i Fald jeg havde seet
 Det skionne Barn i Ustylds hvide Dragt. —
 O, søde Mø! hvor jeg misunder nu
 Det Bolster, som du trykker til din Kind.
 O, gid jeg var det Eiin, som nu du binder
 Om dine Loffers fulde Gletninger!
 O, gid jeg var den Blomst, som jeg dig gav!
 Den sidder som en Drot i Mislegard
 Nu paa sin Loibænk mellem to Beninder,
 Og veed ei ret, til hvilken Side den
 Skal bøie sig foreløst med Kindens Blus. —
 Jeg gaaer til Sengs, men ei til Hvile; Leiet
 Skal vorde mig en Baad, hvorpaa jeg seiler
 I Matten langs ad min Grindringskyst
 Paa Tankens Strøm. Men, ei! hvem kommer der,
 Og styer den blege Maaneklarhed bort
 Med brandrødt Fakkelsblus? — Det er min Broder.

Alfred

kommer med en brændende Fakkell.

Nu, er du der? Jeg har alt ventet længe.
 Jeg frygted, der var hændet dig Fortræd,
 Og tændte Fakklen for at finde dig.

Asmund alvorlig.

Sluk Fakklen, Alfred! Maanen skinner klar.

Alfred lystig.

Sluk Maanen, Asmund! og lad Fakklen brænde.
 Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Asmund.

Dens Blus betager Himmelen sin Glæds.

Alfred.

Det kan ei Jordens Jld. Nei, tværtimod,
Det dunkelrøde Flammenvist i Røgen,
Med snevre Lysning, stikker selsomt af
Til Maanens Klarhed, der omfavner Jorden.

Asmund.

Belan, saa plant den hen ved Træet der!
Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen
Og føle mig; jeg finder, det er lummert.

Alfred.

Tag dig i Agt, du ei forkøler dig.

Asmund.

Ah!

Alfred.

Kiender du ei nok den gamle Bise
Om Ellepigerne, som lokte Evenden
I Hulen, hvor de ængsted ham?

Asmund.

Han slap

Dog ud.

Alfred.

Med Rød og neppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Jld,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedskorn.
Jeg kan ei gaae om Natten, mærke Duggen,
Der falder flam, og føler alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Åsmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hjerne
Med Bangheds Billeder.

Alfred.

Jeg er ei bange;

Kun lidt forsigtig.

Åsmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Kan vel forenes med Behiærtighed.

Der lever dog vel ingen Helt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Åsmund.

Du er mig alt for klog alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har du tidt mig sagt;
Dog Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Åsmund.

Da jeg paa samme Alder var, som du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi

Er du ei saa endnu?

Åsmund i Tanke.

Man faaer Forstand

Med Aarene.

Alfred lystig.

Ei, vel da liden Alfred,

I Fald han har den alt!

Asmund.

Jeg maa nok sende

Til Offergoden dig, som Lærepilt.

Alfred.

Nei, jeg vil være Helt. Jeg øves daglig.

Og kan alt hugge med det største Sværd.

Asmund

rækker ham venligt Haand.

Tilgiv mig, Alfred! Raste, holde Kæds!

Det skændigt var, om jeg fornærmed dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Bennemund

Fornærmer kun en kold, indsnæpet Siæl.

Asmund.

Vel! Skiondt du deler halvt min Alder kun,

Er du min Ven, min Broder, min Fortrolige:

Du dele skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.

Er Ragnhild end saa knibst?

Asmund.

Hun elsker mig.

Alfred.

Det veed jeg nok; men har hun sagt dig det?

Asmund.

Ja, jeg har beilet, vundet hendes Tro.

Alfred springer.

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,

Det siger jeg dig: du maa vie med det,

Til jeg har faaet min Badmelstrøje med

De røde Lidser fra den gamle Hervor.

Og jeg maa kiøbe mig en Hue først.

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal
 Der feies i den store, lange Lade,
 Og strøes med Gran; saa maa jeg hente selv
 Den blinde Foltvar Spillemand, og Hemming,
 Som blæser Luren, og Gotvare Terne,
 Som slaaer paa Trommer og paa Klingejern. —
 Men hvorfor stirrer du saa underligt?
 Det skulde være mig, som skulde giftes;
 Du skulde see mig, hvor jeg vilde hoppe!
 Men det er sagtens lidt for tidligt end.

Asmund

i dybe Tanker.

Giv Held mig, Freia! Giv, giv Sundhedsliv!

Alfred.

Hvad taler slig en Helt, som du, om Sundhed?

Asmund.

Mig fattes Intet.

Alfred.

Ragnhild heller Intet.

Asmund.

Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.

Hvad mangler da?

Asmund.

O, Intet! Det var fun

En flygtig Grille.

Alfred.

Hvor du stirrer sært!

Det kan ei være Falken, den er rød;
 Saa er det Maanen vel, som gjør dig bleg.

Åsmund.

Ja, Maanen, Alfred! gjør os Alle blege;
 Thi hun er Tidens Mø, og Tiden er
 En langsom Igle, men som suger dog,
 Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.

Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,
 Som dræber hurtigt.

Åsmund.

Jeg har ingen Lyst
 Til Braddød nu.

Alfred.

Det har en Brudgom fielden.

Åsmund grublende.

Den sidste Seng er kold — en Brudeseng,
 Som ei jeg higer efter.

Alfred.

Kære Broder!

Din Siæl er mørk, du ængster mig.

Åsmund.

Mit Bryst

Er rørt; en deilig Mø har gjort mig svag,
 Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom

Og giem, hvad du ei selv kan længer bære,
 I denne Varm; dens Laas er dirkesfri.

Åsmund.

Mit fordums Liv kan sammenlignes med
 En Foraarsstorm, som veg tilbage for
 En herlig Aarstid. Træet bøies ei

Af Blæsten meer, det hænger fuldt af Frugt.
 Dog — mangan Qvist har Foraarsstormen knækket,
 Afrevet mangan Blomst; hvem veed, hvem veed,
 Om mellem disse ei tilfældigviis
 Var den, som glemte Spiren til min Fremtid?

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer dig ei.

Asmund.

Du kiender dog den Skif — Fostbrødre-lag?
 At blande Blodet med en anden Kæmpes?
 Det er en vældig Pagt, som grunder sig
 Paa trofast Ven-skab og Samdrægtighed.
 Kiæl følger Vennen Vennen i hans Grav;
 Og blev den hævdet ret —

Alfred.

O nei, o nei!

Den grunder sig paa Overdrivelse,
 Paa Bildskab og paa Livsforagt. En Ven
 Skal sørge over Vennen, mindes ham;
 Og i den Barm, som aander efter hiin,
 Skal Ven-skab overleve Ven-skabs Død. —
 Tro mig, den Iver er kun falsk! En Bue
 Maa spændes, for at skyde Pilen af;
 Ei overspændes daarligt, saa den brister.

Asmund.

Jeg tilstaaer, for det meste skeer det saa.
 Saa, i det mindste, er det skeet med mig.

Alfred forfærdet.

Hvad? har du svoret da Fostbroderskab?

Asmund.

Du veed, man gjør den Ed paa tvende Maader:

At hevne Bennen, eller følge ham
I Gravens hule Hvalving uden Strid.

Alfred.

O, Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Kæmpe,
Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvem — nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf den Seiersføle.

Ei Vidar selv er mere skulderbred.

Hans Riød er Jern, hans Knokler er af Steen.

Han ligner Marmoret i Misklegard:

Udhugget som et Menneske, men Steen;

Og Tidens Orm fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod

Afhugges ham i daglig Kamp og Strid,

Som Marmoret i Misklegard af Gothes.

Ham har du svoret dit Jostbroderskab?

En Kæmpe, der ei hviler nogen Uge

Fast uden Eventyr og Vikingsfærd?

Min Broder! ha, der har du fastet Anker

I daarlig Havn.

Asmund.

Det føler jeg for ilde.

Det var i Drukkenskab. Jeg elsker ei,

Har aldrig elsket denne barske Kæmpe;

Han aldrig mig. Men, som du siger sandt,

Det var i daarlig Raadhed. — Møden gjorde

Mig Blodet varmt. Vi sad en Sommernat
 Og deelte Bifingsbyttet i en Skov.
 Paa Skrinten af en Bakke, mellem runke
 Og tykke vedbendgroede Bogestammer,
 Vi havde tændt en Ild i Sandets Grav,
 Som huled ind sig under friske Græstov.
 Guldhornet straalte klart i Rattens Blus,
 Som nu min Ragnhilds Ring ved Fælten her.
 Dengang var Kampen mig, hvad Elskov nu.
 Den stærke Thiodolf tyktes mig en Thor,
 Min Stolttheds Dnske var at ligne ham;
 Jeg solte mig et Barn ved Kampens Side.
 Tænk dig min Glæde, da jeg Thiodolf saae
 Med Horn i Haand, og Daggert i den anden;
 Og blottende sin Arm for Sværdets Odd
 Han bød mig Broderskab, Føstbroder=Ed.

Alfred.

Det bød dig Løse giennem Hødurs Mund.

Asmund.

Og før jeg end fik ganske svart mit Ja,
 Nedrandt ham Blodet alt i Sandets Hul;
 Og før jeg fik betænkt mig, rakte han
 Mig Daggerten, saa blodig som den var,
 At giøre ham den samme Skiel. Jeg saared
 Min Arm. Jeg husker endnu grant, jeg skælved;
 Men Wren forekom mig alt for stor,
 Og Skammen større, hvis jeg svigtede.
 Da blandte han vort Blod med Daggertspidsen,
 Og helligt svor jeg ham, ved Odins røde
 Ni dybe Saar, med Geiersodd betegnet,
 At følge ham i Døden, naar den vinkte.

Alfred

efter en Tausheb.

Det var et daarligt, ubetænksomt Løfte.

Åsmund.

Det føler jeg først nu ret levende.

Alfred.

Nof har at kæmpe Hver med egen Skiebne.

Åsmund.

En Ven bør dele Faren med sin Ven.

Alfred.

Thiodolf var ei din Ven; og er han død,

Da nytter ham kun lidt dit Livs Forliis.

Åsmund.

Jeg var saa glad, saa munter nys hos Ragnhild. —

Før har ei dette Løfte stræffet mig;

Nu, Ragnhilds Skiebne bundet er til min,

Nu, da min Fremtid vinker rosenrød,

Nu tuder Faren mig som Træets Ugle.

Alfred.

End lever Thiodolf. Da det dog er skeet —

Glem Faren, stol paa Lykken!

Åsmund grublende.

Andet Mandkion

Behøver Spise, Drikke, Lust til Livet;

Åsmund, foruden det, end — Thiodolfs Liv!

Alfred.

Følg mig!

Åsmund.

Jeg følger dig; men lad mig ene!

Alfred gaaer. Åsmund sætter sig mørk hen under et Træ.

Naar han saaledes har stirret nogle Dieblis, kommer

Thiodolf fra Stranden med sin Svend.

Asmund

springer forfærdet op, og siger:

Der er han, ved de hellige tolv Guder!

Hiemdragen atter fra et Ledingstog.

Han lever — og jeg skiælver for hans Liv;

Hvad vilde jeg da, hvis det var hans Liig?

Ufslige Løfte! Jeg vil skiule mig

For ham, for Falken, Maanen og mig selv.

Han gaaer ind mellem Træerne.

Thiodolf til sin Svend.

Er Alt i Orden? Sværdet slebet? Skioldet

Belagt med friske Guder? Remmene

Vel efterseet paa Harnisket?

Svenden.

Ja, Herre!

Thiodolf.

Nei, jeg vil ei i Harnisk. Harnisket

Er ubeqvemt og falsk; det brister let.

Du kan i Morgen give mig min Særk,

Min Pandserfkiorte.

Svenden.

J har lovet, Herre!

At møde Neref paa Bersærkeviis.

Thiodolf.

Reent uden Skal? som Regnorm? Det var dumt.

Det kunde jeg dog lært, selv af en Østers,

At Pandserskal er god til Børn og Børge.

Svenden.

Han trodsed eder, puffed med sit Mod.

Ihiodolf.

Hvad? trodsed han? Nu, ved mit Bufflesticæg,

Saa trodser jeg igien. Velan! saa kæmpe

Vi uden Harnisk, i det blotte Linned.

Det har jeg giort saa tidt. Troer han, jeg frygter

Hans Landse? Myg! siig, har jeg nogentid

Vel frygtet for din Braad? Hans Sværd? Ha, ha!

Der bider ingen skarpe Sværd paa mig. —

Hvorover er det nu, at vi skal slaaes?

Evenden.

J kom i Mundfiv.

Ihiodolf.

Saa? Hvorover da?

Evenden.

Jeg veed det ei. Jeg hørte pludselig

Paa Skibet mellem eder Larm og Gny,

Og saae jer løfte Bægre mod hinanden.

Ihiodolf.

Ha, ha! Saa var vi begge vel beruste?

Evenden.

Vel ikke langt derfra.

Ihiodolf.

Saa var vi drufne?

Evenden.

Formodentlig.

Ihiodolf.

Men man kan være druffen,

Og høstlig dog for det. Hvad har han sagt?

Høstlig.

Du Døsmer! siig, hvormed har han fornærmet

Min Gre?

Svenden.

Paa min Tro, jeg veed det ei.

Thiodolf rolig.

Nu, det er lige meget. Den, som gierne
Bil hoppe, han er god at loffe. Siger
Man ikke saa?

Svenden.

Jo, Herre!

Thiodolf.

Det er nu

Den Tredivte, jeg sende skal til Odin;
Jeg haaber, at han bliver ei den Sidste.

Svenden.

Der er endnu et Ordsprog.

Thiodolf.

Der er mange;

Men hvilket mener du?

Svenden.

Jeg frygter, Herre!

Min Driftighed fornærmer eder.

Thiodolf.

Nei,

Tal du kun frit, min Søn! En Træl, som du,
Kan ei fornærme. Tal kun frist fra Lungen!
Hvad siger Ordsproget?

Svenden.

Det siger: Kruffen

Saa længe gaaer til Bånd, til Hanken brijster.

Thiodolf.

Leerkruffen! ja, der har du ganske Ret;
Men ikke Kobberfanden.

Svenden.

Eddergrønt

Kan ogsaa gnave Robberkanden mor.

Thiodolf.

Nu — jeg har Tid endnu.

Svenden.

Jeg har bestilt

Jer Natteleiet.

Thiodolf.

Gaa du kun i Seng!

Jeg vil omvandre lidt i Maanskin først.

Svenden.

Men I skal tidlig op.

Thiodolf.

Det er saa silde,

Jeg troer jeg bliver oppe.

Svenden.

Sov dog først;

Tænk, I maa samle Kræfter!

Thiodolf.

Samle Kræfter?

Hvorfor?

Svenden.

I skal jo kæmpe.

Thiodolf.

Ikke Andet?

Svenden.

Kærlig er stærk og ung, og heed, som Ild.

Thiodolf.

Men jeg er gammel, seig, og kold, som Vand;

Jeg drukner ham. — Hvem er den Mand derhenne?

Svenden.

Det veed jeg ikke.

Thiodolf.

Bed mit Bufflestiæg,

Der seer jeg Asmund, eller Asmunds Skygge.

Asmund kommer frem.

Du har ei taget feil, det er ham selv.

Hvor gaaer det dig — Fostbroder?

Thiodolf.

Vil du gaae

Versærtegang med mig i Morgen?

Asmund.

Nei —

Nei, jeg vil holde Bryllup, hvis du lever.

Thiodolf.

Du spørger, om jeg lever?

Asmund.

Du skal stride?

Thiodolf.

Paa Liv og Død i Morgen med en Svend;
Men om jeg veed hvorfor, saa maa du vælte
Mig Bautaftenen fra min Kæmpehøi.

Asmund.

I Morgen alt?

Thiodolf.

Bed Solens Opgang. Dog

Den Leg kan endes i en Haandevending.

I Morgen Aften tænker jeg, vil Thor,
At komme med og drikke ved dit Bryllup.

Asmund.

Det give Guderne!

Thiodolf.

Tak for dit Dnske!

Åsmund.

Tak ei! det er af Egenfiærlighed.

Thiodolf.

Hvi saa?

Åsmund.

Vi har ei seet hinanden nu

I otte Aar.

Thiodolf ligegyldig.

I otte Aar? Ei, ei!

Åsmund.

Har du ei savnet mig?

Thiodolf gaber.

Hvor?

Åsmund.

Huffer du

Bort Løfte?

Thiodolf.

Jeg har gjort saamange Løfter,

Man glemmer let det ene for det andet.

Åsmund.

Vi blandet har i Muld hinandens Blod

Og svoret Broderskab.

Thiodolf.

See, har vi det?

Nu, det kan gjerne være.

Åsmund.

Hvis jeg døde —

Thiodolf.

Du har dog ei i Sinde nu at døe,
Da du vil gifte dig?

Asmund.

Men hvis jeg døde —

Thiodolf.

Saa gjorde jeg dig Selskab, det forstaaer sig.
Siig mig kun til, saasnart det foresalder!
Thor veed, ei nogen Veiler lober efter
Sin stolte Mo, som Thiodolf efter Døden;
Og dog forsmaaer hun mig. Men nu god Nat!
I Morgen samles vi.

Asmund.

Hvor?

Thiodolf.

Bed dit Bryllup.

Asmund.

Med Ragnhild eller Hel?

Thiodolf.

Hvad kiender jeg
Den Qvindes Navn; nok din Trolovede!

Han gaaer med sin Svend.

Asmund

stirrer efter ham.

Hvad kan jeg vente mig af disse Syner?
Fælt true Barslerne — det trækker op;
Den lummerbrune Sky bag Havet lyner,
Og Stormen suser alt i Bøgens Top.
End slaaer ei Straalen ned; end Flammen brænder,
Som sovet Piil, ei giennem Odins Hænder.

Men snart maaskee! — Min Brud! min Elskerinde!
 Med Roser seer jeg dig i Skoven staae,
 Og hisset Hel, den gamle, runkne Qvinde,
 At vinke mig med Knokler i sin Braa.
 Her Sol og Baar og Kiærlighed og Varme!
 Hift Mulm og Skræk og Død i Gravens Arme!

Skal jeg for den, som Venstab ei fortiente,
 Opoffre dig, min hulde Kiærlighed?
 Skal Hiertet, første Gang da Freia tændte
 Dets Lue, knuses af en grusom Ed?
 Har Straffen luret, for mig ret at qvæle?
 Og stikker Slangen nu den Banges Hæle?

Rom, skionne Freia! sving dig, i din Raabe
 Af Himmelblaat, fra Folkvang til min Trøst!
 Lær atter den bespændte Sæl at haabe,
 Og fyld med din Lyksalighed mit Bryst!
 Jag Snogen bort, som sort i Græsset hvisler,
 Og qvæl ei selv din Rosentnop med Tidsler!

Anden Handling.

Skuepladsen, som i Slutningen af første. Morgen.

Kerek med sin Svend.

Kerek.

Jeg aander let. End er det aarle Dag,
 Og Daaden er alt øvet. Skynder eder,
 Og bringer Gubben nu forsigtig hid!
 Det er min Hensigt ei, og ei mit Dnsfe,
 At han forbløder sig. Den Smule Liv,
 Der er tilovers, kan han vel behøve
 Til ærlig Ruelse; thi ellers farer
 Han dog til Hel, uagtet al sin Manddom.
 I Balhal taaler Odin ingen Riding;
 Og jeg er vis derpaa, at Thiodolf giemmer
 En svar Samvittighed.

Svenden.

Han bringes hid.

Kerek

støder sit Sværd i Balgen.

Velan, jeg føler mig, som Fugl i Lufften!
 Held avler Mod. Har jeg bekæmpet Thiodolf,

Hvi skulde Ragnhild da vel ikke vindes?
 Den stolte Pige! Sandt nok, hendes Hierte
 Befæstet er med skionne, faste Bolde.
 Ei Buen skyder slige Flammepile,
 Som hendes Die fra det sikke Raag,
 Der synker halvt, forsigtigt, naar hun skyder.
 Hvert Haar, der voxer askeblegt tre Allen
 Fra hendes Jøse, er et Net, hvori
 Hun fanger Mandfolks Hierte, som en Havfru.
 Men Mod! Man kan vel overvinde Møer,
 Saa godt som Mænd, naar Spøgen leges omvendt:
 Vi elske deres stærke Svaghed, de
 Bor svage Styrke. De forstaaer at seire
 Med Trods; vort bange Suk indtager dem. —
 Hvem der? Ung Alfred! Hil dig, Ungersvend!
 Ved alle Guderne, jeg elsker dig!
 End est du kun et smektert Skud i Skoven;
 Men slaaer ei alle Julemærker feil,
 Da tegner stærkt du til at vorde Stamme.

Alfred kommer.

Alf, Reref — grumme Reref! har du dræbt —

Reref.

Hvem?

Alfred.

Gubben — Thiodolf! — Svar! — Jeg gyser! — Tal!

Reref.

Hvad fattes dig, min Ungersvend? Hvad nu?
 Har du Medlidenhed med galne Hunde?

Alfred.

Nei, med min Broder. Har du dræbt ham?

Rerek.

Hvem?

Din Broder Asmund?

Alfred.

Thiodolf!

Rerek.

Dræbt ham ei,

Men saaret ham saa dybt, at Døden dvæler
Og sig betænker i det aabne Saar,
Om hun skal træde ind, og standse Bælgen
I Aandedrættets Værksted, eller gaae.

Alfred.

Saa kysser jeg din Haand, fordi den sparte
Sin Manddomskraft.

Rerek.

Alfred! vær intet Barn

Og ynk den gamle Jette. Bed mit Sværd,
Jeg kan ei taale det. Hør, du skal holde
Med mig, naar ret du kiender Sammenhængen.

Alfred.

Alf, Sammenhængen er mig ligegyldig;
Men Thiodolfs Liv er mig af Vigtighed.

Rerek.

Har jeg fornærmet ham? Hvad er min Brøde?
Han er som bidste Hunde: staaer og lurar
Og lader Dret hænge, til han seer
Sin Leilighed; saa snapper han i Benet.
Det er ei Blod, det er den seige Liære,
Som flyder i hans Arer, sort og langsom,
Og præger Panden med den skumle Tungesind,
Men brænder strax ved mindste Bredegniist.

Fortæl ham om din Elskov, om dit Benskab —
 Han gaber, og bespotter dig. Betro
 Din Kummer ham — han stirrer ligegyldig.
 Viis ham den grønne Skov ved Havets Bred,
 Naar Solen stiger i sin Morgenrøde —
 Han leer, og kalder det barnagtig Sværmen.
 Beed ham om Hielp — han negter dig den gnaven;
 Yd ham din Hielp — han tager den som Pligt,
 Og lønner dig derfor med Glemsomhed.
 Ved alle Guderne! hvad skal jeg agte
 Hos slikt et Drog? Hans Tapperhed? hans Styrke?
 Vel, jeg har ogsaa Tapperhed og Kraft;
 Det har jeg viist ham.

Alfred.

Herek! du est bold.

Den gamle Trold har egget dig til Hevn;
 Thi han er giftig, som en Orm, der suger
 Sin Kraft af onde Urter. — Odin veed,
 Hvor denne Gave kommer fra, han har,
 At lokke gode Kæmper i sin Nærhed,
 Blot for at skade dem. Men jeg har hørt,
 At flere Kryb besidde denne Magt:
 At der er Slinger, der bedøve Lammet,
 Som nærmer sig, med sæl Uddunstning; andre
 Nedtrylle, ved at stirre blot paa Fuglen,
 Den strax i Svælget. Rædsom er den Drift
 Hos Skabningen, at søge, hvad bør styes.
 Jeg er kun ung, men veed det vel af Sagn,
 At mangan Ungersvend sin Braddød fandt
 Ved blindt at fare som en Myg i Lyset.

Reref.

Nu, Thor stee Tak! jeg har ei brændt mig Bingen,
Dg har jeg ikke Lyset slukt, saa ryger
Hoit med en ussel Glød den lange Lande.

Alfred.

O, denne Glød er kostbar, sluk den ei!

Reref.

Forklar dig tydeligt!

Alfred.

Jeg siger dig:

En Arnes Ild beroer paa denne Gnist.

Reref.

Hvorfor er dette gamle Liv dig vigtigt?

Alfred.

Fordi det er en kostbar Olie, Reref!

Hvorved min Broder Asmunds Lampe brænder.

Reref.

Har Asmund —

Alfred.

Blandet Blod med Thiodolfs Blod.

Reref.

Dg svoret — hvad?

Alfred.

At følge ham i Graven.

Reref.

Thors Hammer!

Alfred

efter en Stilhed.

Er der Haab?

Reref

trækker paa Skuldbrene.

Jeg veed det ei.

I Striden har jeg lært at saare Mænd;
Men læge dem igien, det maa en Kvinde.

Alfred.

Han kommer — lever — Balhal være lovet!

Thiodolf bringes paa en Løibænk.

En Svend

til den anden.

Sæt Baaren ned, og lad os puste lidt!

Ha, Gubbe! du er tung.

Thiodolf tvær.

Jeg er ei tung.

Men du er krafteløs.

Svenden.

Han puffet har

Paa Veien hele Tiden. Sæt ham her

I Elmeslyggen!

Thiodolf.

Sæt ham! sæt ham her!

Ha, ved mit Sværd, det er en rørig Tale

For gammel Helt. Ham! sæt ham! At behandles

Som andet Løse!

Svenden.

Her staaer I godt.

Thiodolf.

Jeg vil — Hvor bringer I mig hen?

Svenden.

Til Reref.

Thiodolf.

Jeg vil ei i min Fiende Nerefs Huus,
 Ei over Tærfflen til min Avindsmand.
 Den unge Ragnhild har forbundet mig;
 Velan, saa bringer mig i hendes Hytte,
 At hun kan pleie mig, og passe Saaret,
 I Fald jeg dog skal bringes nogetsteds.

Neref.

Der kommer hun med lange Fletninger.

Alfred.

Som Gir, og bringer Sundhed med sin Friskhed.

Neref

til Ragnhild, som kommer.

Den Saarede har onsket, ædle Jomfru!
 At maatte bringes i din Moders Huus;
 Du er hans hvide Alf, hans gode Fylgie.
 Ragnhild.

Med Glæde.

Til Thiodolf.

Rom! vor Hyttedør staaer aaben
 For dig og for din Rød.

Thiodolf.

Min smukke Rø!

Ja, lad dem bære mig i Stuen til dig.
 Men tal mig ei om Rød! Om Døden maa
 Du gierne tale; men det er mig vammelt
 At høre Meddynk.

Ragnhild.

Bærer ham forsigtigt!

Thiodolf.

Jeg lider heller ei Forsigtighed.

Ragnhild.

Du ønsker dog din Hælbred?

Thiodolf.

Ja, det gjør jeg,
Hvis det kan skee paa en anstændig Maade.

Ragnhild.

Hav Omsorg, Alfred!

Alfred.

Vær du rolig, Ragnhild!

Hans Blod er mig en kostelig Rubin,
Hvis Tab var — fleer end mig — for søleligt.

Alfred og Svendene gaae med Thiodolf.

Reref

holder Ragnhild, som vil følge, tilbage.

Et Dieblif —

Ragnhild forlegen.

Tilgiv! Den Syge venter.

Reref.

Du har forbundet ham med bløde Hænder,
Med Kunst og Omhu; hvad han nu behøver,
Er No. Men der er Flere syg', end han,
Som ingen No kan finde.

Ragnhild.

Jeg forstaaer ei —

Reref.

Dit Blus paa Kind modfiger dine Læber.

Ragnhild.

Lad mig betroe dig —

Reref

afbryder hende.

Vi! opsæt din Dom!

Ei Hiertet er saa strengt, som Ordet, Ragnhild!
 Og det, som Tungen ei endnu har talt,
 Forhærder ei din Billie mod mit Onske.

Ragnhild

venligt smilende.

En Helt, som du, kan trodse Pigestrenghed.

Kerek.

Det tykkes dig maaskee for diærvt, for vovsomt
 (Og muligt er det ogsaa Daarlighed),
 At strag paa denne Kamp, ved første Møde
 Jeg siger dig — hvad du har længe vidst;
 Nu, da du angst, bekymret for den Syge,
 Har Sielen fuld af fæle Billeder,
 Og seer maaskee i mig kun Gubbens Morder.
 Men lad saa være dog; mit Bryst er rørt.
 Jeg er ustyldig. Med mit stærke Sværd
 Har jeg i denne Morgen værget mig
 Mod haarde Angreb. Det er første Gang,
 At Thiodolf taber. Seent i Aftes tænkte
 Jeg ved mig selv: Du falder nok i Morgen,
 Saa er det godt, at du har Intet sagt.
 Vel har hun seet dit drufne Die soge
 Med Jld og med Forvirring hendes Blik;
 Hun vil maaskee til Giengjæld skienke dig
 Et flygtigt Suk, en Taare paa din Grav.
 Men nu, nu er jeg frelst. Nu tykkes Livet
 Mig atter som en Fodsel. Glad jeg staaer
 I Baarnaturen som et Lyffens Barn.
 Nu har jeg Mod, nu vover jeg at vove;
 Og hvad de rige Guder skienkte mig,

Det lægger jeg, saa ubrugt og saa nyt,
Som Odin sendte det, for Ragnhilds Fod.

Ragnhild

med Deestagelse og Bekymring.

O, holde Reref —

Reref.

Vi et Dieblif!

Maaskee du tvivler om, jeg elsker dig,
Fordi jeg er saa karst? Jeg veed det nok!
I Moer er grusomme. Udvortes ligner
I blide Skabninger. I er som Lilier:
Særdeles skionne, men bedøvende
For den, som vover Kalken sig for nær.
I bringe Sygdom med, og hede Febre,
Som Foraarsluften; og mens Droslen slaer,
Og Lovet grønnes, høines mangan Grav.
Dog kan en tapper Kæmper, uden just
At svække Modet, hylde eders Skionhed.

Ragnhild.

I Fald jeg taug, var det Fornærmelse
Mod dig, som aabner mig dit fulde Hierte.
See denne Ring! Den sad endnu i Gaar
Paa Asmunds Finger.

Med synkende Stemme.

Jeg er Asmunds Brud.

Reref.

Brud? Du en Andens Brud? O, alle Guder!

Han skjuler hestig sit Ansigt i sine Hænder.

Ragnhild bevæget.

Hvad siger du?

Kerek.

stirrer paa hende.

Hvem nævnte du?

Ragnhild.

Min Asmund.

Kerek.

Asmund? I Norner! Asmund er din Veiser?

Ragnhild.

Min Brudgom. Denne Aften saae maaskee
Hans og hans Ragnhilds Bryllup, hvis din Kamp
Og Thiodolfs Saar ei havde foraarsaget
Opsættelsen.

Kerek.

Opsættelsen! I Guder!

Og jeg opholder dig med mine Taler?

Gaa! red den Syge!

Ragnhild.

Bolde Kerek! fat dig.

Kerek.

Du dvæler roligt her, og elsker Asmund?

Forsærdes ikke meer ved Thiodolfs Fare,

Og hader ikke meer hans Banemand?

Hvordan forstaaer jeg dig? Sil! plei den Syge!

Ragnhild,

som misforstaaer ham.

Nu est du dog fortørnet. Unge Karle!

I siger, at I elsker os? I lyve.

I elste kun jer selv. Forgude kan

I vel en Mø, saa længe som I troe

Alt vinde hende; svigter dette Haab,

Da saares eders Egenfiarlighed,

Og brat er Jis og Snee, hvad nys var Flamme.

Da hører J om soie Tid med stor
Koldsindighed om den, som J tilbade:

Nu er hun syg, ulykkelig, nu død! —

Det er ei smukt, det er ei kjærligt handlet.

Keref.

Nei, ved min Moder Thoras rene Bryst,

Hvor jeg har druffet Vennesalighed

Med Modermelken — Keref er ei saa.

Det skulde smerte mig at høre, Ragnhild!

Om din og Asmunds gyfelige Skiebne. —

Jil! plei den Syge! Jeg vil ikke dvæle,

Ei oppebie dette Tordenslag.

Var jeg et Værktøi — nu, jeg var ei Haanden,

Som saared, jeg var kun den blinde Daggert.

Ragnhild venlig.

Min Ven!

Keref.

Venskab er Sølv; en svag Erstatning

Før Elskovs Guld. Men nok nu! lad saa være!

Gaa, hielp den blege Thiodolf! Veed du ei,

Hvor vigtigt dette Liv dig er?

Ragnhild forundret.

Mig vigtigt?

Ha, jeg forstaaer ei denne Tale. Alfred

Udtrykte sig paa lige Maade. Vigtigt?

Hvi er da Thiodolfs Liv mig mere vigtigt,

End hvert et andet?

Keref.

Spørg din Beiler, Ragnhild!

Jeg varer dig, meer kan du ei forlange.
 Freia besfierme dig! Og saa Farvel!

Han gaaer.

Ragnhild.

Hvad vil han sige med at redde Asmund?
 Der overfalder mig en Skræk og Gysen.
 Det forekommer mig, som om vor Hytte
 Var giestet af en fiendtlig Trolde. O, Freia!
 Og dog beroer vort Held paa Troldens Liv?
 Ha, løs mig Gaaden, skumle Gest hiin blinde!
 Forklar mig denne Rune, som du rister,
 Og lad mig finde Traaden, før den brister.

Hun gaaer.

Asmund kommer fra den anden Side, smykket som Brudgom. Han
 er bleg. Endeel unge Karle og Piger følge ham.

Asmund.

Tak, kiære Benner, kiære Piger! Tak,
 Fordi, paa min Indbydelse, saa tidligt
 I samle jer til denne Bryllupsfest. —
 Jeg veed det nok, det er ei Brug saa aarle;
 Men skete det ei strax i denne Morgen,
 Maaskee det aldrig skete. Og, ei sandt,
 Det var dog Synd, da Ragnhilds skionne Læber
 Har sagt de søde Ord: Jeg elsker dig!
 Det var dog tungt, i Fald hun ei blev min,
 Gif knælt med Asmund for Alfaders Afsyn,
 Og lagt sin hvide Haand i denne Haand?

En Pige.

Hvad fattes ham, den stakkels Asmund? Gaae vi
 Til Graven med ham, eller til hans Bryllup?

Aasmund.

Man har jo seet tilforn en saaret Kriger,
Som lod sig vie til sin Brud paa Sengen,
For dog at tage den Bevidsthed med
I Freias Rige: Hisset efterlod jeg
Min Halvedeel; end er jeg halv kun død,
Og doer hun med, saa er jeg dobbelt salig.

En Svend.

Har han en Feber? — Du var karsk i Gaar,
Og alt i Dag —

Aasmund.

I Dag? Troer du, min Ven!

En Dag behøves, for at vende Held
Til Uheld? D — et Dieblif er nok!

Svenden.

Hvad Uheld har du havt?

Aasmund.

End intet havt;

Det forestaaer. Er Thiodolf bragt til Hytten?

Svenden.

Ja.

Aasmund.

Ragnhild — er hun hos?

Svenden.

Hun pleier ham.

Aasmund.

Er lægge Kraft i hendes Liliehaand!

Troer du, hans Saar er dybt?

Svenden.

Ja, det er dybt,

Men neppe dødeligt.

Asmund

falder ham om Halsen.

Min lyse Alf!

Min Baldur!

Springer glad omkring.

Seer I vel? nu er jeg munter!

Mit Ansigt er at ligne ved et Landskab,
Der staaer paa Skraenten af en busket Høi:
Det lader skummelt, naar det mangler Sol;
Men viger Skyen, kommer Straalen atter,
Da livnes Alt, da reiser Græsset sig,
Da spættes Buxen af de røde Bær,
Og Kildens Bly forvandler sig til Sol;
Da fryser Juglen ei paa Qvisten meer,
Men ryster munter Duggen af sin Binge,
Og lader høit sin Røst i Luften klinge.

Evenden til de Andre.

Hans Munterhed er selsom vild og spændt;
Den skiuler ængstelig Fortvivlelse.

Asmund.

Kom, Piger! følger mig i Skoven ud,
En Blomsterkrands at flette til min Brud.
I grønne Straae skal Haabet atter fødes,
Naar Diet af de friske Farver mødes.
Der skal de klare, søde Kildevæld
Aftvætte saltten Graad, og spaae mit Held,
Og Rattergalen — søde Fløitespiller! —
Skal stemme mig til Fryd med fine Triller.

Han gaaer, de følge ham.

Gnnborgs Stue.

Thiodolf ligger paa Loibænken. Ragnhild er sysselsat med
den Syge.

Ragnhild.

Hvorledes er det?

Thiodolf bitter.

Godt.

Ragnhild.

Min fiære Herre!

Du seer saa vred ud. Har Forbindingen
Dig smertet, saa tilgiv! Jeg gjorde det
Saa godt, jeg kunde.

Thiodolf.

Godt du kunde? Kunde

Du ikke bedre, hvorfor bød du dig
Da saa tjenstfærdig til?

Ragnhild.

Det var nødvendigt,

Hvor ingen Bedre var. Man pleier tidt
At tage her til Takke med min Hielp.
At Saaret smerter, medens det forbindes,
Kan ikke være anderledes; men
Hvis kun du ligger rolig, haaber jeg,
Det læges snart igien.

Thiodolf.

Vist læges det.

Det blier nok godt, naar først man klapper efter
Med Skuffer.

Ragnhild.

Hav dog ei saa fæle Tanter!

Thiodolf.

Troer du, jeg frygter for at doe?

Ragnhild.

O, nei!

„Doer Fæ, doe Frænder — een Ting veed jeg dog,
Som aldrig doer: Dom over hver en Dod.“

Thiodolf ondskaabsfuld.

Er da din Asmund rolig?

Ragnhild.

Atter Asmund!

Hvad har min Asmund da med dig at lide?

Hvad kommer vel dit Saar min Asmund ved?

Thiodolf.

Det veed du ikke?

Ragnhild.

Nei, ved Freias Stierne!

Thiodolf.

Og serger dog saa ivrigt for min Frelse?

Er saa bekymret?

Ragnhild.

Kan jeg ikke sole

Medlidenhed med dig, fordi jeg elsker

Min Brudgom?

Thiodolf.

Surtur! Kommer du igien?

Jeg vil ei ynkes! har jeg ikke sagt det?

Medlidenhed? en Qvindes Ynk? fordomt!

Ragnhild.

Jeg tie vil; jeg mærker, at min Tale

Forbitter dig.

Thiodolf.

Ja, ti du kun, skion Jomfru!

Men tænk kun ei, at taabelig jeg troer
Paa dine falske Dyder. Alfurs Børn
Gior Alting dog af idel Egennytte.
Det har jeg seet, det har jeg handlet efter.
Kom ei og dril mig her paa Sottesengen
Med dine Fagter!

Ragnhild.

Har du ikke været

En hugprud Helt, saa var du vist ei heller
Særdeles slem. Alfader vil tilgive.

Thiodolf.

Alfader! Troer du paa Alfader?

Ragnhild.

Freia!

Jeg gyser. Har du ingen Tro?

Thiodolf.

Jeg troede

Paa mine stærke Skuldre, paa mit Sværd.

Men mine Skuldre dingler uden Kraft,

Og Sværdet trækker sig ei selv af Balgen.

Hvad Under vel, at Troen vakler nu,

Da Grunden vakler, den var fæstet til?

Ragnhild.

Og har du aldrig havt en bedre Tro?

Thiodolf.

Giv mig en Draabe Miod!

Han drikker.

Jo, seer du vel,

Jeg vil tilstaae dig det: Der var et Træ,

En gammel Stub i Skoven, hvor jeg boede.
 Dens Top var slidt af Stormen bort, dens Marv
 Fortært af Ormen; Mos og Bedbendgrønt
 Bevogte Bullen. Men det gule Bed
 Stak frem af Barken, som et Hundehoved;
 Og hvergang Maanen skinte bleg derpaa,
 Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv,
 Og blev en Kæmpe. Jeg har forestilt mig
 Utgardeløse med de stive Haar
 Som denne Knub med fine tætte Qviste.
 Det kom mig for, som det var Løse selv.

Ragnhild.

Maaskee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst gif jeg den Stub forbi.
 En Storm foer giennem Skoven, Uglen skreg
 Fra Knubbens Hul, og Maanen griinte fælt
 Fra Skyens Kloster, som det blege Liig
 Fra Graven, naar i Ragnarok den brister
 Ved Klangen af det høie Giallerhorn.
 Jeg havde nylig dræbt en Ugersvend,
 I Strid, forstaaer sig selv; men han var spæd,
 Jeg gav Anledningen, ham hentet Døden.
 Hans Moder havde nys forbandet mig
 Paa gammel Kiærlingviis. Jeg loe deraf;
 Men her i Natten, i den mørke Skov —
 Og druffen var jeg til — og Knubbens Qviste
 Bevæged sig (mens Uglen skreg i Gabet)
 Som Arme — vinkte — vilde gribe mig:
 Jeg tilstaaer dig det, jeg var Ridning nok
 Til ned at falde brat paa mine Knæe,
 Og bede: Løse! Løse! gjør mig Intet,

Jeg frygter dig. — Men det er ogsaa, seer du,
Den første og den sidste Gang, at Thiodolf
Har ladet sig rive hen af Overtro.

Ragnhild.

Det var din eneste Gudsdyrkelse!

Thiodolf.

Hvad hjælper Dyrkelsen? Hvis Thiodolf døer,
Maa Asmund med, skiondt han hver Morgen har
Tilbedet Aserne.

Ragnhild.

Maa Asmund med?

I Graven?

Thiodolf.

Stil dig ei saa hellig an!

Du veed ret godt, at vi har blandet Blod
I Jorden sammen, at han svoret har
At følge mig i Døden. Bilde du
Saa troligt ellers pleie mig, som nu?

Ragnhild

kaster sig paa Knæe, og vrider sine Hænder.

O, alle Guder!

Thiodolf leer.

Ha, saa fik jeg dog

Den Seir tilsidst! Jeg kiendte nok den Godhed:

I elste mig, som Bonden elsker Oxen;

Han fæder den, men som sit Levnetsmiddel.

I holde mig, som Grønlands Fisker Hvalen;

Han frygter, den skal stikke ned bag Isen,

Forbløde sig paa Bunden med Harpunen,

Og stille ham ved Trannen til hans Lampe.

Bryllupsmusik udenfor med Floiter og Bæffener.

Ha, hvad er det? Forsvinder Livet i
 Saa muntre Lyd, naar man gaaer ned til Hel?
 Bespotte mig alt nu de onde Magter?
 Er Jorden glad, fordi den mister mig?

Svimmel.

Nu blegne brat de brogede syv Farver
 Til Aftegraat. Nu dæmmer Solen, som
 Et Skjold af Træ, belagt med mugne Skind. —
 Det var en spraglet Drøm, blaa, guul og rød;
 Vel meget Rødt maaskee deri af Blod. —
 Brast Buen? Nei, den slappedes. — Nu er
 En Fier min Haand for tung. — Nu rynke sig
 De løse Sener, som i Regnen Væder. —
 Det sortner —

Han synker tilbage.

Asmund kommer med en Brudekrands i sin Haand; fulgt af Karle
 og Piger, iler han Ragnhild i Møde med vild Glæde.

Asmund.

Kom nu, min søde Brud! her er en Krands,
 Som straalers i sin bedste Foraarsglands.
 Rød Rose tyder Elskovs eget Skin,
 Den hyller sig i Blufærdslovet ind;
 Den rene Kornblomst slaaer sit Blik i Sky,
 Bed dette Syn maa hver Bekymring flye;
 Og Gaaseurten, liden, men dog hvid,
 Grindrer dig om Barndoms første Tid.
 Kom, lad mig sætte Krandsen paa dit Haar! —
 Nu est du Disa for den unge Vaar.
 Forlad den gamle Trolld, som slumrer der,
 Og følg med mig til Offerlundens Træer!

Min Asmund!

Ragnhild.

Asmund

drager hende fra Thiodolf.

Dvæl ei! Skibet er i Nød,

Det grønne Hav os aabner salten Skød;

Men hist er Stranden, Elfte! Favn ved Favn

Vi svømme vil, arbejder os i Havn,

Og leer ad Døden, som sit Varsel sang

Paa Bragets Bælker, tungt beklædt med Tang.

Ragnhild.

Hielp, Thor — den syge Gubbe!

Asmund

betragter ham forferdet.

Ti, min Mø!

Han sover roligt, han vil ikke døe.

End rinder Blodet i hans Arer frit,

Skøndt ei saa hurtigt og saa varmt, som mit.

Ei Vinterfilden har en saadan Flugt,

Som Foraarsfloden, naar den bruser smukt.

Men — Blod er Blod; vort blandet er i Muld,

Og Trostak drak vi af hiin røden Guld.

Ragnhild.

O, evige Frei! han aander ikke meer.

Asmund ængstelig.

Bist aander han endnu. Giv mig en Fier!

Giv mig et Skjold, af Staalet, flebet glat. —

Holder et Skjold over hans Mund.

Seer I? han aander; men han aander mat.

Stirrer paa ham.

Føstbroder! tal dog: hvorfor iler du,

Endskiøndt af Spot du ligger stille nu?
 Er Blodet levret alt, som blandet blev
 Med mit, da Løse med din Daggert skrev?
 Synker hen i en stum Fortvivelse.

Alfred.

I Guder! han er død.

Alsmund

reiser sig med en gysende Kulde.

Alt død? — Ja, ja!

Han smilte bittert, mens han gif herfra.

Betragter ham.

Han seer ei salig ud. Saaledes døer
 Ei den, der brugte Livet, som han bør.
 Dyb Hiertensangst han skjuler med et Smil.
 Jeg vedder, at han skiald for Dødens Piil,
 Og havde ingen Ragnhild, var ei ung — —

Til de Omkringstaaende.

I røres? Finder I min Skiebne tung?

Ja, Dval! nu er du krøbet til dit Maal.

Med udbrydende Fortvivelse, i det han river Krandsen af sin
 Bruds Jøse, og sonderflider den.

Nu bort med Blomsterne! Nu Sværd og Staal!

Nu ingen Vaar! Kom, Vinter! med din Storm!

Nu svulm i Havet, giftige Midgardsorm!

Nu revn, du sikkre Hule! viis din Skat!

Hvi skjuler du dig, ravneseorte Nat?

Riv Sløret, Hel! riv Sløret af din Kind!

Jeg seer dig ved det blege Fakkelskin.

Han slider sig løs, og iler ud.

Tredie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Nes og Faste.

Nes.

Dette er en bedrøvelig Høisal.

Faste.

De have glemt at tielde Bæggene.

Nes.

Bæggene ere vel tielkede med hugne Kampeffene. Seer du Billederne? Hvad betyder den frumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en frum Hellebarde. Hvad skulde den vel ellers betyde?

Nes.

Det vil dog gierne sige Noget, naar de saadan ridse Billeder i Steen.

Faste.

Det vil sige, at Døden har båret den stive Hellebarde. — Seer du, hvor Goden der staaer og opridser Menneskets Bug?

Nes.

Fåle Billeder!

Faste.

Bærre Daad!

Ref.

Nu skeer det dog fielden.

Faste.

Men det skeer. Staffels Gout, som maatte vasse Herthabilledet i Søen! Ham saae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egentlig denne Grav?

Ref.

Uppen er uddød. Der laae et Liig under Jorden derhenne, Øster i Krogen. Det er den Sidste, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn, og han selv kunde ikke gjøre mere Rede for sig, end et nyfødt Barn i Buggen.

Faste.

Her skal altsaa Asmund levende begravet?

Ref.

Maaskee han betænker sig. Har du sat Vandkruffen og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det staaer her ved Lampen.

Ref.

Hvor det dog kan falde et Menneske ind, at foretrække Graven for Brudesengen!

Faste.

Han har svoret en Ed.

Ref.

Rasende Eder sværge disse Kæmper. Vi Trælle ere dog ikke nær saa vilde, som de.

Faste.

Nei, men saa ere de heller ikke saa feige, som vi.

Ref.

De have alt Godt fuldt op i alle Maader.

Faste.

Saa maae de selv gjøre en Ulykke paa sig, siden Skiebnen har negtet dem det.

Ref.

Har du feiet Gulvet i Flamme?

Faste.

Ja. — See her!

Ref.

Hvad er det?

Faste.

En rusten Kobberpenge.

Ref.

Tag den hjem med! Naar du lægger den ud om Nat-
ten for Duggen, og trykker den paa det bare Bryst, saa
hielper det for Stakaandethed.

Faste.

Ru ind med Liget!

Ref.

Dette er en stiltiende Begravelse. Vi ere baade Offer-
goderne og Sørgesolget.

Faste.

Der staaer han nu ude paa Baaren, og slikker Solstik
for sidste Gang. Han kommer nok ikke saasnart igien i
det Grønne.

De gaae ud, og bringe Thiodolf i Liigklæder paa en aaben Baare.

Ref.

Her skal han staae.

Faste.

Hu, den gamle Ildgierningsmand! hvor fortvivlet han seer ud.

Ref.

Han er færdig at gjøre Andre bange med. Hvorfor bliver han ikke gravet ned?

Faste.

Åsmund bliver jo heller ikke jordet anderledes. Han døer her i Hulen, naar han har spist sit Brød, druffet sit Vand, og sluffet sit Lys.

Ref

til Thiodolf.

God Nat, du gamle Synder!

Faste.

Hils Hel, og siig hende, at ærlige Trælle ere bedre, end Ridingeheste! Vi komme dog til Thor, naar du maa vaande dig i en dybere Hule.

Lysen falder om paa Bordet, og gaaer ud.

Ref

forstræffet.

Thor og alle Ålfer! det mørknes. Vi ere om en Hals. Griber Faste i Struben. Hvem er du? Er du Dødningen, der vil dræbe mig?

Faste.

Vær ingen Gief! Slip, siger jeg; det er mig.

Ref.

Er det dig? Hielp mig da ud af dette Helvede!

Faste.

Følg mig! Dagen skinner blaa giennem Hullet paa Hulen.

De gaae.

Ragnhild

kommer med en Fakkell.

Her altsaa, her er Stedet, hvor min Asmund
Skal holde Bryllup med den blege Hel.

Her er det, hvor det Bryst, som slog for mig,
Skal bære sidste Gang med Krampestag.

Mod disse haarde, følesløse Stene

Skal Stemmen brydes, og den hule Gienlyd

Run spottende gientage Ragnhilds Navn.

Her skal han vaande sig paa dette Muld,

Og Fakklen faste Glands paa Dødens Dug,

Der brister fra hans blege Pande. Ingen,

Alf! ingen fiærlig Haand skal tørre den.

Hun nærmer sig Thiodolfs Baare.

Og dette — Guder! — dette Rædselsyn

Hans hele Selskab.

Rerek

træder ind med et Sværd i Haand.

Jeg har ingen Ro,

Jeg slagrer om i Skoven, som en Fugl,

Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?

Tilfældigviis opdager jeg en Hule.

I Guder! skulde det maaskee — Hvis Asmund —

Hielp, Thor! jeg seer et Liig. — Hvem er den Alf,

Som staaer ved Dødens Baar? Er det skion Freia,

Som hæver den Forklarte til Sesvarne?

Ragnhild.

Rerek!

Rerek.

I Alf! det var Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha, Kerek! kommer du, som Asa=Thor
 I Ragnarokur? Alting er forbi!
 See, Fenrisulven svømmer i sit Blod,
 Han hevner sig med Gunders Undergang.

Kerek.

Ha, det er Thiodolf! Asmund lever end. —
 Du her?

Ragnhild.

Naar elsket Beiler gjør en Reise,
 Da sysler, veed du, gjerne Bruden lidt
 Ved Hesten, ved hans Skib, og efterseer,
 Om Alting er i Stand til Reisens Lethed.

Kerek.

Græd ei, du stakkels Ragnhild! følg din Ven!

Ragnhild.

Jeg frygter ei det skumle Nagelfare,
 Som glider ned ad Elivagas Bolger.

Kerek.

Følg mig af dette Gravens sorte Svælg!
 End er maaskee der Redning.

Ragnhild.

Ingen, ingen!

Kerek.

Est du fortvivlet? Er dit Haab saa svagt?
 Er Muligheden ei en venlig Alf?
 Alt, hvad Bøstalenhed, hvad Ord formaae,
 Det vil vi prøve. Havets Bund er dyb,
 Umaadelig dets Grændse; undertiden
 Gik Eieren jo dog den Ring igien,

Som han for evig troede tabt i Boven. —
Vi Helten standse vil paa Dødens Bei.

De gaae.

Et Sted i Skoven.

Asmund og Alfred komme.

Alfred

til en Deel af Sværmen, der vil følge.

Gaaer I den lige Bei, den kortere!

Jeg gaaer en lille Omvei med min Broder.

De trække sig tilbage.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen.

Der venter hun, og siger dig Farvel;

Tillad din Broder, at han gjør det her!

Asmund.

Vil du forlade mig?

Alfred.

Jeg følger dig

Til Dødens Lærskel. Hvis det kunde hielpe,

Hvor gierne gif jeg ned til Hel for dig! —

Sæt dig for sidste Gang paa denne Græsbænk!

Du kiender dog den Bænk, det Træ igjen?

Asmund.

Ja, jeg har dannet denne Bænk med dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn.

Jeg havde altid saadan Lyst at grave;

Du skienkte mig den lille smukke Spade,
 Den lette Hiulbør paa min Fødselsdag.
 Jeg trilled Børen ud i Skoven med dig;
 Da lærte du mig bruge Spaden ret.
 Vi høined denne Bænk, skar hidsæt Græstov,
 Og pryded den dermed. Du kysfed mig,
 Skar med din Tollekniv et dobbelt A
 I Stammen hist. Der staaer det jo endnu!

Åsmund.

Ål, Alfred! drypper Bly du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder er alt døde,
 Og nu forlader du mig ogsaa, Broder!

Åsmund

omfavner ham.

Du fiære Gut!

Alfred.

Jeg pleier ellers vel
 At finde mig i Alt med stille Taal;
 Men disse Tab — hvad har jeg nu igien?
 Jeg er endnu for ung —

Åsmund.

Du har dit Hierte,
 Dit sunde Hoved og din Munterhed.

Alfred.

Min Munterhed? Den forekommer mig
 Nu som en fattig Fugl med stækket Vinge.

Åsmund.

Den største Qual bereder Mennesket
 Sig selv. Du tegner til at worde viis;
 Din gode Ål vil lede dig.

Alfred.

Min Alf

Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Åsmund.

Grei stienke dig en elsket Brud, hun gyde

Den Salighed dig i dit unge Bryst,

Som hun har negtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din Aand vil tidt omsvæve mig.

Åsmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bænk,

Om Somren, naar den florer sig med Blomster;

I Høst, naar den forgyldet er af Lov;

Om Vintren, naar den pryder sig med Sne.

Åsmund.

Vel!

Alfred.

Mærker jeg i Baarens Aftenrøde

Et venligt Pust, i Høstens Maaneglands

En Affkedsstraale — det er Åsmunds Aand.

Åsmund

omfavner ham.

Min Aand skal kiende din.

Alfred.

Gaa nu med Valder!

Bed Udgangen møde de Kere, der kommer heftig, fulgt af

Ragnhild og Mængden.

Kere.

Stand, Åsmund, raske Helt! Hvor vil du hen?

Usmund.

Til Døden.

Rerek

drager sit Sværd.

Den er i min høire Haand.

Usmund

ryster bittersmilende paa Hovedet.

Du har alt dræbt mig.

Rerek.

Thiodolf har jeg dræbt.

Jeg skylder dig en Kamp; der har du den!

Kaster sin Handske til ham.

Føstbroderskabet raaber dig til Blodhevn;

Om dit, om mit skal flyde — lad os prøve!

Usmund studser.

Du kaster mig din Handske?

Rerek.

Kast mig din!

Jeg veed det, du maa hevne Thiodolfs Drab.

Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,

Da maa du stige ned i Gravens Svælg.

Belan! lad Hildur rasle Tærninger

I Hovedskallens Bæger, kaste dem

Paa Bautaftenen.

Ragnhild.

Rerek, ædle Helt!

Ha, nu forstaaer jeg dig. Men nei, ved Freia!

Det er for stort, det skal du ikke vove.

Rerek

affides til hende.

Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve

For dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Asmund.

Stif du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Asmund gaaer ei i Kreds med dig.

Reref.

Du skal;

Ihi det paalægger dig din Ed, ei meer.
Føftbroderen maa hevne sig med Kamp,
Dg tvinge Livet af sin Broders Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Aren og som Balhals Guder byde.

Asmund.

Ei alle Blade voxer eens paa Stammen;
Det kommer an paa Eden, som du svor.

Reref.

For ubefindig Ed er Odin døv.

Asmund.

Som Heimdal hører Græsset groe, saa skuer
Alfaders Die Siælens mindste Tanker.

Reref.

Hans Ravne, Hugin og Munin, fortælle
Ham Intet om hvad Ungdomshiernen raser.

Asmund.

Ord er et Ord, og Manden er en Mand!
Det Ordsprog gielder, og er vel saa sundt,
Som Karfen, der omvoxer Mimers Brønd.

Reref.

For Alting gielder dog Undtagelser.

Asmund.

Undtagen for at Helt kan være Ridning.
Du troer mig egennyttig, seig nok til
At fiøbe mig mit eget Liv med dit?

Keref.

Tro ei, at jeg opoffrer mig for dig!
 Vi kæmpe vil som Mænd for fulde Alvor.
 Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
 Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
 I Hielm og Skulderknap, som Bonden spalter
 Den knortethaarde Blof med sleben Øxe;
 Og lad saa Nornen vælge selv sit Offer!

Asmund

efter en kort Taushed.

Belan! jeg giver efter for din Mening.

Kaster sin Handske til ham igien.

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Asmund.

Bær ei bange,
 Min Brud! din Ven skal ei fornedre sig.
 Men Bægten føler jeg af Kerefs Tale;
 Thi den er viis. En saadan Kamp er Alt
 Hvad Thiodolfs skumle, blodigblege Skygge
 Har Ret at kræve fra sin Dør i Hulen.
 Vel, lad os vove Liv mod Liv!

Keref.

Det vil vi.

Asmund.

Giv mig endnu et Kys!

Han kysser Ragnhilds Mund og Haand.

Og nu afsted!

Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.

Gaaer hurtig bort. Ragnhild htrrer Tegn paa en stum Fortvivlelse.

Kerek.

Fat dig, du fromme Ragnhild! Åsmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skjold og Sværd.

Ragnhild.

Du blinde Thor! har Skrymner daaret dig,
Og tager du hans Handske for et Huus?

Kerek.

Hvad mener du?

Ragnhild.

Min Åsmund skulde, troer du,

Sig vise nedrig, for du var høimodig?

Saa dybt kan du fornærme?

Blufselig i en mildere Tone, i det hun bønlig griber hans
Haand.

O, tilgiv!

Jeg er mig selv ei mægtig, veed ei, hvad

Min Læbe taler. Du er ædelmodig;

Men Åsmund er ei mindre høi, end du. —

Ha, jeg forstaaer dig; Grumme! jeg forstaaer dig!

Du iler til din Grav; men jeg vil see,

Bil see dit store Die, før det brister.

Afsted at følge ham i Gravens Svælg!

Jeg stiger ned, jeg frygter ikke Hel,

Ei hendes Knokler, ei den fæle Lust

Af længstopløste Liig. Hist sidder han

Bed Baldurs Side. Der er Plads ved Nannas.

O, laan, du lette Fugl! mig nu din Til,

Og lad min Gud indhente Dødens Pii!

Hun iler ud, de Andre følge.

Indgangen til Granhøien.

En stor Steen svæber over Hullet, og er indrettet til at falde ned.

Nes. Faste.

Faste.

Er nu Alting i Stand?

Nes.

Nu er Alting saa beqvemt indrettet, at man kun behøver at trække disse Pinde ud, saa falder Stenen strax, og han sidder som en Muus i Fælden.

Faste.

Nu, det er godt.

Nes.

Åf ondt at være, er det saa godt, som man kan forlange.

Faste.

Jeg mener, det er godt, vi have udrettet hans Befaling efter Ønske; saa har han Intet at klage.

Nes.

Klage vil han vel, naar det er for silde, og Ingen hører ham.

Faste.

Man kan jo luffe ham ud igien, naar han raaber derinde. Et Par Dages Tid kan han vel holde det ud. Vi have jo givet ham Lys, Brød og Vand med.

Nes.

Jord har han, saameget han kan forlange; saa behøver han jo kun endnu Lust, for at være en holden Mand.

Faste.

Havde jeg kunnet leve af Lusten, saa havde jeg havt det godt i mange Aar.

Nef.

Han maa gierne faae, hvad jeg har tilovers.

Faste.

Siig mig engang, Nef! lære vi ikke Noget af denne Handling?

Nef.

Hvad da?

Faste.

Naar den Fri kan gjøre sig selv til Træl, kan da ikke Trællen gjøre sig selv fri?

Nef.

Det er indlysende.

Faste.

Hvad siger du om at flygte bort i Nat? om at sætte os selv i Frihed, naar vor Husbond har sat sig selv i Fængsel?

Nef.

Det Ene maa bøde paa det Andet. For hvert Menneske, der doer paa Jorden, siger man jo, fødes der to.

Faste.

Saa maa der jo tilsidst blive for mange.

Nef.

Det har ingen Nød. Det sørger Krigen og Pesten for.

Faste.

Altsaa?

Nef.

Kan vi gjøre bedre end at efterligne vor Husbond? Bare han ikke tager os med i Hulen! Det er ogsaa en af de Skikke, som Thor fordømte, at de undertiden tage os Stafler med i Graven, som andre Heste og Hunde.

Faste.

Det har ingen Rød, Asmund har altid behandlet os menneskeligt.

Ref.

Stille! der kommer han.

Faste.

Saa bleg, som et Liig. Skulde det virkelig være hans Alvor?

Asmund

kommer hurtigt ind, og seer sig tilbage.

Det lyktes mig. Jeg er alene her.

Jeg sled mig giennem Skovens Torn og Træer,

Jeg vaded over Engens falske Skiod.

Ha! kan man ile saadan til sin Død?

En Fremmed, som min Skynding havde seet,

Som ikke vidste, hvad tilforn var skeet,

Han skulde troet, jeg løb i grønne Skov

Som lystig Jæger; jeg, jeg Dødens Rov! —

Farvel, du grønne Lov, som selsomt leer

Med Graad paa Kind; jeg seer dig aldrig meer.

Tak for den Lyst, som du mit Dø gav!

Nu skal du strække Grenen mod min Grav.

Farvel, du hellige Hvælving, klar og blaa!

Jordhulen nu skal over Asmund staae.

Han stuer ikke meer din Stiernes Lys;

Det tykke Mulm udruger Nattens Gys.

Farvel, du stærke Sol bag Havets Elv!

Jeg steg, som du, og nu jeg synker selv.

Mit hele Liv — en kol, en kraftig Dag,

Som endte sig med lumre Tordenbrag.

Farvel, I Beilere, I Piger troe!

Tidt sidder paa min Gravhøi, to og to,
 Fortæller den usalige Kæmpes Daad,
 Og væder Stenen med en venlig Graad.
 Farvel, min Ragnhild! Det var ei bestemt.
 Skion Blomsten var; men Roden var forglemmt.
 Nu visner den. — O, Ragnhild! søde Ravn! —
 O, tungt at lide Skibbrud midt i Havn!
 Men Livet er med Døden ei forbi:
 Alfader! see, min Aand sig hæver fri.
 Du løfter kiærlig Støvet i din Arm,
 Naar Hjertet brister i den spændte Varm.

Belan, I Trælle! sænker Stenen ned.
 I gysse? Føler I Medlidenhed?
 Ha, I forstaae ei denne søde Qual!
 Nu svæver Elskeren til Freias Sal.
 Hils, hils min Ragnhild, tusind, tusindfold!
 Jeg kan ei reddes. Hel er grum og kold,
 Jeg offerer hende Liv og Kiærlighed,
 Alt for en daarlig, ubetænkksom Ed.

Han gaaer ind i Hulen, og raaber ud:

Lad Stenen falde nu til Surturs Lyst!
 I dvæle?

Han drager sit Sværd, og sætter det for Hjertet.

Sværdet vender mod mit Bryst.

Jeg vil ei reddes. Hurtig! fatter Mod,
 Hvis ei I vil besproites af mit Blod.

Trællene lade forfærbede Stenen falde.

Ragnhild iler ind, fulgt af de Andre.

Ragnhild.

Alt styrtet ned? — I Snegle, hvorfor sinked

I Fuglen i sin Flugt? Jeg havde lagt
 Mit Hierte mellem Tærskelen og Stenen;
 Han havde ikke nænt at knuse det.
 Nu har I lukket Evighedens Porte
 For Ragnhilds Haab. Men du, min Asmund! du,
 Som skælver ei for Helvedes Gudinde,
 Og for at kysse hendes gustne Læber,
 Kan du forfærdes ved et ømt Farvel
 Fra trofast Hiertenskiær? Siig, styrter Biørnen
 Sig i en Afgrund, naar han viner Hinden?
 Biørn! hvorfor standsed du og søndersled
 Ei Ragnhild først ved Hullet til din Hule?
 Og troer du nu, du smægter i en Qual,
 Den Ragnhild ikke deler? Staaer jeg ikke
 Nu i en stor, uhyre Gravens Hvalving,
 Som du; der piner meer, fordi den spotter
 Med indbildt Skionhed? Troer du, dette Blaa
 Indflemmer mindre mig, end Mulmet dig?
 Min Himmel hæver sig ei længer blaa,
 Den sortner, og det sorgelige Rum
 Omspænder mig med Luft, som trykker Hiertet.
 Grønt? Hvad er Grønt, naar Haabet os forlader?
 Rødt? Hvad er Rosen uden Kiærlighed?
 Sang? Strængeleg? En Liigklang ved din Grav.
 Venskab? Et bleggraat Blomster uden Duft.
 Grindring? Marter. Ungdom, Sundhed? Bødler,
 Som tvinge mig til Livets lange Qual.
 Alt, hvad jeg har igien, min tro Beninde,
 Det er Fortvivlelsen. Hun bryder kiærligt
 De Livsbaand, som omspænde mig; og hvad
 Hun ei kan sprænge med sin stærke Haand —

Det vil den blege Beemod, hendes Søster,
Opløse med sin Længsels stille Magt.

Gun falder i Asmagt.

Reref.

Siembringer den ulykkelige Nø!

En saadan Smerte overstiger Tidens
Erfarenhed; den kan kun Døden læge.

De bringe hende bort.

Grauhalen.

Asmund

kommer langsomt og rolig med Armene over Kors i dybe Tanker

Nu er Begyndelsen til Reisen giort.

Belan! nu gielder det at fatte Mod.

En Afsked er bestandig smertefuld.

Det Noer, som fødes, græder bitterligt.

Hvorfor? Det mindes end sin Aandeeverden,

Hvorfra det reves. Før sin Fødsel var det

En vinget Alf, som sværmed om i Maanskin

Med Aander, suged Honningdug med Bier

Af Blomsterne. Nu tabte det sin Vinge;

I Tidens Fængsel maatte det forlade

Sin skionne Ewigbed. Saaledes omvendt!

Man vænner sig til Alt. Naar Døden vinker,

Da gyser Hjertet atter. Ewigheden,

Den Tanke er for svar for Mandens Bryst.

Det hjælper ei, at Skialden smykker den

Med alle Farver af en skion Indbildning:

Jordfarven svinder for den blege Glands;

Uf den uhyre Taagestjerne, som
Forsærder Tidens Drken med sit Riis.

Han sætter sig ved Bordet, og støtter Haand til Kind.

Dog — hvor der groer en giftig Rod, der voger

En venlig Modgift i den samme Skov;

Det gielder kun at finde den. Saaledes

Oploser sig Fortvivlelsen — i Mathed.

De vise Guder svække Stovets Kræfter,

Saa snart de svulme rasende til Misbrug. —

Medlidenhed? Jeg har den med en Mø,

Som græder, med en Gubbe, som er snublet

I Grøften ved en knækket Vandringsstav;

Men blæser Hildur i sit Ludurhorn,

Da flyer Medlidenheden, som en Pige;

Da træder Kæmpen rolig over Liig,

Seer ligegyldig Hestehoven knuse

Den Rallende, som med et brustent Die

Udstrækker Haanden om Barmhiertighed.

O, hyl mig nu, du dødelige Mathed!

I Gravens Søvn, og lad mig tomme Ralken,

Før jeg har smagt det alt for bittre Bundfald.

Han lader sit Hoved synke ned paa sine Arme ved Bordet.

Thiodolf

reiser sig overende paa Baaren.

Hvor er jeg? Er jeg alt paa Bei til Nislheim?

Ja, ja! det er den mørke, snevre Gang,

Som fører did. Men Nislheim er det ei.

Utgardelofe seer jeg ikke her

Med stive Børster om det fæle Hoved.

Jeg mærker ei, Helhesten stikker frem

Uf Kløften sin uhyre Skaldepande,

Saa stor som Dødninghovedet af en Hval.
Jeg seer ei Flaggermuus med Uglehoveder
At sprætte vildt omkring i Hulens Qvalm,
Og spile Vingens Biste. Her er stille.

Staaer op.

Jeg spørger i min Grav, jeg gaaer igien.
Det lange Lagen slæber efter mig,
Og hvisler sælt i Hulen. — Her er Ingen.
Men, Skræk! der stiger end en Skygge frem
Af Jorden. Det er Asmunds Spøgelse.
Han er begravet med mig, og nu kommer
Han for at hevne sig.

Raaber forfærdet:

Hvad vil du mig?

Asmund.

Ha, det er Thiodolfs Aand!

Thiodolf.

Hvad vil du her?

Er denne Grav ei hulet ud for mig?
Hvi under du mig ikke Gravens Ro,
Forsyfte, dumme Sværmer med din Stirren?
Kan man ei længer slumre nu paa Baaren
Med Fred, naar Høien lukkes? Har den Døde
Ei længer samme Ret, som Levende,
At slumre trygt om Natten? Gaa din Bei!
Forvind! Jeg kan ei lide dig. Jeg seer
En Hugorm heller, end dit Ansigt, finder
Dens Braad ei nær saa giftig, som dit Blik.

Asmund.

Har du ei manet mig fra Livets Fryd,

Forsærdelige Troldmand! i din Hule?
 Har du ei skilt mig ved min Ungdomsglæde,
 Min Brud, min Broder, mine Venner, Solen,
 Den grønne, friske Skov, og Dalens Rilder?
 Har du forvandlet ei mit Blod til Is,
 Ei slaaet hvert et Lem med Dødens Lamhed?
 Og nu, nu kan du spørge, hvad jeg vil?

Thiodolf.

Forlad min Hule! Send mig Dglerne!
 Paa Basilisker, giftige Fluier, Snoge,
 Paa saadant Legetøi var jeg beredt;
 Ei paa et langt, et liigblegt Spøgelse,
 Som straffer mig med et fortvivlet Blik.

Åsmund ræd.

Bliv der!

Thiodolf ligesaa.

Forlad min Hule!

Åsmund.

Losser du

Mig fra mit Løfte?

Thiodolf.

Ja! De evige Rorner

Opsætter end min Dom et Dieblif,
 Til jeg har sendt dig hjem til din Hyrdinde.
 Est du ei død, saa gaa! Forlad min Grav,
 Og syng igien din Længsel i det Grønne
 For Rattergalen, smelt din Piges Bryst!
 Jeg har dog nok paa min Samvittighed
 Foruden dig.

Rasende.

Afsted! Ha, eller ved

Den grimme Hel, jeg vorder til en Beenrad,
Og slaaer dig med mit største Høftebeen
Til Jorden, saa du skal forbløde dig.

Asmund

løber hen til Indgangen; da han finder den lukket, kaster han
sig paa Knæe, strækker sine Hænder i Veiret, og raaber:

O, evige Balhals Guder! Redning! Hjælp!

Fjerde Handling.

Et Sted i Skoven.

Kerek

kommer med en Spade og et Brækkejern.

Jeg stoler paa, at det er sildig Aften,
 Og Dagens Hændelser har trættet Folk.
 Den store Hob betragter hvert et Uheld,
 Der ikke rammer den, som anden Giøglen.
 De troe, det rører dem, fordi de mores.
 Et fremmed Uheld kildrer Egennytten;
 De soe sig i Sikkerhed, og selv
 De Taarer da, som mangt et Die græder,
 Er lutter Vellyst, Blomster uden Duft,
 Pragtfulde Sæbebobler, der forsvinde
 I deres største Glands. — Nu hvile de
 Paa deres Bolstre. Flau Veltalenhed
 Har nu udmattet sig med at fortælle
 Om ham, „den stakkels Asmund og hans Ragnhild;
 Hvor dog hun var bedrovet; om hvor fælt
 Hans Dine rullede; hvor det dog var daarligt
 Alt gjøre slikt et Løfte; hvor den maatte
 Dog takke Mimer, som fik meer Forstand
 Og Overlæg" — og andet saadant Bæv,

Der kunde ærgre mig, hvis jeg det hørte,
 Og ærgrer ved den blotte Forestilling.
 At hielpe ham, det tænker Ingen paa. —
 Han har et Brød, en Krukke Vand, et Lys
 I Gulen. Dval har giennemrystet ham,
 Og Gravens Kulde kølet Helteblodet.
 Nu er han et forvandlet Menneske.
 Man skionner paa først, hvad man skilles fra,
 Og indseer Skattens Værd, naar den er tabt.
 Nu onsker sikkert han at sprænge Døren
 Til Gravens Hal. Nu støder han maaskee
 Fortvivlet Panden mod den haarde Steen.
 Men her er Nøglen.

Hæver Spaden.

Hvis jeg mægter kun
 At aabne Høien ene. Dog til hvem
 Betroer man sig i saadan farlig Færd?
 Min Død var vis, om Offergoderne
 Erfared, hvad jeg voved. Skulde jeg
 Da drage nogen Fremmed i min Fare?

Han mærker Nogen komme, og sliuler sig i Busten.

Alfred

med Spade og Brællejern.

Det er umuligt; jeg kan ikke gaae
 Til Sengs i Aften. Sorgen blundet kort,
 Udmattet af sit overdrevne Slid;
 Men da jeg treen i Hytten, da jeg saae
 Hans Seng, Gangflæderne paa Knagen, Bægret,
 Som han har skaaret selv af gule Valbirk,
 Da var det, som en Stemme raabte til mig:
 Gaa ud i Skoven, red ham! Det er Tid! —

Jeg veed det nok, det regnes for en Synd,
 En svar Misgierning, at forstyrre Grave.
 Men det er Dødes Glemme; ingen Lov
 Kan kvæle Stemmen i mit Bryst, som striger:
 Op, red den Levende! — Han er min Broder. —
 Nei, de maae heller brænde mig paa Baalet,
 End jeg vil brændes af Samvittigheden.
 Jeg frygter ingen Nød; min Haand skal vælte —
 Men er jeg stærk nok? Mægter jeg at rokke
 Den tunge Klods fra Døren? Og hvem vover
 Min Siæl vel at betro sig til? — Det skulde
 Da være Nerek. Han er ædelmodig,
 Høihiertet. Jeg vil strax gaae hen til ham,
 Vil høre, hvordan han er fundet. Han
 Vil ei forraade mig, og meget maatte
 Jeg tage feil, hvis han ei gierne hialp.

Nerek affides.

Ha, denne Dreng bestammer alle Ældre.
 Er det dog ei en Skam, at han til mig
 Skal fæste større Lid, end jeg til ham?

Alfred.

Hvo rører sig i Busten?

Nerek

kommer frem.

Viisdomsuglen,

Der ei kan stielne Skovens Træer for Dybsind.

Alfred.

Nerek! dig søger jeg.

Nerek

spodst mod sig selv.

Hvad vil du, Ungkarl?

Bogt dig! Du fiender ikke Menneſket.
Mistanke er et Føhuus, der beholder
Sin Sad paa nøgne Stilk, naar Tillidsblomſten
Lidt efter lidt har tabt de røde Blade.

Myſter hans Haand.

Men beed du Guderne bevare dig
For ſlig Erfarenhed!

Alfred.

Du har et Brækjern,
En Spade med, ſom jeg?

Kerek.

Og ſamme Forſæt,
Som du, og ſamme Mod; kun ei din Tillid.

Alfred.

Du redde vil min Broder?

Kerek.

Jeg vil hielpe
Dig med at redde ham.

Alfred inderlig.

Høimodige Kerek!

Kerek raſt.

Kom, lad os ſværge Føſt — — —

Standſer, ſlaaer ſig for Panden, og ſiger efter en kort Taushed
med ſynkende Stemme:

O, Menneſke!

Alfred

uden at mærke det.

Hvad ſiger du?

Kerek med Hatning.

Jeg ſiger: lad os redde
Føſtbroderen, og ſiden være Venner.

Alfred.

Men hvis han nu forsmaaer vor Redning?

Keref.

Nu,

Saa seer du dog endnu engang din Broder.

En venlig Guddom varslér i mit Bryst;

Til Redning veed Alfader mange Beie.

Men hvordan det saa gaaer, og ikke gaaer,

Den Tanke blev mig uudstaaelig:

„Du har to stærke Arme, Spade, Brækjern,

Og hisset sidder en begravet Mænd,

Hvis Lunger aande, som du ei forløser.“

Alfred.

Ja, holde Keref! lad os prøve Lykken.

De gaae.

Brø Granhøien.

To Røvere ere i Færd med at aabne Hulen.

Flein.

Jeg gyser, Fader!

Snækol.

Hvorfor det, min Søn?

Nu har vi næsten hulet Jorden ud

Bed Siden her af Døren; flytte Stenen,

Det er Umulighed.

Flein.

Hvis Nogen kom!

Snækol.

Ja, det var slemt, saa gif vi glip af Fangsten.

Men mærke vi det mindste, styrte vi

I Krattet ind. Det er en taaget Aften;
 Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
 Saa finde de os ei. Frisk Mod i Brystet!
 Er du en Karl? Iy skal dig! Er du Niding?

Flein.

Hvis jeg er Niding, har du gjort mig til det;
 Jeg er en Iyv, og Iyve kalde Kæmper
 Jo Nidinger.

Snækol.

Det er en raadden Tale,
 Brødnid, Misundelse, hovmodig Snæ.
 Jeg skal forklare dig Oprindelsen
 Til Iyvenavn: See, Kæmperne, de rane,
 Saavel som vi, men i en større Mængde,
 Paa Skib, med Hær, og det ved høilys Dag.
 Det kan vi ei; saa maae vi hielpe os,
 Saa godt vi kan, og laane Nattens Skiul.
 Vi har, som Kæmper, ikke Sværd og Spyd;
 Men Dirk og Brækfejern er ogsaa godt.
 Vi stakkels Folk er kun et ringe Tal,
 Og man har sielden seet en Flok af os,
 Som oversteg de Iyve. Seer du vel,
 Det er den hele Sag, og deraf kommer
 Benævnelssen. Hvis altsaa Nogen siger,
 At vi er Iyve, kan du drijsig paaataae,
 At det er lutter Løgn; vi er kun Io.

Flein.

Saa kommer Navnet deraf?

Snækol.

Det forstaaer sig.

Naar et og andet Ord gjør dig urolig,

Saa kom du kun til mig; jeg skal forklare
 Dig Meningen. Du er endnu for ung,
 Har stedse Lyft til Grandsken og til Grublen,
 Men veed ei ret at styre dine Tanker.
 Erfarenheden mangler dig, mit Barn!
 Og det er Marsag i, du farer vild.

Alfred og Rerek komme hemmeligt ind.

Alfred

sagte til Rerek.

Hvad seer jeg? Røvere ved Graven?

Rerek.

Stille!

Lad Egernet kun samle Rødderne;
 Saa spare vi os Moien, naar vi vide
 Det hule Træ kun, hvor han gemmer dem.

De trække sig tilbage.

Flein.

Men, Fader! om vi ogsaa ikke frygte
 De Levende, maae vi da ikke skielve
 For Gravens Rædsler? Truer os derinde
 Ei Dødninger og Spøgelsjer?

Snækol.

De ligge

Saa rolige i Jordens Skiod, min Son!
 Som anden Giedning. Giare, det forstaaer sig,
 Og skaffe Jorden Fedme til sin Bægt;
 Men spøge? — nei, nei! til at spøge ere
 De for alvorlige. Du skulde see dem:
 Hvor blege, hvor spidsnasede de hvile,
 Saa tamtaalmødige, som spæde Lam!
 Man kan omvælde dem, og drage dem

Klenodier af Fingre, Bryst og Arm;
 De mærker Intet. Al Forsængligheden
 Er bleven hos de Levende deroppe.
 Den gaaer i Wittens Arv fra Slægt til Slægt,
 Som Edelsteen; den er udødelig! —
 Da jeg endnu var ung og uersfaren,
 Som du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
 Og troede paa de gamle Eventyr.
 Men Viisdom kommer med de sølvgraae Haar;
 Nu kan jeg tumle dem, afflæde dem,
 Og tænker ikke meer paa hvad jeg gjør,
 End Bonden, naar han graver Hvideroer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snakol.

Det er en Synd,

At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
 Som leve, kunde have godt af. Hvad
 Skal Guldet vel i Jorden?

Flein.

Guldet kommer

Fra Jorden; det var godt maaskee for Jorden,
 Hvis aldrig det saae Dagens Lys.

Snakol.

Saa brugte

Man Sølv, og var ei det, saa Jern og Kobber,
 Og mangled det, saa Strandens Muslingskaller.
 Ei Mennesket kan reent undvære Penge.

Flein.

Jordi han er et egennyttigt Dyr;
 Jordi han vil undvære Billigheden.

Hvis Alle deelte broderligt, saa fik
 Hver nok; men just fordi Hver vil bedrage
 De Andre først, bedrager han sig selv:
 Gjør sig til Træl, tillægger dumt et Malm
 En indbildt Værd, og før han veed deraf,
 Gaaer han i Aaget af Indbildningen.

Snækol.

Saa er det, og saa vil det stedse blive.
 Da jeg var ung, da grubled jeg, som du;
 Men siden fandt jeg, Mennesket bør handle,
 Og tude som en Hund blandt andre Hunde.

Flein.

Saa gjør jo Mennesket sig selv til Hund.

Snækol.

Den er en Giæk, som troer at bedre Verden.

Flein.

Men hvad er den da, som gjør Verden værre?

Snækol.

Den kan ei blive værre, end den er.

Flein.

I Fald Enhver kun handled, som han burde,
 Saa blev det Hele godt.

Snækol.

Hvor, troer du, kommer

Den Enighed vel fra?

Flein.

Behøves ei!

Dyd skal dog ei aftales først paa Thing?
 Hver lyde Stemmen i sit eget Bryst;

Hver feie troligt for sin egen Dor,
 Og bedre sig, for han vil bedre Andre! —
 Det tyffes sticændigt mig at aabne Høien,
 Forstyrre den hoitidelige Fred.

Skal vi ei ogsaa doe? Staaer ei den Døde
 Nu for Alfaders Høistol? Græsseligt,
 Naar Egennytten trænger selv i Graven,
 Og roder, som en Ulv, imellem Liig!
 Du er min Fader, jeg har adlydt dig;
 Men nu, min Tanke modnes, da jeg seer,
 At du mig styrter i Fordærvelsen,
 Saa slider jeg mig løs fra dine Baand
 Med sonderrevet Hierte, vælger mig
 En ærlig Næringsvei hos fromme Bønder,
 Og agter ikke for dig for min Fader,
 For du dig agter selv, som Menneſke!

Han gaaer.

Snækol alene.

Gaa du din egen sticæve Gang, min Dreng!
 Det er paa Tiden, at du sætter Foden
 Nu under eget Bord. — Han vrager Guldet?
 Belan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
 Den kiære Ungdom, hvor den troer sig klog!
 Vel! seil du kun din egen Sø, og naar
 Du har afløbet dine Viisdomshorn,
 Og rystet Dyden smukt af Ormet, kom
 Du da til mig igien; saa skal du finde
 I mig den samme Fader, som jeg var.

Nu har jeg aabnet Graven; nu vil jeg
 Slaae Jld, og tænde Lygten.

Han tager sit Hjertsøi frem, slaaer Ild, og tænder Lyset i Lygten, som han sætter paa Jorden. Asmund kommer bleg og lang ud af Hulen; i det Gubben vender sig, og bliver ham vaer, raaber han:

Thor staae mig bi! det er den Dødes Land.

Han flyer.

Asmund forundret.

Hvi flygter du, min ædle Redningsmand? —

Hvor er jeg?

Alfred og Rerek springe frem.

Rerek.

Ben!

Alfred.

I dine Brødres Arme.

Asmund.

Hvem er I?

Alfred.

Kiender du din Broder ei?

Asmund.

Hvor er den Døde? — See dig om! — Jeg tør
Ei vende mig. — Forsølger han mig ei?

Alfred.

Frelst staaer du nu i Freias lyse Lust.

Asmund stirrer.

I Freias lyse Lust? Hvor er den da?

Angst.

Alf, nei! det er endnu den mørke Svælving,
Jeg staaer endnu i Hulen.

Alfred.

Det er tykt,

Men Skyerne fordeles. Seer du Stiernen,
Som funkler hist bag Risten?

Asmund

foldet sine Hænder glad imod den.

Alf, der er den!

Der er den atter.

Kerek.

Fat dig, Asmund! Tal,

Hvorledes er det gaaet?

Asmund.

Er jeg fri?

Siig mig oprigtig: er jeg frelst?

Alfred.

Du er det.

Asmund.

Nei, nei! hun holder mig.

Kerek.

Han stirrer vildt.

Asmund.

Efterat han nogle Dieblis har stirret ned til Jorden, bryder han ud:

Glendige, som gaaer til Hel,
Som siger Livets Fryd Farvel,
For Dødens Dval at møde;
Som vrister dig fra deilig Brud,
Og løber bleg i Skoven ud
I Graven til den Døde!

Gemmelighedsfuld til Alfred og Kerek.

See! da jeg sad den første Nat
I Hulen, hvor hans Liig var sat,
Jeg følte mig saa ene;
Jeg drak mit Vand, jeg aad mit Brød,
Og tænkte paa min Ragnhilds Nød,
Og støtted mig til Stene.

Men da den kom, den næste Nat,
 Begyndte det at spøge brat:
 Af Kisten Laaget springer;
 Af Jorden sig en Dødning skød,
 Rev af min Mund det sidste Brød
 Med blege Knokkelfinger.

Og Dødningraden, tredie Nat —
 Da havde Modet mig forladt —
 Fælt stirred mig i Møde,
 Tog af sit lange Høftebeen,
 Og slog mig ned mod Gravens Steen,
 Saa stærkt jeg maatte bløde.

Glendige! — han skreg med Gru —
 Fordømte Eder sværger du,
 For atter mig at myrde?
 Forlad min haarde Leieblof!
 Jeg stormet har i Livet nok,
 Dit Selskab er mig Byrde.

Før du forlader Dødens Bo,
 Jeg finder ei i Graven Ro;
 Min Siæl er stedt i Fare.
 Min Dommer staaer ved Gravens Rand;
 Jeg var en grusom Vifingsmand,
 Har meget at forsvare.

Saa sang med Angst den Dødes Aand,
 Og peged med sin Knokkelhaand

Til Døren af mit Gjemme.
Men selv jeg havde Lyset slukt,
Og selv jeg havde Veien lukket;
Nu høstes ei min Stemme.

Afsindige, som gaaer til Hel,
Som siger Livets Fryd Farvel,
For Dødens Dval at møde!
Forsærdet nu du ene staaer;
Nu reiser sig af Skræk dit Haar
I Graven hos den Døde.

Bed at sige dette med megen Anstrengelse, føler han sig saamat, at han svimler; de gribe ham, og sætte ham paa en Steen uden for Hulen.

Alfred.

Han er afmægtig.

Herek.

Det er heel naturligt;

En saadan Hændelse kan vel udtømme
De største Kræfter. Men fat Mod, min Ven!
Seer du paa Himlen hist de tykke Skyer
Fordeler sig, og Maanen skinne klar?
Den straalers ned paa Asmund. Asa-Baldur
Har vendt hans Dval til Fryd. Hvad større Held
Vel kunde times ham i denne Nød?
En ussel Rovers Bengegierrighed
Ham aabner Graven end i rette Tid,
Før Hulens Skræk, før Asmagt dræber ham.
Men det var ikke nok: den gode Baldur,
Som frygted, Asmund muligt kunde falde
Til sine gamle Skrupler om sin Ed,

Slaaer ham med venlig Banvid.
 Nu troer han, han har været trende Nætter
 I Graven, at den Døde selv har løst
 Ham fra sit Løfte, truet ham dertil,
 Som en Herold fra Odin og fra Rornen.
 Siig, kunde Lidenfkaaben taget vel
 En bedre Bending?

Alfred.

Alf, men Banvid, Reref!
 Er altid Banvid dog. Kan den, som raser,
 Vel være lykkelig?

Reref.

Hvo raser ei?

Biis mig en Mand, aldeles uden Daarskab!
 Den Gierrige kun stirrer paa fit Guld,
 Uergierigheden paa fit blanke Skiold.
 Den fiælne Bellhyst fæfter drukne Blif
 Paa hvert et Rosenansigt. Dovenfkaaben
 Er ømt forelsket i fin Bænk bag Dvnen.
 Den digre Graadfer tænker sig hos Odin
 Det haarfte Glest som største Salighed;
 Og Druffenbolten kan ei see et Horn
 I Drens Pande, før han ønsker det
 Afbrudt og fyldt med Mundgodt. Salig Asmund,
 Hvis denne Banvid blier hans eneste!
 Og hvem, hvem har da sagt just, det er Banvid?
 Har du seet, at han intet Gienfærd faae?

Alfred.

Han rører fig.

Reref.

Lad først ham hvile lidet,

Dg samle Kræfter! Men faasnart han atter
 Har fin Befindighed, da bringe vi
 Ham hiem. Vel er det filde; men jeg tænker,
 Vi samle let sex, otte gode Benner
 I Gunborgs Hytte. Han maa muntres op,
 Gi overlades ftrag til eenfom Grublen.
 Hent du Fioler, Lurer, Piber, Trommer;
 Skaf Mad og Drifke, Giefter, Spillemand!
 Endnu i Nat maae vi ved fyldte Bægre
 Hans Bryllup feire, fom det var beftemt.

Alfred.

Det er ei vanffeligt; thi Alt til Gildet
 Har gamle Gunborg tilberedt i Dag.
 I Hytten træffe vi Granderne,
 Som trofte Bruden. Intet mangler, uden
 Brudgommen felv.

Reref.

Ham bringe vi.

Åsmund springer op.

Hvor er hun?

Hvor er min Ragnhild?

Reref.

I fin Hytte, Ven!

Der venter hun dig Brud med Blomfterfrandsen.

Åsmund.

Jeg fonderrev den.

Reref.

Den er heel igjen.

Åsmund.

Hels Brudgom var jeg nys.

Ref.

Men Ragnhilds først;

Og Ragnhild altsaa har den første Ret.

Kom nu! Frift Mod! Her, seer du, Spøgelse

Bil ikke have dig; saa følg du os!

Lad Graven være Grav! Den mørke Nat

Blev klar, og byder dig sin bedste Skat.

De gaae.

Dybt inde i Skoven ved en afsides Hule.

faste. Ref.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Ref.

Jeg veed ikke, hvordan det er, men mig synes, jeg er mere tvungen nu, end da jeg var Træl. Da gøs jeg kun for mit Herskab; nu gyser jeg for hvert Lov, der rører sig.

Faste.

Vær ikke bange! Her kan vi ikke blive opdagede.

Ref.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve af? Hvad skal vi klæde os med? Hvor skal vi sove, og hvor skal vi vaage, uden at blive opdagede?

Faste.

Taalmodighed!

Ref.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Træk jeg dig ved Haarene? Er du feig nok til strag at forsfage, saa gaa tilbage! Rys Riset, beed om Naade;

og du kan maaskee endnu slippe for at blive henrettet, kan endnu komme til at sove i Afledningen, og dele de Knokler med Hunden, som falder af dit Herkabs Bord.

Ref.

Noget er bedre, end Intet. Her er slet intet Bord, som der kan falde Noget af.

Faste.

Skam dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr skal bestemme dig, have mere Hjerte i Livet og en stærkere Frihedsfølelse?

Ref.

Det troer jeg! Naar jeg var et umælende Dyr! Men nu er jeg desværre kun et mælende Menneske; og da Mælet er det Gnest, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hjerte.

Faste.

See engang Ornen; kan den nære sig i Skoven og paa Klipper, saa kan vi med.

Ref.

Du er dog ikke gal, og sammenligner dig med en Orn? Har du Næb, som en Orn? har du Kløer, har du Vinger?

Faste.

See Ulven! Biørnen!

Ref.

Al, Ulven og Biørnen ere fornemme Herkaber mod os. De svøbe sig storagtigt i deres Ulveskind og Biørneskinds Pelse, og vide med sig selv, at de ere stærkere, end de fleste, de møde. Os gaaer det modsat.

Faste.

Lad os da tage et af de mindre Dyr; som nu — Grævlingen!

Ref.

Nu, det stakkels Bæst er jo ogsaa forfulgt overalt. Det hjælper ikke, den bider i Benene; de tage Kul i Stovlerne, for at bilde den ind, at Benene knase, og inden den veed et Ord deraf — Pas, der ligger den! — Nei, du maa endnu dybere ned: Sammenlign os med Rotten, Mussen! Og ikke det engang; thi de ere langt hurtigere til Beens, end vi, have skarpere Tænder og godt Vinterfoerværk.

Faste.

Regner du det da for Intet, at du er et Menneske?

Ref.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Nød stærkere.

Faste.

Hvi blev du da ikke hjemme?

Ref.

Fordi jeg var et Menneske; fordi det ligger i Menneskets Natur, at lade sig forføre, og aldrig at nøies med hvad han har. Jeg var misfornøiet med Lidet — nu har jeg Intet; Afkehoben ved Skorstenen var mig for ringe — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skosten for flegget — nu har jeg Olden; Klæderne for grove — og det er sandt, om føie Tid vil mine Klæder blive saa fine, som Spindevæv, og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle, som fælder.

Faste.

Regner du da disse findrige Betragtninger for Intet?

Ref.

Havde jeg haft en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Herskab. Hunden er sin Herre tro, det kunde jeg

lært af ham; og han har det dog ikke meget bedre, end en Træl.

Faste.

Næst Trællen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr; den sælger sin Frihed for Fordelens og Magelighedens Skyld, og er saa uselvstændig, at den tidt ei engang kan overleve sin Bøddel, men døer af Længsel paa hans Grav.

Ref.

Holder du Trostkab for en Last?

Faste.

Trostkab maa være gienfjindig; naar har du hørt, at Herren er død paa Hundens Grav?

Ref.

Er da Herren og Hunden lige gode? Er der ikke Forskiel? Staaer ikke Guderne over Menneffene, Menneffene over Dyrene?

Faste.

Og Dyrene over Trællene. Jo, ganske rigtig. Maaen Herre elsker ogsaa sin Hest meer, end sin Tjenestekarl, og holder den bedre. Nei, skulde jeg tage mig et Dyr til Mønster, saa skulde det være Ratten. Det er et høihiertet Ræ. Det gjør sig ikke til Slave; det er ikke at lide paa. Den beholder sit stolte Blik, sit vilde Sving. Sine Kloer kan den trække ind og ud, efter Omstændighederne; den kan spinde, og den kan reise Børster, og den snoer sig kun op ad sin Herres Been, naar den vil have Noget.

Ref.

Og dette lumske, troløse Dyr sætter du over den ærlige, nyttige Hund?

Faste.

Er Ratten ikke nyttig? Udelægger den ikke Muus?

Ref.

Jo, derfor elsker jeg den ogsaa, som Rottetrud.

Snækol

kommer, uden at mærke de Andre.

Nei, nei, jeg vil ei søge længer nu
 Mit Held i Gravene. Jeg mærker dog,
 At der er Noget i. De Spøgelsers
 Er ei aldeles at foragte. Jeg
 Vil aldrig være ærlig, hvis jeg ikke
 Har seet et Spøgelse! Der kommer jeg
 Ei meer; de Døde skal faae Fred for mig.
 Nu maa jeg røbe fra de Levende.

Faste.

Ha, hvem er det?

Ref.

Et Sendebud maaskee,

Som søger os.

Faste.

Det lad ham! Vi er to.

Ref.

Ja, hvad er To mod Een?

Faste.

Een meer.

Ref.

Een meer?

Det er kun lidt.

Faste.

Vel sandt, naar du er med.

Snækol

bestandig i sine egne Tanker.

Jeg søge maa en anden Næringsvei.

Hvad er at vælge? Bonde? uden Jord!
 Helt? uden Rigdom, Byrd og tappre Evende!
 Riobmand? ja, jeg har Bind, men intet Skib.
 Træl? det maa Hunden være.

Faste til Ref.

Seer du vel,

Han har den samme Agt, som jeg, for Hunden,
 Og, hvis jeg feiler ei, det samme Forsæt.

Snækol grændende.

Hvad er tilbage?

Faste

træder frem.

Hvad der er tilbage

For den, som Intet har? Nu, gode Ven!

At tage, hvad de Andre har for meget.

Snækol.

Ha, hvem er du?

Faste.

Jeg? Jngenting, som du.

Snækol.

J kiende mig?

Faste.

Vi gjorde dit Bekiendtskab

Nu nylig. Du har samme Hu, som vi,

Og, hvis det tyffes dig, her er min Haand!

Du er en gammel Knark, men du er stærk,

Og har Erfarenheden, som det lader;

Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,

Og Kræfter har jeg fleer, end jeg behøver.

Snækol.

peger paa Nef.

Og han?

Faste.

Han hedder Nef. Der har du Alt,
 Hvad der er mærkeligt om ham.

Snækol.

Det var

En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt, uærligt Skind! Ham kan vi bruge
 Kun til at fuge Maden os i Hulen.

Nef.

Naar der er Noget først at fuge af.

Snækol.

Forstaaer jeg dig?

Faste.

Den tykke Bogeskov

Indhyller os, som Reden skjuler Fuglen.

Her gaaer en Vei forbi, hvor rædde Røbmænd,

Som reiser op fra Slesvig, for at handle

I Viborg, Thiodi, altid maae forbi —

Snækol.

Men har du Baaben?

Faste.

Hjst i Hulen giemmer

Jeg tvende Buer og to rustne Sværd.

Snækol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste til Nef.

Slaa over!

Ref.

Skal

Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første

Du nøies med at være Skaffer. Viser

Du større Mod herester, blier du meer.

Snækol.

Saaledes er vi nu da vel forserget.

Saa lad os undersøge Hulen der!

Faste.

Det mørke Hul er vant til Rov og Bytte;

Jeg haaber, Byttet skal ei heller mangle.

Snækol.

Naar Meden først er færdig, vil vi angle.

De gaar.

Uden for Gumborgs Huus.

Man horer af og til Bryllupsmusik.

Hein

med et Halkebræt paa Ryggen, og en Stav i sin Haand.

Jeg føler mig forfrisket, let og munter,

Som om jeg havde badet mig i Søen.

Jeg fastet har min Ham, er Dm ei meer,

Men Sommerfugl med brogetlette Binger.

Vel sandt, min Fader — Bort med denne Tanke!

Jeg har ei Faer, min Moder døde fra mig.

Jeg staaer alene, som en Piiil ved Veien,

Men hæver dog, som Pilen, grøn min Green

Fra runfne Bul, saa trøstet, huul den er.
 Nu vil jeg spille, synge for mit Brød.
 En Spillemand, det er en nyttig Mand;
 Han letter Sorgen, naar den trykker Hiertet,
 Forstærker atter Glæden, naar den mattes.
 Han er en Alf, hvis Tryllesløite tvinger
 Den muntre Ungdom til at dandse. Gubben
 Sig soler yngre paa sin Bænk bag Ovnen,
 Naar Spillemanden synger Kæmpeviser.
 Det træffer sig jo heldigt, her er Bryllup;
 Her maa jeg ind.

Banker.

En Træl kommer ud.

Hvem der?

Flein.

En Spillemand.

Trællen.

Vi har alt nok. Hvad kan du spille paa?

Flein.

Paa Hafflebræt.

Trællen.

Ja, der vil mere til!

Derinde stoe de med Bækner, Trommer
 Og Fløiter, Lurer. Kom du med din Lire,
 Du hørtos ikke meer, end Bonden høres
 Bed Carpen, naar den bruser.

Flein.

Jeg kan synge

Ret smukke Viser.

Trællen.

Kan du synge Viser?

Det er en anden Sag, saa kom kun ind!
 Vi trænge til Alt, hvad der kan fornøie,
 For ret at muntre Bruden med sin Brudgom.
 Nys har man viet dem. Thors Offergode
 Har signet dem, saa silde som det var.
 Han pleier ei at være nær saa villig;
 Men da han havde hørt, at Spøgelse
 Befalte det, saa gif han strax at hente
 Sin Hammer. Han har megen Urefrygt
 For Spøgelse. — Nu kom, og syng din Vise,
 Saa skal du dele Bryllupsfestens Glæde.

Flein.

Skient du kun rast i Bægret, jeg vil qvæde.

De gaae.

Bryllupsstuen.

Asmund sidder ved Bordenden med sin Brud. Gunborg,
 Alfred, Kerek og endeel Bønder og Bønderquinder Par
 og Par. I Baggrunden lystig Musik.

Gunborg til Kerek.

Mig tyffes, Bruden sidder saa alvorlig;
 Og Brudgommen er heller ikke munter.

Kerek.

Det kan man ikke regne; han har staaet
 Saa meget ud i Dag.

Asmund staaer op.

Et Dieblif!

Villader — lader eder ei forstyrre.

Han gaaer hen i Forgrunden, og seer hen paa Selskabet.

Er dette virkelig mit Bryllupsgilde?
 Det tykkes mig utroligt.

Ragnhild

kommer hen til ham.

Kære Brudgom!

Åsmund.

Giv mig et Kys! — Nu est du jo min Viv?

Ragnhild.

Jeg er din Hustru.

Åsmund urolig.

Gid nu Gæsterne

Snart vilde gaae!

Ragnhild.

Glem ikke, du er Bert!

Den gamle Gunborg kommer.

Åsmund.

Der er vor Moder.

Ragnhild

omfavner hende.

O, den elskte Moder!

Gunborg.

Nu, kære Born? Siig, hvad smaasnaffer I?
 Har Åsmund oplagt Raad imod mig Stakkel,
 Og vil han alt berøve mig mit Barn?

Ragnhild.

Han lovet har at være snild. Kom nu,
 Og sæt dig smukt igien!

Trællen kommer.

Her er en Dreng,

Som beder, han maa stedes ind til Gildet;
 Han siger, han kan synge smukke Viser.

Asmund.

Vel! lad ham komme.

Flein træder ind.

Asmund.

Men en lystig Vise!

Ret lystig, hører du?

Flein.

Vel, gode Herre!

Han slaaer sit Hækkebræt, og synger:

Nu, fiære Venner, Broder og Søster!

Olhornet straalér, Miøden forlyster,

Hver i sin nye Kofte

Stolt strunker udi Lofte.

Skæggede Bragi Harpen skal hente,

Ei paa Idunna længe vi vente,

Hun sine Væbler viser

Før Guder og for Viser.

Alle Gudinder gieste vor D,

Gesjon kun ei, den evige Mø.

Alfer gyde Mælk paa Grøden,

Medens Suttung skienker Miøden.

:: Nu stiger ogsaa ned til vort Bord

Freir med sin Galt, og med sin Hammer Thor;

Men blandt alle Giester

Freia Baandet fæster,

Som hun selv af Blomster snoer. ::

Giesterne gientage den sidste Deel af Visen, og Spillemandene spille.

Asmund.

Den Sang er god. Den har dog flere Riim?

Flein.

Forstaaer sig; alle gode Gang' er tre!

Synger:

Seer J, hvor Rokken straaler derude?

Giennem den tynde Fiskefjendsrude

Kan J ei Stiernen kiende,

Mellem Lysene, som brænde;

Men gaaer J ud i Lunden at spøge,

Bil J paa Himlen længe den ei søge:

Herlig den staaer og funkler,

Alle Stierner den fordunkler.

Kan J den over Bøgeskoven see?

Hvidt skinne Prikker, tre Gange tre;

Trindt om Rokken er et Bælte,

Dermed bindes alle Helte.

:: Der spinder Freia Kiærligheds Traad,

Gid hun den aldrig væde med Graad!

Gid den aldrig briste!

Gid J aldrig miste

Gode Bør paa Livets Baad! ::

Aasmund.

Det Dnsfe var vel Mioden værd. Skienf i,

Du dovne Træl! skienf Skialdens Bæger fuldt.

Seer du da ikke, det er tomt? Skienf i!

Flein.

Medens nu Brud, mens Brudgom fornoiet

Suffer af Hiertet, stirrer med Diet,

Blikket paa Jorden fæster,

Glemmer Mad, og glemmer Giester:

Ville vi andre Miodhornet tomme,

Suttung og Bragi høiligen berømme;

Elstov os glæder ikke,
 Vi maae glædes ved at driffe.
 Udrulig Giest kun rider paa Føl;
 Sleipner med Binger bruun er, som Ol;
 Han har otte Been, kan trave
 Over Fjeld og over Grave.
 ∴ Hver kan ei søge Blomster i Korn;
 Vel, saa lad os tomme solvringet Horn!
 Hver, som var indbuden,
 Dnske Mand og Bruden
 Livets Roser uden Torn! ∴

Man drifker Brudeparrets Skaal.

Asmund.

Jeg takker eder. „Roser uden Torn“?
 I ønske mig en Uting; men jeg takker.
 Jeg skatter, skionner paa den gode Mening.

Herek.

staaer op, og drager Asmund tilside.

Den værste Torn er menneskelig Grille.

Min Ven! du skionner ikke paa din Lykke.

Asmund.

Hvad fattes dig?

Herek.

Den Skat, som du besidder.

Asmund.

En deilig Brud?

Herek.

I Hald jeg vilde synge

Om Torn, som tabte Rosen — Dog, velan!

Jeg ønsker dig al Fryd. Og nu Farvel!

Vi sees vel ei saasnart igien.

Asmund.

Hvorfor?

Reref.

Jeg gaaer paa Eventyr til fremmed Land.

Asmund.

Bliv nogle Dage, Reref! før du reiser.

Jeg føler mig saa selsomt stemt. Jeg ønskede,

Der ikke saa var skyndet paa min Fæst.

Mit Bryst, saa nylig spændt af Hulens Skræk,

Kan ikke fatte Glæden.

Reref.

Det er let,

At vænne Hjertet til en god Forandring.

Asmund.

Jeg maa i Lusten ud. Her er for kvalmt;

Den lille Stue med den store Brimmel,

Gjør Aandedrættet tungt, liig Gravens Hule.

Han gaaer ud.

Ragnhild

staaer op, og vil følge ham.

Min Asmund!

Reref

standser hende med Beskedenhed.

Und mig dette Dieblif!

Nu, Ragnhild! seer du mig — for sidste Gang.

Ragnhild

trykker hans Haand.

Al, Reref! ædle Reref!

Reref.

Vil du glæde

Mit Hjerte?

Ragnhild.

Hvis jeg kan det.

Keref.

Det er let.

Giv mig den Rosenknop der paa dit Bryst!

Ragnhild

tager den af, og rækker ham den.

Keref

kysser den, og gemmer den paa sit Bryst.

Og nu — Farvel for evig!

Gaaer hen til Selskabet.

Gode Venner!

Jeg tænker, det er Tid at følge Bruden
Med Blus fra Brudehuset til sit Hiem.

En Dreng kommer ind, og hvisker Ragnhild nogle Ord hemmeligt i Øret. Hun gaaer hurtig ud med ham.

Keref.

Ha, hvad er dette?

Alfred.

Ragnhild!

Gunborg.

Gik hun ud?

Keref

fatter sig, og sætter sig hos de Andre.

Hun kommer strax.

Til Drællen.

Lad Hornet gaae omkring!

Endnu en Skaal for Freier og for Frugten!

Nu, slaa dit Hakkebræt! Hvi tier du?

Du Sanger! kan du ingen flere Viser?

Affides.

Jeg aner intet Godt. Jeg frygter for,
At vi har giort vor Regning uden Bert.

Musik; Skuepladsen forandres.

Aden for Brudehuset.

Ragnhild. Asmund. Drengen.

Ragnhild.

Hvor fører du mig hen?

Drengen.

Her er min Herre.

Asmund streng.

Her! Kom til mig!

Ragnhild.

Hvad fattes dig, min Brudgom?

Dit Die ruller vildt, du stirrer bleg —

Asmund.

Som Dødningen i Graven?

Frygtelig.

Dødningen

Har atter været her.

Ragnhild affides.

Hans Hierne fyldes

Med dette græsfelige Drommebilled.

Hvad skal jeg handle? Måbenbare ham

Den rette Sammenhæng, er mere farligt.

Asmund.

Tilgiv mig, at jeg kalder dig fra Sværmen

I denne Gensomhed!

Ragnhild.

O, hellige Freia!

Hvad grubler du? Hvad fattes dig, min Husbond?

Asmund.

Elet Intet; nu er Skaalen fyldt til Randen. —

Ei sandt, min Hustru: du var overtydet

Om Spøgelseset, som jeg? Du troede sikkert,

Det havde løst mig fra min Ed, mit Løfte?

Ragnhild.

Lad Spøgelseset nu være Spøgelse,

Og vend dig til de Levende paa Jorden!

Asmund.

Jeg siger dig: det har igien besøgt mig.

Ragnhild.

Saa er en Svartalf det fra Helvede,

Som gjør dig vild. O, vend dit Sind til Baldur,

Og agt ei denne Surturs Koglen meer!

Asmund.

Min Hustru! vender du dit Sind til Baldur?

Ragnhild.

Ja, ved den evige Kiærlighed!

Asmund.

Men Baldur

Er sanddru, har jeg hørt.

Ragnhild.

Og troer du da

Din Ragnhild falsk?

Asmund.

O nei, just ikke det;

Men aabenhjertig, som et Barn paa ti Aar,

Erst du dog heller ei.

Ragnhild.

Hvad mener du?

Asmund.

Og om din Husbond grunder Livets Held
Paa Meened — naar han gior dig lykkelig —
Det er dig ogsaa nok.

Ragnhild.

O, evige Guder!

Du elsker mig ei meer.

Asmund

med mørk Brede.

Jeg elste dig?

Trolose! har du ikke loiet for mig?

Ragnhild.

O, nu er Alting tabt! Nu brist, mit Hierte!

Asmund.

Tal, Dreng! kom hid! tal! — Nu, vær ikke bange!
Jeg gior dig Intet. Tal! hvem sendte dig?
Hvad skulde hemmeligt du sige Bruden?

Drengen.

De Trælle, som blev sendt til Gravens Hule,
Har bedet mig at sige dig, Fru Ragnhild:
Du kunde være rolig; hvad du troede
Om Thiodolf, det er ganske vist. Han har
Ei været rigtig død, er vaagnet kun
Paa Baaren af sin Dvale. Tydeligt
Man seer, hvor han har blødt langs hen i Hulen.
Og han er falden pludselig til Jorden;
Man fandt ham dybt i Krogen, sammenknugt
Af Dødens Krampetræk, med Haand paa Brystet.

Asmund

efter en kort Tausshed, med et giennemborende Blik.

„Hvad siger du om denne Efterretning?”

Ragnhild.

O, evige Rorner!

Asmund.

„Hvad du troede altsaa

Om Thiodolf, det er ganske vist.” Undskyld

Den stakkels Dreng, at han forraader dig!

Men Svendene, som skulde lukke Gulen,

(Fortæller han), har faaet Lys derind.

De drikke, svire ved mit lille Steenbord,

Og agte Spøgelsset ei meer, end du.

Vor Bryllupsfest har gjort dem lystige,

De feire det som Mænd blandt Gravens Rædsler;

Og da de selv ei havde Lyst at gaae

Og at forlade dette gode Gilde,

Saa sendte de — De? O, I evige Rorner!

Jeg kender eders Alf i dette Barn.

Ragnhild.

Jeg Ulyksalige!

Asmund

med en fæl Stirren og en stigende vild Fortvivlelse.

Jeg seer det nok:

De har lagt an derpaa, at quæle mig

Med lange Qvaler. Som paa Pinebænken

Jeg strækkes Ved for Ved; og naar min Siæl

Er rede til at slide sig fra Kroppen

Med sidste Spræt, da løsnes jeg igien,

For at de ret i lange, søde Drag

Kan nyde denne Vellyst. Da, da giæffe

De mig med Haabets Drømmebilled, vise
 Mig Livets bedste Glæde ganske nær;
 Men just som jeg vil sætte Bægeret
 For Læberne, blier Mioden bitter Galde. —
 Og eder, grumme Væsner! skal jeg elske?
 Tilbede? J, som spille Bold med Støvet,
 Og agter ei dets salte Taarer meer,
 End Viornen Foraarsregnen, naar den støver!
 Ha, der er ingen Guder! — Utgardsløse
 I Jothunheim, han er en Gud; ham binder
 Ei Morkets Lænker, han er ene mægtig.
 Den hele Skabning er en evig Giæring,
 Hver Skikkelse kun siebliflig Giøglen,
 Som kommer, og forsvinder. Døden spirer
 I Kiærnen alt. I Barnets første Bægt
 Bestemmes det til Gravens Modenhed.
 Blomsten er Drmens, Frugten Dyrets Føde,
 Og Dyret vort, og vi er Drmens atter.
 Det sunde Liv frembringer Levebrimlen,
 Og Brimlen atter Synd og Pest og Krig.
 Vel! lad os gribe da med kraftig Haand
 Tilintetgiørelsens uhyre Hiul,
 Og snurre det omkring med lystigt Sving.
 Jeg vil ei, som en Daare, længer staae
 Og være Skiven med den sorte Plet,
 Som Pilen træffer: jeg er selv en Piil.
 Nu kiender jeg først min Bestemmelse;
 Det brast fra Synet, som en Taageslud.
 De drufne Trælle klinker høit min Skaal
 I Gravens Bryllupshule? Vel, Fru Hel!

Drager sin Glavind.

Du har indviet dette skarpe Sværd,
Og jeg skal fegte for dig, som din Kæmpe.

Han styrter ud.

Ragnhild

paa Knæ, med foldede Hænder.

O Naade, Naade, Naade, evige Afsker!
Tilgiver den Fortvivlede, som raser.

Femte Handling.

Skov. Morgen.

Asmund

med et Ulveskind over sin Skulder, Bue og Pilekogger paa Ryggen, Kolv i Haand, blottet Hoved.

Nu aander let mit Bryst. Jo tyffere
 Jeg Skoven seer; jo flere stærke Stammer
 Der knudre sig, og flette Green i Green;
 Jo flere Gloder der maa vades over;
 Jo flere Torne der maa giennembrydes:
 Des lettere mig tyffes denne Gang. —
 Jeg hader Landeveien, hvert et Præg
 Af magelige Glader; thi jeg seer
 Kun steds deri vanmægtige Forsøg
 Paa det, som ei er Livets Hensigt: Fred.
 Den Stærke vinder, og har steds Ret.
 Hvo der vil lære mig en bedre Viisdom,
 Hans floge Pande skal min tunge Kolv
 Bestride med saa haandfast et Beviis,
 At han skal aldrig spille Tiden meer
 Paa taabelig Spidsfindighed. Nu tyffes

Jeg mig en Drot i dette grønne Rige.
 Selv har jeg Raaben hængt mig om min Skulder.
 Den duster ramt, thi ingen Garvers Haand
 Har valket den; selv har jeg flaaet den af
 Ulvindens Ryg. Og dette Kongespiir
 Har Sværdet vristet af en Egerod.
 Syng, syng mig nu en Sang, du skarpe Storm,
 Som kruiser Bækken, boier Egens Top,
 Og tvinger det udflaarne Helteblad
 Til ned at ryste sine ferske Laarer!
 Mig skal du ikke boie.

Han sætter sig paa en Stub.

Ragnhild kommer.

Gode Guder!

Jeg takker eder, jeg har fundet ham.

Asmund.

Hvad vil du? Hvem er du?

Ragnhild.

Min elskte Ven!

Din Ragnhild. Kiender du din Ragnhild ei?

Asmund.

Bist kiender jeg dig: du er af det Bildt,
 Som har for Skik at giøre Bildtet tamt.
 Man siger: Ræven er et listigt Dyr;
 Har Ræven ingen Hustru?

Ragnhild.

Kicere Asmund!

Asmund.

Jeg spørger, svar: har Ræven ingen Hustru?

Ragnhild.

Selv Dyret føler Kiærlighed.

Asmund.

Og lader

Sig daare? Nu, saa er da ogsaa Dyret

Saa dumt og taabeligt, som Mennesket.

Hvi lade vi os lokke til at hielpe

Banmægtige Guder? Hvi forplante vi

En Væt, som kun er skabt til Had og Synd?

Jeg siger dig det: hvis den svage Mand

Ei leflede med Qvinden — ha, da standsed

Det hele Værk, da vared Afskørsættens

Endnu høit femti eller sexti Aar.

Men vi er Born, og med en ussel Lyst

Bedaare de os til at trælle fort

I deres Nag, og til at lægge Kiærnen

Til fjerne Tiders end uhorste Qval.

Men jeg er ingen Gicæf. Forlad mig, Qvinde!

Ragnhild.

O, Freia! Du forskyder mig? Jeg Arme!

Asmund.

Arm est du. Stol ei paa din Ungdoms Baar,

Ihi den er Blændværk. Om en soie Tid

Befugter ei det Band dit Die meer,

Som gjør det klart og funklende; da stirrer

Den matte Lindse som et rynket Horn.

Snart synker denne fulde Barm, som Skum;

Og hvad der lokte nys med Ungdomsfylde,

Bortskræmmer Diet med en gusten Hud.

Din milde Stemme ligner Rattergalens,

Men falde Perlerne dig først af Munden,

Da vil det hvisle giennem Gummerne,
Som Blæst i Tornehækken. Dette Haar,
Hvoraf du spinder Elskovsnet, blier graat,
Og før du veed et Ord deraf, er Jøsen
Saa skaldet, som en Stub ved Juletid.
Gaa! gaa din Bei, du skrøbelige Bærktøi,
Som daarer Manddomskraften med din Farve!
Jeg har min Kænte brudt, nu er jeg fri.

Han gaaer.

Ragnhild alene.

Jeg er hans Hustru, det er Qvindens Pligt,
At dele Bæe og Modgang med sin Husbond,
Og jeg forlader ham i Nøden ei.
Jeg veed det dog, at det er Kiærlighed
Til mig, som gjør ham rasende, fortvivlet.
Han staaer paa Bredden af en skummel Afgrund;
Men jeg vil ikke svimle, jeg vil holde
Ham fast ved Kiortelsfligen. Styrter han,
Saa drager han den staffels Ragnhild med,
Og Baldur hist vil naadeligt tilgive.

Grunder.

Hans vilde Sind tillader ham ei meer
At see en Qvinde, før han mindes strax
Den Ulyksalighed, som knuste ham.
Belan! jeg vil forvandle mig til Dreng.
Min Siæl er ei afhængig af mit Kion;
Den elsker ham. Et fromt Bedrag skal staafe
Mig Adgang til min Asmund. Jeg vil vogte
Hans Fied, og gyde, hvis det lykkes mig,
En Draabe Vindring i det knuste Hierte.

Hun gaaer.

Asmund

kommer tilbage.

Alt borte? Vel! Saa er den øde Kyst
 Befriet for en farlig Vikingsfarer.
 Hvem kommer der? Det er af mine Folk;
 Udskud af Etten, Røvere, som jeg,
 Med skumle Miner, med de brede Hætte
 Nedtrykt i Dinene. Velkommen, Børn!

Snækol, Faste og Nes komme bevæbnede.

Nes.

Thor staae mig bi! det er min døde Herre.

Faste.

Jeg vilde troe, det var Stærkodder selv
 Med Ulvehuden, eller Asa=Thor,
 Som gif at gieste Jetten i sin Afgrund,
 I Gald jeg ikke kiendte ham desbedre.
 Hielp, alle Alfer! hvilket Giogleri!

Snækol.

Det er det blege Gienfærd, som har skræmt mig
 Fra Heltegraven; hvis det ei er ham,
 Skal Mjolnir knuse mig. Hvad vil han nu?

De fæste deres Vaaben, for at flye.

Asmund

med frygtelig Stemme.

Staaer! eller, ved den evige Kraft, som virker
 I Egeroden og i Biørnens Sener,
 Jeg slaaer jer flade, som et Havrebød.
 Hvem er I? Er I Røvere, er I
 Ildgierningsmænd, og frygte? Er I galne?
 Hvad frygter I? Kan den, som slog en Jette,

Vel flye for Dvergen? Har J ikke dræbt
Den hellige Samvittighedens Guddom
J eders Bryst? og blegne for en Mand!
Bekæmpe Guder, flye for Menneſker! —
Nu, har jeg ikke Ret: det hele Liv
Er en affindig Ruus, ſom bruser op
J tusindfarvet Skum, og knuſer ſig
Dybt under Tidenſ Møllehjul?

Snækol.

Han raſer.

Aſmund.

Jeg lever, altsaa raſer jeg. Men du?
Hvem er da du med dette ſnevre, ſtramme
Forſigtighedens Anſigt? Ikke ſandt:
En Høne, der har klædt ſig ud ſom Ørn?
En Snog, ſom gierne vilde være Lindorm,
J Falſk den havde Binger? — Og J Andre —
Jeg ſkulde kiende jer; har J tilſorn
Gi været mine Trælle?

Faſte.

Ganſke rigtig.

Neſ.

Jo, gode Herre! menſ du levede.

Aſmund.

En vittig Træl!

Med Beemod.

Ja, du har ganſke Ret:

Nu er jeg død; mit bedre Jeg er dødt.
Det lader vel, ſom Frugten var den ſamme;
Men den er grødet, den har tabt ſin Smag

J Nattefrost, og troer, den avler Kraft,
Fordi den giærer.

Faste.

Thor! det er vor Husbond.

Alf, Herre! har J aabnet selv jer Grav?

Asmund.

Ja, jeg har Sranken sprængt, nu er jeg fri.

Faste.

Og hvad, hvad gjør J her i denne Dragt?

Asmund.

End du da? — Du har efterlignet mig,
Og sprængt dit Fængsel. Ikke sandt?

Faste.

Maaskee.

Asmund.

Nu vil du dele med de Rigere?

Faste.

J Fald de vil.

Asmund.

Og hvis de ikke ville,
Og trodsigt lukker Dret for din Grund,
Saa skal de tvinges med det rustne Spid,
Som du af Skræk for mig har slængt i Støvet.
Ei sandt? — Nu, tag det op igien! vær flink!
Frygt ei! Jeg lider dette bolde Forsæt.
Jeg har det samme saa omtrent, som du;
Om ei af Egennytte — lige meget!
Vi gaae til samme Maal ad skille Veie.

Faste.

Svorledes, Herre? vil J være Røver?

Asmund

med Søllese.

Jeg vil det ei, jeg er vel nødt dertil.
 Har jeg ei været det fra Barnsbeen alt?
 Først ved min Moders Bryst, som spæde Roer,
 Jeg suged hendes Sundhedsfast i mig;
 Derpaa jeg roved Baarens Blomst sin Ustyd,
 Skar ligegyldig med den skarpe Segl
 De gyldne Hoveder af Markens Ax.
 Jeg leged kiærlent med de spæde Lam,
 Og flapped dem; og aad dem siden graadigt,
 Naar angst de havde bræget ud for Kniven.
 Min Piil har standset Fuglen i sin Flugt,
 Og giennemboret svage Fløitebryst.
 En kiærlig Moder paa de hvide Æg
 Har jeg med største Ligegyldighed —
 Hvor ofte — kyst fra Reden, Ægget knuust,
 Og druffet det for hendes Dine. — O,
 Jeg kunde sige jer Forbrydelser —
 Hvad Verden kalder saa . . . Nu er jeg flog,
 Og veed, at der er ingen. Vel, saa gaaer
 Jeg rolig hen ad min blodstænkte Bei.
 Her er mit Hiem. Jeg vil ei klemmes ind
 Af Huse meer, thi Huse ligne Grave.
 Jeg vil ei omgaaes de saa kaldte Vise,
 Thi det er enten Daarer, som bedrages,
 Hvad heller Skielmer, som bedrage Andre.
 Her er min Bane, her! Og vil I være
 Mit undergivne Folk — der er min Haand;
 Jeg fører eder an, som eders Hovding.

Snækol, Faste og Ref.

De række ham Alle Hænder.

Vi faare dig, og sværge Troskab dig.

Usmund

med vild Smerte.

O, Troskab! sieldne Dyd! saa har du taget

Dit Sæde nu imellem Røvere.

De gaae.

Et andet Sted i Skoven.

Rerek og Alfred møde hinanden i gule Læderkiortler,
 med Staalplader paa Brystet, Bylster paa Ryggen, Hjelme
 med lange Hestesvæb, Sværd ved Siden, og store Spyd
 i Hænderne.

Rerek.

Vel mødt!

Alfred.

Her er jeg.

Rerek.

Er du færdig alt?

Alfred.

Mig holder Intet meer i hele Danmark.

Et fremmed Land er mig nu mere kjær,

Hvor der er ingen sorgelige Minder.

Jeg følger.

Rerek.

Vel! Til Longobarderne!

Man siger, at der samler sig en Flok

Bed Eliens Bredder; lad os ile did!

Hvad kan det nytte til at dvæle her?

Vi kan ei hielpe dem; vi kan ei tæmme

Din Broders Naseri, og Ragnhild kan
Kun Baldur trøste.

Alfred.

Vel, saa lad os gaae!

Kerek.

Min Gut! græd ei. Den sydlige Natur
Vil muntre dig og lette dig dit Hierte.
Vi ile til det skønne Romerland,
Og søger os et Hiem, hvor Freia skienker
En evig Mai.

Alfred.

Jeg frygter, jeg vil savne
Den danske Høst.

Kerek.

Der er en jevnlig Høst.

Der svømmer Nydelsen i Overflod;
Der blomstre Laurbær, Lilier, store Roser,
Citronen og det svale Græsskar; der
Er Himlen blaa.

Alfred.

Men ikke Skoven grøn;

Ihi Solen svier Græsset, har jeg hørt,
Som Østresaltet daglig her forfrisker.

Jeg frygter for, at jeg vil meget savne
Min Bøgeskov; og Rosen, Lilierne
Erstatter ei Violen og Kiærminden.

Kerek.

Vi bringe Norden med.

Alfred.

Du skienker mig
Dit Venkab, og det er den bedste Trøst.

Jeg følger dig taalmodig, hvor du vil.
 Bor Hytte har jeg luft, og Nøglen giemt
 For sidste Gang i Pilens hule Bul.
 Der kan min Broder finde den, i Fald
 Han finder selv Besindighedens Nøgle.

Keref.

Belan, affted!

Alfred.

I dette skønne Mailand
 Er der vel ingen Vinter?

Keref.

Aldrig, Alfred!

Vi reise bort fra Kulden og fra Isen.

Alfred

med Taarer.

Saa blier jeg ingen flere Vintre gammel!
 Af, det er dog saa smukt ved Juletime,
 Naar Sneen falden er, og Bondens Slæde
 Har glattet Veien; naar de fiøre hjem
 I lange Rækker til de fjerne Hytter,
 Med Korn i Sæk, og spille lidt i Sporet,
 Og Spurven kommer hoppende ved Hesten,
 Og napper Eden med sit lille Næb.

Keref.

Hvis din Indbildning med saa megen Omhu
 Udsmykke vil hver ringe Glæde hist,
 Saa faaer du Glæder nok for den, du tabte.

Alfred.

Drag ud dit Sværd, afhug mig denne Green!

Keref

afhugger den med eet Hug.

Alfred.

Vel hugget! Der skal Kraft og Styrke til. —
Nu drei mig dette Træ til Spisestue!

Kerek.

Det kan jeg ikke.

Alfred.

O, jeg beder dig!

Kerek.

Jeg har ei Dreierlad, og jeg forstaaer
Ei denne Kunst.

Alfred.

Hvorledes har du lært

At hugge da saa kraftigt? Jeg er vis paa,
At Dreieren ei havde gjort det efter.

Kerek.

Hug er mit Haandværk; dertil er jeg vant
Fra Barnsbeen.

Alfred

omfavner ham.

Altsaa er der Noget dog,

Hvortil man vænner sig fra Barnsbeen, Kerek? —
Kom nu!

Kerek rørt.

Dreng, Dreng!

Alfred.

Nu lad os gaae!

Kerek.

Belan!

Alfred.

Farvel, du elskte Danmark! Skiebuen tvinger,

Jeg maa din Strand forlade,
Mod fremmed Egn udspile mine Binger.

Reref.

Din haarde Pandserplade
Mit unge Bryst skal dække;
Det danske Sværd skal Romerne forkræffe.

Alfred.

Som Ebbe før og Aage,
Af stærke Floder tvungne,
Udbredte fiernt i Syden Nordens Vre —

Reref.

Saa skal dit Navn vi bære.
Den høie Thor skal vaage
For sine Gotther, af hans Vt udsprungne.

Alfred.

Med talrigstærke Flokke
Mod Sydens Alper hvide
Vi vandre trøstigt. Hisset vil vi bygge.

Reref.

Fra himmelhøie Blokke
Skal vi paa Skioldet glide,
Og Laurbærfrandsen skal for Solen skygge.

Alfred.

Kong Didrik alt har Odoacer tvunget,
Og mægtige Heruler
Han giennet har til deres Røverfuler.

Reref.

Ham Skialden har besjunget.
Bed Hoffet i Verona
Lovprisen Skandinavien og Teutona.

Alfred

rækker Herref Gaand.

Vi vil ham Trofskab sværge,
Vi vil hans Bælde fremme,
Hans Bifald og hans Hæder vil vi søge.

Herref

lægger sin Gaand i hans.

Og bag Italiens Bierge
Vi aldrig skal forglemme
Den elskte danske Strand med sine Bøge.

De gaae.

Førrige Sted i Skoven.

Asmund sidder i dybe Tanke. Nef staaer for ham.

Asmund sagtnodig.

Hvor er de Andre?

Nef.

De er gaaet ud

At røve, Herre! efter din Befaling.

Asmund

flaaer Dinene op paa ham.

Har jeg befalet det?

Nef.

Nu ganske nylig.

Asmund

med Blikket ned igjen.

Det er en anden Sag. Selvgiort er velgiort.

Nef.

Du har endog befalet dem at myrde

Den første Mand, de traf.

Asmund urolig.

Du lyver, Træl!

Det har jeg ikke giort.

Ref.

Bed Thor, du har.

Asmund

med en bitter Forundring.

Bed Thor? Hvem er da Thor?

Ref.

Hvordan? du fiender

Gi længer Thor, den stærke Tordengud?

Asmund

rolig igien, med et Smil.

Ha saa! Du minder mig om Eventyret
Fra Ammestuen. Ja, ja! ganske rigtig!
Da jeg var lille — da jeg var en Pøg,
Da bildte de mig ind, der var en Mand,
Som fiorte høit i Skyen paa sin Rærre
Med tvende Bukske, Hammer i sin Haand,
Og deraf kom de stærke Skrald.

Ref.

Hvad troer du

Da nu?

Asmund.

Nu troer jeg ikke, men jeg veed,
At det er Himmeldunsterne, som fives,
Som ikke kan forliges. Ild og Band,
Som føre Krig; som skyde gloende Pile
Fra deres tykke Bolde mod hinanden;
Og naar de træffe feil, som altid skeer,
Da dræbes den Ufskyldige, som gaaer

Sorgløs paa Marken til sin Aftenhytte;
Da splintres en trehundredaarig Geg,
Hvor Saga sad i den ærværdige Ekygge;
Da ryger der en Hytte, hvor en Moder
Sad med sin Glut i nøisomstille Fred.

Med et bittert foragteligt Blik mod Himlen.

Reithaandede!

Ref.

J taler dristigt, Herre!

Æsmund.

Regnbuen — siig mig, Ref! veed du, hvad den er?

Ref.

Ja, det er Guders Bro, hvorfra de fiøre
Til Things hver Dag, at holde Dom.

Æsmund.

Hvorover?

Dom? Aserne? de hævde Ret? de dømme?

Ref.

Imellem Godt og Ondt.

Æsmund forbittret.

Har man vel hørt

Saa rasende, saa uforskammet Digt?

Du Laabe! troer du, Aser hævde Ret?

Ja, stride gjør de, kiæble, spise Galten

Og drikke Mioden, lefle, kaste Sæden

Til Ukrudt og til Synd i Støvets Hierte.

Det virke de, den Daad behager dem.

Mildere bedrovet.

Den fromme Baldur seer det — han er god,

Han røres, han er svag, han sælger Taarer.
 Naar da hans Taarer falde ned mod Jorden,
 Da speiler Solen sig i Duggens Draaber,
 Og farver dem med syvfoldbroget Skær,
 Udpynter dem med falsk og borget Pragt,
 For at bedrage Jorden med en Skionhed,
 Der ikke er, og for at forekomme
 Den Beemod og den Siælens Eftertanke,
 Som Baldur gyde vil i Støvets Bryst.

Ref.

Der siger I mig noget ganske Nyt.

Asmund.

Alt er, som det har været. Ganske nyt
 Er ganske gammelt. Dette Menneſſe,
 Som rolig nu gaaer hen igiennem Skoven
 Med Bylt paa Rakken, Vandringſtav i Haand,
 Og venter Faren ei, for Pilens Odd
 Dybt sidder i hans Bryst — han troer maaskee,
 At denne Skiebne, denne Dval er uhørt?

Ref.

Det er den.

Asmund vred.

Dumhed! Den er dagligdags,
 Uvigtig, ſkeer hvert Dieblif. — Hør, Træl!
 Den, som med Andre deler broderligt
 Alt, hvad han har — den Mand er from og god.
 Tal! kan du negte det?

Ref.

Det kan jeg ei.

Asmund

med smertelig Ild.

Saa er jeg from og god, saa maa den Dræbte
 Mig takke venligt i sin sidste Stund;
 Jeg deler med ham Pilen i mit Bryst,
 Og standser ham ved samme Maal, som jeg.
 Utgardelofe kræver Offeret,
 Og ham kan man kun offre Mennesker. —
 Hvem er den Dreng?

Ragnhild

kommer forklædt som Hyrdedreng.

Tilgiv mig, strenge Herre!

At jeg tilbyder dig min Tjeneste.
 Jeg var en lille Hyrdedreng, drev Gæs
 Og Vender ud i Bængen, siden Jaar,
 Og vogtede dem for Ulven. Det kan være
 Ret godt for Børn; nu er jeg Knøs. Dit Ry
 Er vidt bekiendt; du est en tapper Helt.
 Hvad du har for i Skoven, veed jeg ikke;
 Men hvis du bliver her, saa trænger du
 Dog til en Svend, som vel kan passe dig.
 Hvor du saa sover, om i Hytten, om
 I Skovens Huler, bruger du en Seng,
 Som ordentlig skal redes. Hver en Middag
 Behøver du din Mad, som vel skal koges.
 Naar Kiortlen sønderslides mellem Tiørn,
 Skal den dog flikkes. Hvis du faaer et Saar,
 Skal Saaret læges. Giver du mig Kosten,
 Og under mig dit Selskab — meer forlanger
 Jeg ikke — skal du stedse finde mig

Dig lydig, tro. Jeg veed ei, hvad det er,
 Som drager mig til dig; men det gaaer mig,
 Som Qvinderne: det, som man eengang elfter,
 Det kan man ei forlade.

Stiuler sine Taarer.

Asmund bevæget.

Smukke Dreng!

Du gjør mig blød. Dog, denne Kiærlighed
 Forstaaer jeg ikke. Sandelig, elstværdig —
 Elstværdig er jeg neppe.

Ragnhild.

Du er meget

Ulykkelig.

Asmund.

Det er jeg.

Ragnhild.

Du har elstet

Net inderligt.

Asmund.

Det har jeg.

Ragnhild.

Og, min Herre!

Nu bilder du dig ind, at du bør hade,
 Fordi en grusom Skiebne har forbudt
 Dit qualomspændte Hierte Kiærligheden.

Asmund.

Jeg bilder mig det ikke ind, jeg seer det.

Ragnhild.

Nei, Smerten gjør dig blind. Det er umuligt;
 Thi Hiertet kan ophøre reent at banke,
 Men livfuldt maa det røres af det Gode.

Asmund.

Nei, siger jeg dig, det er Vildelse.
 Vel sandt, jeg har ei altid været saa.
 Der var en Tid — den svandt i Evigheden —
 Da plukte jeg i Grønningen Violetter,
 Og kunde glad og længe stirre paa
 Den fredelige Skorsteensrøg, som steg.
 O, jeg har været blod og eftergiven!
 Naar Skialden Harpen slog, da rørte han
 Mit unge Bryst; naar Dyden han besang,
 Da svulmede det høit, og jeg fik Øyst til
 At efterligne Helten. Jeg har leget
 Med mangan smuk, rødmosset lille Gut,
 Og hjulpet Qvinden med at vugge Barnet.
 Jeg var godhiertig, venlig, trængte mig
 Ei frem ved Gilder, tog tilstafte med
 Den ringe Stol ved Døren. Hæftig var jeg,
 Og sølte stærkt for Wren; da forførte
 Den stolte Thor mit Bryst. En halv Snees Aar
 Er stormet hen i Veding og i Blod.
 Dog tyktes det endnu mig Mulighed,
 At vende om til Livets stille Fred,
 Og gaae tilbage til min Ustylds Hytte,
 Hvor Freia vinkte, deilig som en Pige,
 Der lignte — dig — særdeles.

Ragnhild forvirret.

Mener du

Den stakkels Ragnhild? Ja, det maa du sige!
 Det er bekiendt, at vi har megen Riighed;
 Thi vi er Søstindbørn.

Asmund.

Saa? er J det?

Ru, det er vel; saa har jeg dog et Billed
Af Ragnhild med.

Han brister i Graad.

Ha, Ragnhild! Ragnhild! Ragnhild!

Troer — troer du ikke, at jeg kiender dig?

Har fleer, end du, det Ansigt, dette Blik?

Er der en Skikkelse i Verden til,

Hvori du kunde skiule dig for Asmund?

Balkhyrie! ha, kom du for at smelte

Mit stærke Hjerte, der var vorden Is?

Og fører du mig atter hen paa Tærsklen

Af Dødens Hal? — Dog, du har ganske Ret.

Hvi hevner jeg mig paa den hele Verden?

Ihi enten maa jeg snyse mod Balhalla,

Foragte, eller lyde Guderne,

Troe dem trolose, eller være selv

Meeneder, eller døe i Thiodolfs Grav.

Siig mig et fierde Valg! — Du veed det ei?

Belan, min Ragnhild! dette Dieblif

Er helligt; Stormen smelter hen i Regn,

Ru skinner Solen giennem Tordenskyen.

Jeg vil ei snyse, jeg vil ikke kiøbe

Mig Livets Dieblif med Raseri.

Tilgiver mig, J Evige! tilgiver

Den svage Hierne, som i Drukkenskab

Sig troede stærk nok, viis nok til at løse

Den evige, guddommelige Gaade.

Sandt, J har handlet haardt mod mig — dog nei!

Hvi svor jeg selv en ubesindig Ed?

Er det da Guders Skyld, naar Manden springer
 Fra Klippens Rand, og knuser stolten Pande?
 Har ikke selv jeg Villien til at vælge,
 Og er jeg Skiebne's Træl, naar jeg er fri?
 Tak, Ragnhild! Din Nærværelse, som Solen,
 Har brat fordeelt mig Trodsens fæle Taage.
 Nu er min Himmel atter — mørkeblaa,
 Skiondt uden Maane, dog med Solverskjer.
 Her har jeg selv forspildt mig Livets Lyst.
 Omfavn din Brudgom!

Omfavner hende.

Vær en Heltens,

Og skielv ei længer for at see mig døe!

Ragnhild

efter en kort Taushed, med Hoied.

Nei, jeg skielver ei, jeg følger did, hvor Hela boer.

Asmund.

Ja, til Graven.

Ragnhild.

Og i Graven.

Asmund.

Det forbyde Thor!

Ragnhild.

Erst du ikke min, min Husbond? Vil den grumme Hel
 Brudte Blomst forhindre Flugten paa sit Rildevæld?

Asmund.

Skionne Blomst! du skal ei visne.

Ragnhild.

Knækket er min Rod,

Falmet svømmer Rosens Bæger paa den sorte Flod.

Asmund.

Mig bandt et usaligt Løfte.

Ragnhild.

Dg et saligt mig;

Døden er for svag, den stiller ei fra Ragnhild dig.

Asmund.

Aldrig jeg din Død tilsteder.

Ragnhild.

Jorden er for mat,

Til et Liv min Siæl at tvinge, høist min Siæl forhadet.

Asmund.

Livet er dog skönt, min Elskte!

Ragnhild.

Synke maa et Brag;

Uden Kiærlighed er Livet kun en sludfuld Dag.

Asmund.

Elst da Neref, skient vor holde Ben din Haand! Fat Mod!

Ragnhild.

Til at ægtes uden Elskov Neref er for god.

Asmund.

Lad en bedre Lykke troste, hulde Brud! dit Bryst.

Ragnhild.

Troer min Asmund Ragnhilds Hierte svagt nok til en Trost?

Asmund.

Mange Veie gaae til Glæden, een kun til at døe.

Ragnhild.

Har min Brudgom lært sin Viisdom af en Sydens Mo?

Asmund.

Tilgiv den, som modløs svæver alt paa Gravens Rand.

Ragnhild! troer du ei, jeg elsker?

Ragnhild.

Jo; men som en Mand.

Jeg som Qvinde. Naar af Lynet Fjeldet sonderflaaes,
 Styrtter Granen ned, som yndigt smykke Biergets Aas.
 Nornen seer ved blege Nordlys Troskabs Pagt i Nord.
 Troskab er en Blomst, som sparsomt kun i Syden groer;
 Men ved Nordens Hyrdehytter voger den fra Steen,
 Sammenknytter Thor og Freia med en evig Green.

Mindes du, da Helga misted Gunlaug? — Man bedrog
 Helgas Hierte, hun til Husbond Thorkil siden tog.
 Men sin Gunlaug ei hun glemte; hendes hele Trøst
 Bar at see paa Gunlaugs Raabe, det var hendes Lyst.
 Og da Timen kom, da Helga folte nær sin Død,
 Lagde hun det blege Hoved i sin Husbonds Skød;
 Men fra Gunlaugs elskte Raabe veg dog Diet ei,
 Diet brast — hun saae paa Raaben — sank — og foer til Frei.

Asmund.

Asa-Baldur! Tak, du fromme Gud! for denne Mø;
 Ragnhilds Læbe lærer Asmunds Hierte nu at dee.

Ragnhild.

Mindes du, da Gigil misted brat sin elskte Søn?
 Ned han gif i Soverummet, døv for hver en Bøn.
 Der han laae i trende Dage; ei han spiste, drak,
 Indtil Dødens kolde Draaber af hans Pande sprak.
 Da kom Thorgerd, Gigils Datter, feig hun ei forlød
 Elskte Fader, nedgif til ham, havde samme Mod.
 Begge tause Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
 Bented Døden, kvægte Tungen med det salte Tang.
 Saa skal vi —

Asmund.

Du vil i Graven følge kæk din Ven?

Ragnhild.

Snart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.

Hvad er Dodens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?

Evighedens Rose smiler under Smertens Tiorn.

Nu, saa lad os Dodens Balmu plukke, hvor den groer!

Sidde vil vi taust i Hulen ved vort lille Bord,

Blik i Blik, og Haand i Haand. Og vorder Barmen kold,

See, da strække vi os roligt ved den sorte Bold;

Troste saa med brustne Stemmer hver hinanden kæk,

Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk.

Asmund henrykt.

Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk!

Kom nu, blege Hel! og knuus mig! Du har tabt din Skræk.

Den lille Hyrdedreng.

En Idyl.

THE LIFE OF

1801

Personerne.

Werner, Foged.
Caroline, hans Hustru.
Frits, deres Søn.
Babli, Hyrdinde.
Reinald, Vandrer.
Augustin, Præst.
Werners gamle Fader.
Hylder og Hyrdinder.

Reference

Water, 1891
Buckley, 1891
1891, 1892
1891, 1892
1891, 1892
1891, 1892
1891, 1892
1891, 1892

Klippedal i Schweiz med en Fodsti og en Bænk.

Reinald,

en ung Mand i Frakke og med Gasket. Han har en Blik-
kasse hængende ved Siden, paa hans Stok er en Jern-
hammer.

Hvad maner mig dog hid til denne Dal?
Hvad Lænke binder mig til disse Klipper?
Jeg, der saalænge, flygtig som en Fugl,
Kun søgte Trosten i Forandringer!
Og nu — nu fra den Stund, da Hændelsen
Forvildede mig i disse Gnemærker,
Jeg springer, som en Steen=Ged, daglig over
De dybe Revner, søger fældne Bærter,
Krystal og Grot — og lyver for mig selv.
Thi mens jeg propper Kassen fuld af Ting
Af Iver for Naturens Videnskab,
Udgrunder sig Naturen selv i mig,
Og kræver atter taus sin gamle Ret.
Kan jeg vel negte: hvad der drager mig
Til disse Steder, er ei Bærter, Planter,
Ei Malm i Steen, ei selsomme Krystal;
Men et Par Dine, klare som Krystaller,
En yndig Stemme med en Klang som Solv,

En Bæxt, saa rank og svei som ingen Baand,
 Et Rosenpar, en Liliebægerfylde,
 Et Haar som gyldne Reg, og saa en Siæl,
 Hvor Uerfarenhed med Klogskab leger,
 Og Spøg og Ungdom med et sølsomt Hierte. —
 Maria! har jeg nu forglemt dit Minde?
 Min Rudolf! sørges meer ei over dig?
 Og du min Videnskab, som var mig Alt!
 Nys stued jeg opmærksom kun paa dig;
 Da spilled Menneſket vel ogsaa ſagtens
 Den forſte Rolle, ſom det bedſte Dyr,
 Men indtog kun ſit Nummer — Nummer Get.
 Da var faſt Alt mig lige kiært: mit Bliſ
 Snart dvælte med Behag paa mine flade,
 Til blode Blad Papiir faſtkliinte Planter;
 Paa mine Veſter, hvor det blanke Malm
 Stærkt glimted med ſin Aare giennem Stenen.
 Og nu — nu ſeer jeg kun de ſorte Dine! —
 Bort, Reinald! Pilen ſidder ei ſaa dybt,
 End kan den uden Fare drages ud.
 Jeg binde mig? Har jeg forglemt mit Forſæt?
 Nei, Skiebnen ſkal ei atter friſte mig,
 Ei vinke med en Piges Liliehaand,
 Og ſonderrive ſaa med ſorte Kloer.
 Bed Gud, der kommer hun igien, med Tenen,
 Saa friſt ſom Knoppen, der ſprang ud i Nat.
 Hun taler med den lille vakre Dreng.
 Vil Venus ſpinde mig i ſine Garn,
 Og kommer hun ledſaget af Cupido?

Han gaaer tilſide.

Babli kommer med Frits.

Babli.

Der gaaer han alt igien, den Fremmede,
Og søger Planter, Steen og Sommerfugle.

Frits.

Det er dog selsomt. Hvad han vil med dem!

Babli.

Han siger, at vort Fjeld er rigt paa Sligt.

Frits.

Ja, Stene, Mos og Svampe har vi nok af;
Men vil han spise Svamp?

Babli.

Han glemmer den.

Frits.

At lege med? Han er jo intet Barn.

Og Born maae heller ei; thi Moder siger,

At jeg faaer Edder ind i Fingrene,

Naar jeg for meget roder om i Gruset.

Babli.

Han roder ei, han stikker med sin Kniv,

Og hugger med sin Hammer.

Frits.

Og der fanger

Han Sommerfuglen med sin Blueklap.

Det vil jeg ogsaa giøre. Seer du, Babli!

Han stikker den med Naal paa sin Casset.

Babli.

Nei, lad det være, Frits! thi det er Synd.

Frits.

J kald det er en Synd, hvi synder han da?

Maa man ei synde, før man bliver stor?

Babli.

Det er en anden Sag; han er en Lærd,
 Han gjør det for at fiende, siger han,
 Guds Viisdom i det Smaa, som i det Store.

Frits.

Hvor tør han dræbe da, hvad Gud har skabt?

Babli.

Maae ei vi slagte vore Faar og Geder?

Frits.

Og spise dem — jo, ellers doe vi selv;
 Men han vil dog ei spise Sommerfuglen?

Babli.

Spørg du en anden Gang ham selv derom;
 Spild nu ei Tiden, gaa til Bedstesaer,
 Og kom igjen til Middag! Moder længes.

Frits.

Det skal jeg nok. Farvel! Hils Faer og Moer!
 Jeg bringer Blomster med af Farfaers Hauge.
 Dem kan man plukke, det gjør ikke ondt,
 De bløder ei og doe, de visne kun.

Babli.

Gaa nu, og leg; men vær forsigtig, Frits!
 Og kom ei Afgrundskanten alt for nær.

Frits.

Hvor tidt er jeg ei gaaet den forbi!

Babli.

Du er en vaffer Gut, du klavrer smidig.

Frits.

Som Steenbuk; var jeg ellers Hyrdebrenng?
 Vi har ei Landeveie her, som Bønder,
 Saa maae vi see os for. Det lærer man.

Om det er Vælet, saa forstaaer det jo
 At gaae forsigtig ned ad Klippesten;
 Og Vælet har dog ei Forstand, som Hesten.

Babli kysser ham.

Farvel, min lille flinke Pøg! Du bliver
 En Karl engang.

Frits.

O, Babli! seer du Solen,
 Hvor smuk den stiger? — Men den skjuler sig!

Babli.

Den dækkes kun et Dieblis af Klippen,
 Den kommer snart igien.

Frits.

Saa gaaer jeg da,
 Og synger høit min Morgensang paa Veien.
 Gud hører mig, thi Gud er altid der,
 Hvor Solen skinner.

Babli.

Og i Mørket, Frits!

Frits.

Der er han ogsaa, og seer ud som Maanen
 Og Stierne.

Babli.

Farvel!

Frits.

Jeg kommer snart.

Babli sætter sig paa Bænken, og spinder.

Reinald møder Frits, som vil gaae bort.

Reinald.

Du lille Dreng! o, bi et Dieblis,
 Og lad mig see dig i dit muntre Ansigt.

Frits.

God Morgen! Hvorfor er da du bedrøvet?

Reinald,

efter at have stirret paa ham og kysset ham.

Du minder mig om hvad der eengang var mig
Særdeles dyrebart.

Frits.

Hvad da?

Reinald.

Jeg havde

Eengang en lille Søn — han lignte dig.

Frits.

Hvor er han nu?

Reinald.

Hos Gud.

Frits.

Der finder du

Ham vist igien. Er han saa tidlig død?

Reinald.

Tag denne Skuepenge, giem den til

Grindring om den Vandringsmand, du traf

Paa dine Klipper.

Frits.

Tak! O, hvilken deilig

Medaille! Stig, hvad forestiller den?

Reinald.

Den forestiller Abraham og Isaak.

Du veed, han maatte offre ham.

Frits.

Ja, rigtig!

Jeg kiender nok Historien. Og hiøset

Staaer Bædderen i Busken; og der svæver
 Alt Englen i sin Sky, og raaber: Holdt!
 Og siger ham, at det kun var en Prøve.

Reinald.

Du fiære Dreng, Farvel!

Frits.

Vi sees igien.

Reinald.

Ja, hos min Rudolf.

Frits.

Gaa ei bort endnu!

Jeg viser Bedstefaer og Faer og Moer
 Medaillen; de skal takke dig derfor.

Reinald.

Farvel!

Frits,

i det han gaaer, betragtede Solvmynten.

Den stakkels Isaa, hvor han sidder
 Fastbunden alt paa Altret! Kniven blinker —
 Den er alt draget — men Gud redder ham.

Gaaer.

Reinald

stirrer efter ham.

O, fiære, veemodsfulde Smertesminde!
 Skal dette Barn opfriske mig mit Savn
 Just i det Dieblif, den hulde Pige
 Bortfierner min Grindring og min Længsel?

Babli

ved sit Arbeid.

Den stakkels Mand! han lader ikke til
 At være lyffelig.

Reinald

nærmer sig hende.

God Morgen, Jomfru!

Saa flittig alt ved Tenen? dobbelt virksom:

Opmærksomheden deelt, paa Traaden snart,

Og snart paa Klippegederne, som græsse.

Babli.

End I da, som saa tidligt alt igien

Har travlt i vor affides Fjeldeskøst?

Reinald.

Du finder mit Besøg for hyppigt?

Babli.

Ei,

Bevares vel! Men det er usædvanligt

Og fjeldent, at en Fremmed sig forvilder

Paa dette utilgængelige Fjeld.

Reinald.

Vel sandt, jeg har forvildet mig herhen,

Og blev saa overrasket første Gang,

Som Albert Julius, da ved at klavre

Han fandt det underkionne Klippeborg.

Babli.

Det var en anden Sag, Albertus kiendte

Sandbanken kun, som en skibbrudnen Mand.

Reinald.

Saa har du ogsaa læst hans Eventyr?

Babli.

Hvad kan vi gjøre bedre vel, end høre

Historier de lange Vinterastner?

Imens vi spinde, læser Fader for.

Reinald.

Du har en kjærlig Fader uden Tvivl.

Babli.

Min Fader og min Moder er hos Gud.

Han tog dem til sig, medens jeg var lille;

Jeg mindes ikke deres Ansigtstræk,

Jeg kiender kun den tidtbesøgte Grav,

Og planter Blomster paa den, Vaar og Høst.

Reinald.

Hvor er du nu?

Babli.

Som fattig Slægtning hos

En Mand, der elsker mig som anden Fader.

Reinald.

O, fiære Barn! kan nogen Fremmed det?

Babli.

Jeg kiender intet Bedre, og jeg takker

Guds Gudhed.

Reinald

med mørk Grublen.

Ja, saa er det! ja, saa gaaer det!

Jeg veed det vel. Og hvor jeg vendte mig,

Der saae jeg Spor kun af Forstyrrelsen.

Al, naar man seer en saadan Hytte, trygt

Indsluttet af sin Skov — en Patriarch —

En Moder i sin friske Børneskof —

Man skulde troe, at Sikkerhedens Fryd

Haab-Ankret havde drevet dybt i Jorden,

Uroffeligt, og bierget for hver Storm;

Og dog fortykker Morgenrødens Purpur

Sig ikke mere let til graalig Taage. —

Min skønne Pige! jeg var faderløs

Og moderløs, som du.

Babli.

Og fandt, som jeg,

En Trøst hos Venner?

Reinald.

Nei; men i Naturen.

Alt tidlig kastet voldsomt over Bord,

Jeg lærte tidlig bruge mine Kræfter,

Og snart blev Kampen mig min bedste Trøst.

Nei, tænkte jeg, hvis du vil Arne bygge,

Hvis Hiørnesteen og Grundvold ei skal roffes,

Da vælg den hele ærefaste Jord!

Der er du sikker; ei et Stovgran falder

Fra den i Rummet's øde Ocean.

Elst Jorden! ei dens Baar, thi den forsvinder;

Ei Somren, ei dens Høst, selv ei dens Vinter!

Knapp skuer du et Syn, før det forgaaer.

Skul' Alt! — Da blev mig atter Livet kjær,

Da voxte Hjertet større. Chimborasso

Blev nu mit Fædreland; det hede Goa.

Selv Orinoco med sin Crocodil

Var mig saa vel bekiendt, som Schweizerkilden;

Den kobberøde Bildmand med sit Fjærskjort

Saa vant et Syn, som Londons blonde Mids.

Jeg gif i Vinterpels med Zemblas Biørn,

Og sneg halvnogen mig med Negeren

Paa Tigerjagt. Jeg undersøgte Lusten

Med Barometeret paa Fjeldets Aas,

Og gled med gustne Stiger ned ad Snoren

I Malmets Kielder. Intet Kryb i Bullen

Kan undersøge Bark og Mos og Blad
 Omhyggeligt, som jeg. Jeg spidded Fluen
 Med tynde Naal, udstopped Kongeørnen,
 Og spiled ud dens frygtelige Binger.
 Saaledes kom jeg paa min flygtige Vandring
 Til dette Fjeld.

Babli.
 Af Gud! hvor høist forskielligt

Er da vort Liv: I svæver, som en Træffugl,
 Fra Land til Land; vor lille Hyrdeslæggt
 Har fæstet Rod til Klippen, som Korallen,
 I mange Slægter. Kiernede fra Verden
 Vi kiende kun os selv, vor friske Lust,
 Vort fiære Bierg og vore muntre Geder.
 Og som Naturen aarlig hyller Jorden
 I samme Dragt — saa vore Slægter her
 Sig klæde fra utænkkelige Tider
 I Barndoms Grønt, i Ungdoms Rødt, i Bruunt
 Og Sort, som Alderdommen. Moden svinger
 Ei her sin lette Sommerfuglevinge.

Reinald.

Det har forundret mig at finde denne
 Smuktbygte lille By midt i den vilde,
 Den menneskeforladte Steennatur.

Babli.

Og dog er vi ret lykkelige her.

Reinald mork.

Stol ei paa Lykken; den bedrager dig.

Babli.

O, Jordenveiret svæver tidt forbi.
 Jeg elsked Gaer og Moer saa høit, som I;

Men skulde jeg nu græde kun og sørge —

Nei, gode Herre! saa fortiente jeg

Jo ei det skønne Liv, de skienkte mig.

Reinald.

Af mange Saar maa Hjertet bløde, før

Det taber Modet; og Forældres Død,

Saa tung den er, er dog ei ene nok til

At drive Haabet i Landflygtighed.

Babli.

Har I da lidt saa mange flere Sorger?

Reinald.

Siig, har du Søskende?

Babli.

Af nei, desværre,

Jeg har ei nydt den Lykke.

Reinald.

Taf du Gud!

Saa fik du ei den Sorg at miste dem.

Babli.

Er eders Søskende da alle døde?

Reinald.

Jeg havde kun en Søster.

Babli.

Er hun død?

Reinald.

Af! værre, hvis hun lever, værre end død.

Babli.

Den arme Mand!

Reinald.

Du kiender dog det Udstud

Af Menneſter — Zigeuner kaldes de —

Babli.

Som gaae omkring og staae, hvad de finde?

Reinald.

Selv undertiden Børn — smaae, smukke Piger
Og Dreng.

Babli.

Gud!

Reinald.

En Nat — men jeg vil ei

Bedrøve dig med mine gamle Sorger!

Ja, man bør fatte sig! — Min Barndom svandt,

Min Ungdom kom, og Kierlighed med den.

Jeg elsked, og var lykkelig. Min Hustru

Maria lignede sin hellige Navne

I Dyd og Skionhed; men den lumste Vaar

Saae bleg misundelig paa hendes Fortrin,

Ihi hvor Maria stod, der glemtes den.

Hevngierrig sendte den sin Alf — en Feber

Bortvristede Maria fra min Favn,

Og strakte hende kold paa Dødens Baare.

Efter et Dieblis, hvori Babli har viist stum Deeltagelse.

Maria havde skienket mig en Søn,

En Dreng saa deilig som en Rafael's Engel,

Og frisk og munter som en Fugl i Busken;

Men Alf'en røved ogsaa denne Glæde —

I Nattefulden visnede min Blomst.

Babli tier bedrøvet.

Reinald

med et veemodigt Smil.

Kan du fortænke nu det stakkels Hierte,

Hvis det kun elsked Orme, Ros og Steen?

Babli.

Det Hierte maatte være selv en Steen,
 Som ikke deeltog i en saadan Nød,
 Og blødte med, hvis Saaret end var frisk.
 Hvor lang Tid siden er det nu?

Reinald.

Ses Mar.

Babli.

Saa er det ikke længer Saar, men Arr;
 Saa trænger Hiertet ei til Trøst, men til
 Opmuntring. Tro I mig, min gode Herre!
 Ei hver en Hytte træffer Skiebne's Lyn,
 Det slaaer ei ned i hvert et lille Straatag,
 Hvis I vil kiende huuslig Fryd, saa kom,
 Besøg min Pleiefader og hans Biv!
 Der skal I see, hvor landlig Glæde boer,
 Og deres Munterhed vil muntre jer.

Reinald.

Hvem er din Husbond?

Babli.

Byens Foged Werner.

En Mand, som elskes af det hele Sogn
 Som Fader, skiondt han kun er ung af Alder;
 Hans Biv, en Danneviv; den smukke Dreng,
 I saae, hans Barn.

Reinald.

Hvad hedder du, min Jomfru?

Babli.

Jeg hedder Babli.

Reinald.

Og du byder mig
Til Hvilen i din Hytte?

Babli.

Jeg har ingen,
Det er min Pleiefader Werners.

Reinald.

Snart

Har du dog een. Du er vel sagtens Brud?

Babli

flaaer undseelig Dinene ned.

Nei, gode Herre!

Reinald.

Jkke Fæstemø?

Babli.

Nei, Herre!

Reinald

etter et lidet Ophold.

Jeg har ofte paa min Vandring
Besøgt den Lykkelige, deelt den Fryd,
Som Diebliffet undte ham; men oftest
Dog fandt jeg Qual. Siig, er du overtroist?

Babli.

Jeg troer, at Gud er god; hvad skulde jeg
Da frygte for?

Reinald.

See, jeg vil tilstaae dig,

Jeg har den Frygt, at jeg medbringer Sorgen.
Mig tykkes, at Ulykken følger mig;
Thi der er hændet Uheld, hvor jeg kom.
Lidt skued jeg et Uveir bryde løs,

Imens jeg dvælte ved en fremmed Lærskel.
Er du ei bange? Frygter du ei Smitten?

Babli

betænker sig et Dieblis.

Siiig mig oprigtig een Ting!

Reinald.

Gierne. Tal!

Babli.

Er I en god og en uskyldig Mand?

Reinald

med Haanden paa sit Bryst.

Bed Gud, jeg er bevidst mig ingen Brøde;
Jeg flygter ei som Ravn for mig selv,
Jeg lider kun og bløder som en Abel.

Babli

rækker ham rask Haanden.

Saa følg I mig til Hytten, gode Herre!
Vi frygter ei, vi skal nok trøste jer.
I trænger til det, I er sorrigfuld,
Og har uagtet al Bevægelse,
Uagtet al Forstand og Videnskab,
Lykt Blod og Fordom. Her i denne Verden
Er mere Sorg, end Fryd, det er vel sandt;
Og da I tumler meget om i Verden,
Er det naturligt, at I tiere træffer
Bedrøvelser, end Lystighed. Men kom,
Bliv her en Maanedes Tid, brug eders Kræfter,
Hielp Werner med at bygge Laden op,
At hugge Bælker i den nære Skov,
Drif af vor Mælk, hids eder ei med Viin,
Jndaand vor sunde Luft, og spiis vort Brød,

Dvæg jer i lykkelige Hyrders Solstin;
 Og I skal see, at Lystigheden kommer,
 For selv I veed det. Drab ei længer Fluer,
 Udstop ei Orne! Lad det være nyttigt
 Og godt, det er dog altid Drab og Død.
 Lev med de Levende! — I stirrer paa mig?

Undseelig.

Tilgiv en staffels Pige, hvis maaskee
 Hun frænker jer med sin Dyrigtighed.

Reinald.

O, Socrates! erkjend her din Discipel,
 Der lærte Viisdom af den samme Bog,
 Som du: Naturen, Livet og sit Hierte!
 Og du, som gif i Kornet med en Skare
 Verlige Haandværksfolk og Fiskere,
 Mens Phariseer stred med Saducæer
 Derinde mellem Murene —

Rækker hende Haanden.

Rom, Babli!

Jeg følger dig, du er min gode Engel.

Babli.

Hver har en Engel i sit eget Hierte.

Reinald.

Jeg følger dig.

Babli.

Det vil I ei fortryde.

De gaae.

Schweizerboudestue.

Werner. En Hyrde.

Hyrden.

Saa mener J, vor Faer! at vi kan hugge
De Lægter, som vi bruge til vort Rækværk,
J Underskoven?

Werner.

Lynde Fyrrestammer,

Det er det Bedste; thi med Gnebærstaver
Har det ei nogen Art, det holder ei.
Har J kun drevet Pælene vel ned?

Hyrden.

De staae til Dommедag.

Werner.

Jeg troer det selv;

Thi jeg har mærket, alt det Bed, som sættes
I Jorden der, det holdes altid friskt.
Vogt eder kun for Vanheld, kære Venner!

Hyrden.

Herr Foged! alt det Vanheld, der er mødt,
Var, at Claus Ruodi tabte ned i Svælget
Sin nye Hat; og han maa takke Gud,
At han ei selv faldt med. Han svinglede
Bed Ranten skidesløs. J kender ham!
Og veed J, hvad han nu gjør?

Werner.

Nu?

Hyrden.

Han lader

Sig heise ned ved Snorene, vi brugte,
 I Svælget, for at faae sin Hat igien.

Werner.

Jeg lider ikke slig Forvovenhed.

Smukt er det, at en Biergets Søn er fiæk;

Vi maae ei frygte Faren, vi, som bygge

Vor aldrig sikkert Bolig ved Lavinen.

Men taabelig er al Dumdriftighed.

Hvis Louget brast!

Hyrden.

Han vilde gierne vide

Lidt meer Bessed om Klosterne dernede.

Werner.

I Fald han styrter, ligger Ruodi paa

Sin egen Gierning. Men det gjør mig ondt;

Det er en diærv, en vaffer Knos for Resten.

Hyrden.

Herr Foged! slaa I kun jert Sind til Ro;

Den Strik har ingen Nød, han slipper fri,

Thi Fanden frier nok Sine. Gud forlade

Min Synd, jeg skiemter. Hvad jeg vilde sige:

Jeg troer, der var et hoirodt Baand om Hatten,

Som Kätli har forært og bundet om;

Det var nok egentlig det Baand, som traf.

Werner.

Det er en anden Sag. Hvis det er Elskov,

Og ikke kold Forsænglighed, som drev ham,

Saa maa man tie; thi det ligger eengang

I Kiærligheds Natur, at spøge fiækt

Med Farerne. Saa lad ham glide, Uhi!

Saa hytter han sig nok.

Hyrden.

Det tænker jeg med.

Farvel, Herr Fogd! saa bliver det da ved —

Werner.

De unge Hyrretræer.

Hyrden.

Guds Fred, vor Faer!

Gaaer.

Caroline,

der er gaaet til og fra, nærmer sig Werner, som tager sin Bøsse.
Hvad har I for i Dag?

Werner.

Vi sætte Rækværk

Bed Afgrundskanten, kiære Caroline!

Seer sig om.

Men hvor er Frits?

Caroline.

Du har da ladet tage

De gamle Lægter bort?

Werner.

Ja, kiære Kone!

De var for svage, brustne mange Steder.

Det er et hæsligt Hul — hvis Een maaskee

Blev overfalden der af Svimmelhed —

Og Faren var jo let at forebygge.

Men hvor er Frits? Jeg gaaer paa Jagt, og bringer

Dig Fugle til dit Kioffen; men jeg maa

Dog kysse Drengen først.

Caroline

søger at skjule sin Bekymring.

Jeg tillod ham

At gaae til Bedstesaer. Han kommer hjem
Til Middag.

Werner hurtig.
Gif han op til Bedstesaer?
Langsomt.

Ja saa!

Caroline.

Du mener —

Werner
med paatagen Rolighed.

O, det siger Intet!

Caroline.

Du mener, han skal Afgrunden forbi.

Werner.

Han taer sig nok i Agt.

Caroline.

J fald jeg havde

Vidst det —

Werner.

Ei nu! han taer sig nok i Agt.

Caroline.

Jeg skalver.

Werner

kysser hende kærslgt.

Gief! forfælg mig ikke Drengen.

Er du alt bange? Nu man seer dog strax,

Du est ei flippebaaren; Dalnaturen

Udstikker alt for frygtssom giennem dig.

Caroline.

Du gjør dig stærk, dog mærker jeg ret vel,

Det er dig heller ikke med.

Werner.

Oh nu,

Besøget kunde været opsat til
I Morgen; men hvad siger det saa mere?
Der er jo Folk, jo Lømmere deroppe,
Og Drengen springer, som det lette Bildt,
Koldsindig over mere farlig Klost;
Og Stien er beqvem og god at træde.

Caroline.

Men han er lille, vild og usorgtig.

Werner.

Nu, Gud er med ham. Vær du rolig, Line!
Jeg gaaer paa Jagt.

Caroline.

Gaaer du at møde ham?

Werner.

Nu ja, hvis det kan trøste dig.

Caroline

omfavner ham.

O, Fader!

Jeg elsker Drengen ikke meer, end du.

Babli kommer med Reinold.

Babli.

Guds Fred, vor Faer! Jeg bringer dig en Giest.

Werner venlig.

Gi, Babli! det var Ret. Hvor traf du ham?

Babli.

I Klippedalen ved den lille Føs.

Caroline.

Hvor langt gif du med Frits?

Babli.

Did, fiære Moder!

Mens Werner taler med den Fremmede, taler Babli sagte med
Caroline, og søger at berolige hende.

Werner

rækker ham venligt Haand.

Velskommen, Herre! Det er Sielddenhed,

Alt see et fremmed Ansigt her,

Betragter ham med Hoiagtelse.

og mindst

En Lærd — en Doctor — en Botaniker.

Dog skeer det vel iblandt. Vær os velskommen!

Reinald.

Fortryd ei paa —

Werner godhiertig.

Gi, vil I spørge med mig?

Hvad skulde jeg fortryde?

Reinald.

Giestfriheden

Groer overalt blandt Klipperne; det veed jeg.

Den sieldne Blomst er nedtraadt længst i Dalen.

Werner.

Jh nu, det er naturligt, fiære Herre!

Hvor meget gaaes, der trædes meget ned.

Hvad Dyd er det, at være giestfri her,

Hvor sielden eller aldrig Noget kommer?

Det er en Fæst, en Morstab, en Forandring,

Et Afbræk i Gensformighedens Baner,

Naar Vandringsmanden nærmer sig vor Hytte.

Hvad Skuespil, hvad Bal og Lystighed

Er hist for Kiøbstedsfolk, er her et Ophold
 Imellem af en Reifende for Hyrden.

Reinald.

Ti, ti, Herr Foged! Blier I saadan ved,
 Bevise I mig vel endog tilsidst,
 Mig bør betales til, fordi jeg kommer.

Werner.

Bevares! Troer I da, jeg vil fornærme?
 I skienker os i Samqvem Glimt af Vid,
 Guldform af jer Forstand, forklarer os,
 Hvad I forstaaer og bedre veed, end vi;
 Fortæller Hændelser; med venligt Hierte
 I tager Deel i vore jævne Glæder.
 Kan man betale slige Ting med Penge?

Caroline nærmer sig Werner med et bethyende Blik, hvorpaa han
 griber Reinalds Haand, og siger:

Nu ja! saa er vi To da nu bekiendte.
 Med gode Venner gjør man ingen Dmsvøb,
 Og at I strax skal see, vi regne jer
 Blandt vore Venner — see, saa gaaer jeg bort,
 Just som I kommer; lader eder ene
 Med mine Dwindfolk. Om en soie Tid
 Seer I mig her igien. I taber Intet
 Ved Byttet, tænker jeg.

Caroline

til Reinald med en venlig Undskyldning.

Bor lille Søn

Er gaaet til sin Bedstesaer paa Klippen.
 Nu frygte vi just ikke, men man sætter
 Et Rækværk ved den bratte Fjeldeskant,
 Det gamle tages bort, og da min Mand

Just gaaer den Bei, saa har jeg bedet ham
At skynde sig og hente mig den Lille.

Reinald affides.

Min Gud! min Gud! hvad er det for en Stemme?

Og dette Ansigt er mig vel bekendt,

Skiondt jeg det aldrig saa saaledes før;

Og Barnets med.

Hoit.

J frygte for jer Søn?

O, det er uden Grund! Jeg saa ham først

At vandre hen ad Klippen.

Caroline.

Afgrundssvælget

Forbi?

Reinald.

Ja, sandelig!

Caroline

med lettet Hierte.

Gud være lovet!

J bringer os et Evangelium.

Sagte til Werner.

Den fiære Mand! han har et ærligt Ansigt,

Saa smukt og klogt, men dog lidt forrigsfuldt.

Vi maae beverte ham saa godt, vi kan.

Werner

trykker hendes Haand.

Nu er du glad, fordi du veed din Dreng

J Sikkerhed, ei sandt?

Reinald

affides med dyb Bevægelse.

Mig bæres for,

Det er min Søster Caroline; men
 Jeg tør ei troe det end, jeg vil det ei,
 Thi det bedrøver mig kun meer, i Fald
 Jeg feiler, og jeg feiler vist. Hun var
 En bleg, en lille bitte, spinkel Pige;
 Hvor er det muligt — sliq en fyldig, stor,
 Rødmøset Kone? Ak, men hendes Ansigt —
 Den Røst —

Caroline

stirrer paa ham.

Min Gud! jeg kiender disse Træk.

Reinald som før.

Jeg veed et lille Vers, et gammelt Riim,
 Hvad vi som Børn istemte med hinanden;
 Jeg siger nogle Linier — i Fald
 Hun kan de øvrige — saa er det hende.

Werner.

Hvad sær Forundring river eder hen?
 Siig, gode Herre! kiender I min Hustru?

Reinald

griber Carolines Haand, seer hende stivt i Øinene, og siger langsomt:

Naar den mørke Hyldebuss
 Duster over Graven,
 Og naar Bind og Slud og Rusk
 Falder tungt i Haven —

Caroline

falder ham heftig rørt og glad speidende i Øien.

Ængstes derfor ei mit Bryst,
 Skyen sig vil fjerne —

Begge

paa een Gang.

Haabet atter mig til Trøst

Blinker som en Stjerne.

De falde i hinandens Arme.

Caroline.

Reinald, min Broder!

Reinald.

Søster Caroline!

Werner.

Din Broder! er det muligt?

Reinald

stærkt bevæget.

Ja, du er

Min Søster! ja, jeg kender disse Træk,

Skøndt meget — meget nu forandrede!

Viig et udvoget Navn, som Barnet skar

I Bøgens Bark for tyve Somre siden,

Er det dog tydeligt — jeg kender dig,

Jeg seer min Faders Ansigt.

Caroline.

Jeg min Moders.

Werner.

O, hvilken Glæde! Reinald! det er dig?

Min Svoger, Broder!

Omfavn ham.

Reinald.

O, almægtige Forsyn!

Werner.

Og hvor — og ikke seet — og ikke skrevet —

Usynlig — bort — forsvundet — hvilken Skiebne!

Dg nu, først nu erfaret, hvor hun leved?

Dg nu først opføgt —

Reinald.

Jeg har ikke søgt,

Et Lykkekræf har bragt mig til din Klippe.

Caroline.

Du vidste ei, at jeg var her, min Broder?

Reinald.

Nei, ved den Gud, som skienker mig en stor
Uventet Fryd.

Werner.

Har altsaa ikke hørt,

At Taterne for nitten Vintre siden

Forvildet sig i disse Enemærker

Med Caroline; at hun flygted, fandt

Min Faders Hytte?

Reinald.

Aldrig.

Werner.

At han skrev

Til eders Fødested?

Reinald.

Da var jeg borte

Som Skibsdreng.

Werner

griber hendes Haand med Ild.

At hun fandt en Faer i min,

Blev Hyttens Barn, min Søster og min Hustru

Dg Moder til min Frits! Tre Gange skrev jeg.

Reinald.

Jeg aldrig saae min Barndoms Egn igien,

Jeg foer omkring i Verden alt som Dreng
 Til Sydhavs-Cannibalen, Afriens Tiger,
 Og da jeg atter vendte til Europa,
 Og sendte Bud til Himmet, fik jeg Svar:
 Min Pleiefaer var død, og Caroline
 Ei siden fundet.

Werner.

Og min Faders Brev?

Reinald.

Maaskee han aldrig fik det; muligt Døden
 Hans Hemmelighed tog i Graven med.

Caroline henrykt.

Saa har da uden menneskelig Hielp
 Den gode Gud forenet os igien!

Reinald

griber Babels Haand.

Nu, Babel! troer jeg dig: der gives Hytter,
 Hvor Lynet ei slaaer ned; Uskyldigheden
 Sin Fjender strækker op mod Himlens Blaa
 Som Tordenleder. Søster, elskte Søster!
 Jeg seer, jeg bringer ikke Sorgen meer.

En Pige kommer.

Herr Sognefoged! Pater Augustin
 Staaer udenfor med tvende Mænd; de bringe
 Paa Vaar en Vidiekurv med luffet Laag.
 Han siger, han maa tale med dig ene.

Werner.

Beed ham at komme! Reinald! gaa i Haven,
 Og glæd dig med din Søster. Eders Hierter
 Behøve Lust; hvormeget har I ei
 Nu at betroe, at tale med hinanden!

I slig en Sag er tredie Mand tilovers,
Om det saa var en Egtemand og Svoger.

Caroline bekymret.

Men Frits, min Ven! skal samme Bei tilbage.

Werner

munter og tillidsfuld.

Gi, fiære Hustru! kan du frygte nu,
Da Gud uventet sender slig en Lykke?
Vær rolig! Frits er i Guds Baretægt.
Til Middag skal han spise med sin Morbroer,
Og drikke Velsomt af sit lille Bæger.

Gaaer nu, at jeg kan tage mod vor Præst.

Han være skal vor Giest i Dag, den gode,

Retskafne Munk. Jeg aner, hvad han vil:

Han bringer aarlig mig en Kurv med Frugt

Deroppe fra sin lille Abildgaard.

Han boer paa Klippen som en Eremit,

Men har dog derfor ei forladt sit Sogn.

Han er vor Skriftesaer, lidt mørk, lidt streng,

En ivrig Catholik, ei Pharisæer;

Et sølsomt Hierte slaaer bag Munkesaaen.

Caroline.

Kom, elste Broder! følg mig ud i Haven.

Reinald.

Ak, Caroline! mindes du endnu

Vor Barndoms Hauge, hvor vi legte sammen?

Caroline.

Du finder den igien tildeels, thi meget

Jeg plantet har, som minder dig om hiin.

Reinald.

Ribshækken?

Caroline.

Det forstaaer sig, strækker sig
Med sine tykke Buske giennem Haugen.

Reinald.

Vysthuset?

Caroline.

Med sit Speil og med sin Løibænk.

Reinald.

Og Bierne?

Caroline.

Bed Plankeværket trives.

Vi har alt tyve Stader.

Reinald.

Almetræet

Med Navnene?

Caroline.

Bestygger Bænken, hvor

Vi læste Fæehistorier med hinanden.

Reinald.

Alt tyffes mig et Eventyr i Dag

Af gode Feer. — Gaaer Babli med?

Babli smilende.

Hun passer

Sit Kioffen, som den lille Afstepot.

Reinald.

Og venter Prindsen?

Babli leer.

Kan det være mindre?

De gaae undtagen Werner.

Augustin

træder ind med dyb Alvor, Værdighed og Følelse.
 Christ styrke dig!

Han gior Korsets Tegn.

Werner

trykker hans Haand.

Tak, Fader Augustin!

Hvor gaaer det? Du er mere bleg, end ellers;
 Du skælver.

Augustin.

Det er Alderdommen, Werner!

Jeg staaer paa Gravens Bred. Det er ei Frygt
 For Døden, thi den elsker jeg som Ven;
 Det er min Siæl, som skælver, mens den ryster
 Tungt Støv af sine Vinger.

Werner.

Tænk dog ei

Saa tidt paa Døden! Døden kommer tidsnok.
 Skændt du er gammel, graa — hvad siger det?
 En sneehvid Vinterdag er ogsaa smuk.

Augustin.

O, glem Letsindigheden! Bæn dit Die
 Til ned at stirre i det hellige Dyb,
 Hvor Roden groer; paa Gladen voger Tant.
 Beslit dig paa at finde Lys i Mørket!
 Stir ned i Mulden, til du har opdaget
 Deri den klare Port til Evigheden!
 Thi Fødslen er kun korte Drømmes Indgang,
 Som leder til en Labyrint af Gieglen;
 Men Graven Sandheds Dør, og Fromhed Nøglen.

Werner.

Jeg er ei usrom.

Augustin.

Nei, det er du ei.

God er du; men du er for sandseelig,
Dg sætter alt for megen Priis paa Livet.

Werner.

Min Gud har gjort mig lykkelig; i Fald
Jeg skionte slet derpaa — var jeg en Christen?

Augustin.

Den Glæde, Gud forunder os at nyde,
Er kun en Prøve, for at vønne Hiertet
Til tillidsfuldt at taale sine Savn.

Alt ønske mig i Evigheden, naar

Mig Smerten trykker her, er ingen Dyd;

Hvo ønsker ikke sig befriet fra Dval?

Men sidde, som en Job, i Belmagt først,

Taalmodig uden Knurren see Guds Villie,

Beroves hvad der var dig dyrebarest,

Dg sige dog med taarevalte Røst:

Gud gav, han tog, hans Navn høit være lovet!

Det, Werner! det er christeligt.

Werner

tager ham venligt ved Haanden.

Men siig mig

Oprigtig: er det ret — nu taler ogsaa

Jeg lidt i dine Billeder — bestandig

At varsle Sorgen, som en Nattens Ugle?

Selv ei at kunne see en liflig Blomst,

Før strax at spørge den: hvi dufter du?

Hvi hæver du saa tillidsfuld din Stilk?

Du skal dog visne, raadne, trædes ned.
 Siig, Augustin! er det da christeligt?

Augustin.

O, hør mig, og miskiend mig ei, min Ven!
 Saae jeg dig salig, Werner! i din Gud,
 Saae jeg dit Huus fastgrundet paa en Klippe,
 Saae jeg dig slukke Tørsten efter Held
 I Livets Kilde — o, hvor munter, glad
 Da skulde jeg ei dele denne Fryd!
 Men naar du glædes ved det falske Skum
 Paa Tidens Flod, hvorunder Faren lurar,
 Kan jeg da glæde mig?

Werner afbrydende.

Ei meer om Sligt!

Du kommer og besøger os? Hav Tak!
 Din Viisdom og din Fromhed skatter jeg;
 I Fald vi føle lidt forstieelligt end —
 Find dig deri! Tidt Vinteren er kold,
 Og Sommerdagen undertiden lummer.
 Varm dig imellem i mit lune Solskin,
 Jeg vil hufvales ved din kule Maane,
 Saa skienke vi hinanden begge Noget.
 I slikt et Bytte jo bestaaer kun Venkskab.

Augustin.

Nu foler du, nu finder du dig i
 Din Lykke, Werner! som en Mand; men kunde
 Med samme Fatning vel du taale Smerten?

Werner.

Den Tid den Sorg!

Augustin.

Som Sæbeboblen brister,

Saa svinder i sit Intet Døgnets Lyft.
Hvad om alt Tiden var der?

Werner.

Fromme Fader!

Hvad bringer du? En Kurv med deilig Frugt?
Vi takke dig.

Augustin.

Ja vel, med deilig Frugt.
Ufskyldig nys den groede paa sin Stængel;
Nu er den plukket alt, men det lille Liig
End smiler i sin Død, og er en Engel.

Werner.

Det kalder jeg at see Naturen mørk,
Naar selv et Gble vorder dig et Liig.

Augustin.

Hvad er det Andet? er det ikke brudt
Fra Moderqvisten?

Werner.

Sikkert; for at nyde
Nu sin Bestemmelse.

Augustin.

Og kan ei Hiertet,
Naar det er brustent, ligned ved en Frugt,
Som plukkes, ikke for at kildre Sandsen
Med Sødte — for selv at nyde himmelsk Sødhed?

Werner.

O jo! det er ret smukt, ret digterisk.

Augustin

bestandig med stærkere Bægt.

Og kan især ei Barnet i sin Skionhed,
Naar pludselig det falder spædt fra Stammen,

Vel sammenlignes med en himmelsk Frugt,
 Som plukkes her, for hist at saae sin Kiærne
 I Paradiset, hvor ei Drmen tærer
 Dets Indre meer?

Werner

pludselig angst.

Min Gud! hvad vil du sige
 Med dine Vignesser? Du ængster mig.

Augustin

har givet Folkene et Bink; de have bragt Kurven ind paa Baaren,
 og forseiet sig bort igen.

Ulykkelige Fader! hvordan skal

Jeg forberede dig, hvis lette Sind

Udeles Intet aner af sin Smerte?

Det kommer dig som Slag fra Dommедag.

Min Trøst er dig et Intet; thi, jeg veed,

Din Fryd var her, kun her, ei hist din Længsel.

Werner

styrter hen, aabner Kurven, og opdager sit Barn.

O, Gud! min Frits! død, død! nedstyrtet! knuust!

Han kaster sig fortvivlet over Liget.

Augustin

betragter ham med inderlig Medlidenshed.

Ras, arme Hierte! svulm, udtom din Jld,

Storm! Kræv din Ret, Natur! Lyd, vilde Klage!

Fra Læberne, giv Hiertet Luft, at ei

Det sprænges af sin Stumhed! Flyd, flyd, Graad!

Og udtom dine salte Taarekilder.

Hyl, arme Fader! thi din Søn er død. —

Men, Smerte! naar du svækket har din Kraft,

Naar du har raset ud, Fortvivlelse!

O, kom da, søde Trøst! fra Naadens Throne,
 Ekin som en Maane giennem Tordenskyen,
 Og lad ham see sit Barn, sin Frits igien
 Fra Himlen mellem Englene, som smile.

Werner mat.

Mit Barn, min Søn, min Frits, min Gnefte!

Reinald

kommer hurtig.

Munk! er det sandt?

Augustin.

Desværre!

Reinald.

Ganste vist?

Fra Klippen styrtet ned og sønderknuust?

Augustin.

Og Eiget fast opdaget ved et Under:

En Ungling fandt det, som man hissed ned

I Afgrundsvælget, hvor ei Menneſker

Har aandet i utænkelige Tider.

Reinald

træder hen for Eiget.

O, vakkre Frits! du lille fiære Liig!

Jeg fiender dig igien i diſſe Træk,

Skiondt Dødens Rædsler har forſtyrret dem. —

Nu er da Iſaak offret! Ingen Engel

Har aabenbaret ſig i Skyen, Frits!

Og raabt ſit Holdt. Grunt blødte du paa Stenen.

Saa er nu denne Arnes Glæde ſpildt

For evig! Her, hvor jeg i Havn mig troede,

Her Havblif laae paa Dybet allerlumsket,
 Og skiulte blinde Skiær. — Min stakkels Søster!
 Jeg vil ei see dig meer. Farvel, Farvel!
 En Dag forbinder og adskiller os.

Han gaaer bort.

Werner

staaer fortvivlet op, og stirrer paa Riget.

Nu Alt er tomt for mig, som da Guds Aand
 Endnu ei svæved over Vandene.
 Min Glædesjord er æltet til et Chaos.
 Det skionne Bierg med sine friske Kilder,
 Sin stolte Fos, sit Græs og sine Hyrder —
 En usfel Skueplads ved Dagens Lys,
 Naar Trylleriets falske Lampe slukkes.
 Alt staaer der — men kun han, min Frits er borte;
 Slet Intet mangler — kun det Vigtigste.
 O, Frits! mit Barn! hvor ofte vil jeg nu
 Paa dine Veie giøre Pilgrimsreiser,
 Og græde sønderknuust, som Vandringsmanden
 Ved Jordan, naar han stirrer i den Flod,
 Hvis flygtige Bover drak det hellige Billed.
 O, Frits! mit Barn!

Opdager hans lille Hat og Troie paa Bæggen, brister i Graad,
 og vrider sine Hænder.

O, Gud! o, Gud! o, Gud!

Der hænge dine Klæder — Søndagshatten
 Og Søndagstroien. Nu behøver du
 Ei længer dem, nu er du klædt i Straaler,
 Som Engel frandsæt med de hvide Vilier.
 Mig efterlod du kun de smaae, de fiære
 Reliquier.

Augustin.

Ulykkelige Fader!

Forsynd dig ei.

Werner.

Ti stille, Munk! du kiender

Ei Faderhiertet. Veed du i din Celle,
 Med dine Duer, med dit Crucifix,
 Nat i din sørgelige Gensomhed,
 Hvad Livet er? Og kan du skatte Gaven,
 Som du ei kiender? takke Gud derfor?
 Siig, veed du, hvad det er at være Fader?
 Du stirrer paa dit melancholske Kors,
 Og tænker kun paa Død, paa Synd, paa Smerte,
 Tilintetgiørelse. Med Angstens Sved
 Du beder i Getsemane, og bløder
 Paa Golgatha. For dig er Livet kun
 En taagefuld og sørgelig Langfredag.
 Hvor der er Børn, der er en evig Juul;
 Der blomstrer steds Ustyldighedens Fæst;
 Der smiler Modren med sit Barn paa Skødet,
 Mens Stiernen funkler saligt over Hytten;
 Der svinger Engelen bestandig henrykt
 For Hyrderne paa Marken sit Hosanna.
 Thi Barnet gjør sin Faer til Barn igjen,
 Og kun som Børn vi atter see Guds Rige.

Han synker ned over Liget.

Caroline

kommer langsomt ind med Hatning, fulgt og understøttet af
 nogle Qvinder.

Forholder mig det ei, at see mit Barn!

Augustin

gaaer hende i Møde.

Netskasne Caroline!

Caroline.

Jeg har sunget

I Aftes Psalmer med ham, og han læste
Saa fromt sin Aftenbøn. Han er hos Gud,
Det veed jeg vist, hvi skulde jeg da klage?

Werner

springer op, og omfavner hende.

O, Moder! Moder!

Caroline.

Han er ikke fnuust,

Ei faldet ned fra Klippen, har ei slaaet
Sit lille Hoved blodigt imod Stenen.
Guds hellige Engle greb ham, da han faldt,
Og bragte ham huldtsmilende til Himlen.

Augustin

holder Dvindeerne tilbage, som ville troste hende.

Caroline.

Og der er skönt og glædeligt; det veed jeg,
Det troer jeg vist.

Augustin.

O, ædle Caroline!

Held dig, du fromme, vise Dvinde! Held dig!
Dig styrker Troen.

Caroline.

Ofte spurgte han:

Er ei den lille Engel her paa Jorden?
Jo, svared jeg, usynlig. Og naar kan jeg
Da see ham? spurgte han. Da trykte jeg

Den lille Spørger grædende til Hiertet,
 Og svarte: Som en sølverhaaret Gubbe
 Seer du ham først. — Men Englen elskte dig,
 Min søde Frits! og vilde ikke bide,
 Til du var sølvgraa. — Abner mig dog Kurven,
 Og lad mig see hans Liig!

Augustin.

Men har du Kraft?

Caroline

med et fortvivlet Smil.

Hvad Kraft behøver jeg til det, min Fader?
 I Fald han leved, hvis jeg bar ham paa
 Min Moderarm, og trykte ham til Hiertet,
 Og flædte, haged ham, og skar ham Brødet,
 Da kunde der behøves Kræfter; men
 Til bleg at stirre paa hans blege Liig,
 Behøves ingen.

Da hun seer Liget, brister hun i Graad, og vrider sine Hænder.

Werner

knæler ved Baaren, rækker hende sin Haand, og siger:

Moder! elskte Moder!

Fortvivl ei. Lad os række vore Hænder

Til Himlen over vores Engels Liig,

Og bede Gud om Bistand.

Caroline

knæler og beder, derpaa staaer hun op, og siger i huldt

Sværmeri.

O, hvi skeer der

Ei meer Mirakler? Det var dog saa stiont;

Det trostede de stakkels Menneſker,

Og styrked dem til Haab, til Tro og Tillid.

Bort Liv er mørkt, vi trænge tidt til Trøst.
 Sorg nedslaaer Sindet, Lykken hæver Modet,
 Og hvad der hændes Gen, kan hændes Fleer.

Til Augustin.

Grindrer du dig, fromme Herrens Mand!
 Vi var i Kirken med vor Frits i Søndags,
 Just da du læste Evangeliet
 Om Enkens Søn af Nain? O, hvor herligt
 Fremstilte du Guds Godhed og den staffels
 Fortvovste Moders Fryd! Det var dog skönt,
 Hvis Sligt var muligt end.

Augustin.

Af, Caroline!

Der skeer ei meer Mirakler.

Caroline.

Jo, der gjør;

De skee dog tidt. Er hver en Herrens Gave
 Ei et Mirakel? Var det ei Mirakel,
 At Gud mig gav min Frits? Og naar et Barn
 Er sygt, og blusser tort i Feberhede,
 Naar Lægen tier, trækker taus paa Skuldren,
 Mens Modren græder, Fadren stirrer bleg;
 Er det ei et Mirakel, naar den Evige
 Dog frelser det, og skienker Faer og Moer
 Der' Barn igien?

Werner.

Hist skienkes han os atter.

Caroline.

Min Frits engang var syg, og Alle tvivlte.
 Med dunkelhede Kinder, matte Blif
 Drog han sin Aande, ralled i min Arm;

Min bittre Taare væded ham den hede,
Glødrøde Kind.

Med stigende Jøselse.

Han kom sig, og blev karst.

Gud gav mig ham tilbage. — Hvad der eengang
Er fleet, kan tiere skee.

Augustin.

Du sværmer, Qvinde!

Men mildt og yndigt er dit Sværmeri;
Og som en høi Ruin paa Fjeldet, viser
Dit knuste Bryst end Skionhed i sit Gruus.

Caroline.

Min Smerte er for ung, jeg kan endnu
Ei finde mig i min Fortvivlelse.
Det tykkes mig, som var min Sorg en Drøm.
Jeg saae ham frisk og sund og blomstrende
Jo for en Time siden, og nu ligger
Han kold og bleg og sønderknuust paa Baaren.

Med en besynderlig høi Tillid.

Det tykkes mig, som om vor Hyttedør
Sig aabned sagte for den hulde Frelser,
Som om han kom, og lagde smilende
Sin Haand paa Ligets Jøse, vendte sig
Til mig med Trøst, og raabte: Græd ei, Qvinde!
Din Dreng er ikke død.

J dette Dieblis gaaer Døren op; Frits, fulgt af Habsi,
Reinald, den gamle Bedstefader, og endel Hyrder og
Hyrdinder, styrter ind med en stor Blomsterkøst i Haand,
og iler i sin Moders Arme.

Frits.

Nei, Moder! Moder!

Din Dreng er ikke død. Her er din Frits;
Han lever, han er frisk, ham fattes Intet.

Augustin.

Ha — hvad er dette?

Caroline.

Himmelske Forbarmer!

Werner.

Mit Barn! min Frits! min Son! du lever? Frits!

Forældrene omfavne Barnet henrykte; alle Tilstedeværende ud-
trykke deres Glæde og Forbauselse.

Frits.

Ja, fiære Faer! hvi skulde jeg da døe?

Jeg er saa lille, det var alt for tidligt.

Min Bedstefaer er jo en rørig Mand

Paa firsindstyve Aar, hvi skulde Frits

Da ikke være det, som kun er sex?

Jeg bringer Bedstefader med, og Blomster

Til Moder. Her er Roser og Lavendler,

Levkoier, Gyldenlaffer, Negliker.

Men Natviolerne og Lillierne

Har jeg paa Veien kastet ned i Svælget

I Klippefloksten, ved det nye Raskværk.

De duftede dig for stærkt, det veed jeg nok.

Caroline.

Al gode Gud!

Werner.

Der skeer endnu Mirakler!

Augustin.

Jeg er en Dding, mange Jordens Syner

Føer mine Blik forbi, og bragte fielden

Min Siæl til Studsen; men her studser jeg:

Ihi Barnet ligger blegt paa Dødens Baare,
 Og Barnet smiler friskt med Blomsterne.
 Sanct Peder! rør mit Die med din Finger,
 Og lær mig kiende Sandhed.

Babli.

Reinald iled

Fortvivlet bort; jeg fulgte ham. Gud veed —
 Et Blik — et Ord, uoverlagt i Sorgen,
 Fløi mig fra Læben. Da han løb til Bierget,
 Da løb jeg med, men hentede ham ei ind.

Reinald.

Da græd du, Babli! søde, søde Taarer.

Babli.

Men da jeg kom til Svælget, stod han der
 Med Frits i Armen, trykte ham til Hjertet,
 Og raabte: Babli! see vor lille Skjtsaand.

Reinald.

Ja, Glæden her forsvandt, og Dvertro
 Indbildte mig, at jeg var Sorgens Bringer.
 Jeg løb til Fjeldet, svimled over Kanten —
 Da sendte Gud sin Engel, raabte holdt!
 En lille Haand trak mig ved Riortelsfligen.
 Jeg vendte mig — et Barn, saa skønt som Baaren,
 Stod hos en Gubbe, frisk som Høstens Aften;
 To Billeder af Livets skionne Poler:
 Barndom og Alderdom. Hvad fattes dig?
 Adspurgte mig den Lille smilende.
 Jeg trykte salig Baaren til mit Hjerte,
 Jeg skued henrykt paa min Vintergubbe;
 Og da, som Somren deilig, Babli kom

Med Taareduggen paa sin Rosenkind,
Da tvivlede jeg ei længer om min Høst.

Han trykker sin Mund til Babilis Haand.

Augustin.

Forunderlige Dag! med selsom Gloglen

Afbryder du vort Livs Gensformighed.

Hvo kiender dette Liig? Det ligger friskt.

Hvo tvivlede om, at det var Berners Barn,

Hvis ikke Barnet leved, var tilstede.

Hvo mistede dette Barn? Hvo savner det?

En Hyrde.

Jeg har mit Barn.

En Anden.

Jeg mit.

Flere Stemmer uden for Hytten.

Der savnes intet.

Reinald,

som har betragtet Liget.

Forunderlighed paa Forunderlighed!

Det er en lille Mumie; dets Legem

Er giennemtruffet af et selsomt Biergsalt.

Naturen har beskyttet disse Lemmer

Mod Undergang og mod Forraadnelse.

Men denne Liighed — ubegribeligt!

Den gamle Bedstefader.

Henbringer mig til Baaren, lad mig see!

Betrakter Liget noie, derpaa siger han grædende:

Ja ja! min Anelse bedrog mig ei:

Det er min ældre Broder Adolf Seppi,

Jeg kiender ham endnu.

Werner.

Din Broder, Fader?

Caroline.

Din Broder, Bedstefaer?

Flere.

Hvad? drømmer Gubben?

Bedstefaderen

til Ruodi.

Har du ei draget dette Liig af Kløften

Bed Bundløs?

Ruodi.

Ja, vor Faer!

Bedstefaderen.

Der leged jeg

Som Barn med Seppi for halvfjerdsindstyve

Og sex Aar siden. Seppi faldt i Svælget,

Vor Fader holdt det hemmeligt, forbød mig

At sige det til Nogen, thi vor Moder

Ei maatte vide det; det hed: han døde

Af Sygdom hos vor Morbroer, og blev jordet

Paa Kirkegaarden.

Følber sine Hænder.

Af, du gode Gud!

Skal jeg endnu opleve slikt et Jertegn?

Jeg var den Yngste, jeg, som staaer og staaer

Bed Staven som en sølverhaaret Gubbe;

Den Eldre ligger som et lille Barn.

See, Frits! din Farfaers Broer; han lignte dig,

Var vever, god og snild og smuk, som du.

Nu lever han igien i dig. — Gud være

Ham naadig i sin Himmel!

Augustin.

Amen! Amen!

Selsom er Herrens underlige Vel.
En fulsortet Sky har løst sig venligt op
I Beemodsbud.

Werner.

En høist lykkelig Dag!
Vi fandt vort Barn igjen.

Caroline.

Vi fandt en Broder.

Reinald.

Og han en Søster, og en kjær Veninde,
En Rudolf i sin Frits — og i sin Frits
En Skytsaand, der har reddet ham fra Døden
Her — maaskee hijsset.

Augustin.

Gode, kjære Werner!

Jeg ønsker dig til Lykke med din Juul,
Din Glædesfest. Gid silde, silde først
Den ende med en haabefuld Langfredag!
Din Rød har aabnet mig dit hele Hierte.
Før elskte jeg dig, Werner! som en god,
Retklaffen Mand; men du er ogsaa from,
From, skiondt paa din Viis. Tilgiv da en Gubbe,
Hvis han har frænket dig.

Werner

trykker hans Haand.

Ei, fromme Fader!

Du meente mig det ærligt. Jeg har talt
Langt haardere til dig, end du til mig.
Saa deel vor Fryd, som du har deelt vor Sorg!

Jeg har min Dreng igien, og er saa glad,
Som en af Himlens Engle. Kom, min Frits!
Væg dine Blomster paa din Farfarbroders
Blegghvide Pande! — Saa. — Gud signe ham!
Han lignte dig i Træk, du ikke ham
I Skiebne. Speil dig i hans sølvgraa Broder,
Bliv Gubbe som den Yngre, ikke Barn som
Den Eldre, Frits! Hop altid Farens Svælg
Saa let forbi, ustyldig, som i Dag;
Og skienk engang vor Dal igien en Søn,
Som ligner hiin i Træk, og dig i Lykke!

Erif og Abel.

Tragoedie.

Will go first

London

Personerne.

Erik, Danerfonge, kaldet Plougpenning.

Abel, Hertug i Slesvig, hans Broder.

Sophia, Abels Datter.

Otto, Greve af Oldenborg.

Esgar, Biskop i Ribe.

Lauge Gudmundson, Eriks Marss.

Henrik Emestorp, Ridder.

En blind Olding.

Hans Dreng.

Strange, Lauges Svend.

Prechta, Sophias Tjerne.

Regner, Abels Kammer-svend.

En Tisser.

En Krokone.

Jørgen, hendes Dreng.

Broder Niels.

En anden Munk.

Drabanter, Munke.

Handlingen foregaaer ved Dannevirke, i Sortebrodrøskloster,
Slesvig og Omegnen, Aar 1250.

Første Handling.

Plads med Trær.

I Baggrunden en Strækning af Dannevirke med sine forsaldne Taaerne og Porte. I Forgrunden et Herberg.

Kong Erik. Lauge Gudmundson. En gammel blind Mand
og hans Dreng.

Den Blinde

synger ved Harpen:

Danmark, deilig Bang og Bænge,
Luft med Volgen blaa,
Hvor de vorne danske Dreng
Kan i Veding gaae
Mod de Sager, Slaver, Bender,
Hvor man dem paa Tog hendsender;
En Ting mangler for den Hæve:
Ledet er af Lave.

At dissnarer færdes kunde
Bærfet med Behør,
Dronning Thyre lod fra Grunde
Reise, hvor man før

Giennem Bolden, sig en Bure,
 Paa det Bærk at have Kure.
 Slet sig Nogen kun vil føie
 Under fremmed Die.

Efter Dnske vogte Bolden,
 Dannevirke kaldt,
 Som har mangen Torning holden,
 Før den slet forfaldt.
 „Ledet“, sagde Dronning Thyre,
 „Har vi hængt; Gud Bangen hyre,
 At den ingen Fremmed bryder,
 Eller Hofbud byder!“

Danemark vi nu kan ligne
 Bed en frugtbar Bang.
 Hegnet trindt omkring, Gud signe
 Det i Rød og Trang!
 Lad som Korn opvoxe Knegte,
 Der kan frist mod Fienden segte,
 Og om Dannebød end tale,
 Naar hun er i Dvale!

Erik.

Taf, Fader! Taf. Det var en deilig Bise.
 Har selv du digtet den?

Oldingen.

Nei, strenge Ridder!

Jeg kan ei rime; denne Sang er gammel,
 Og tidt har jeg den sunget i min Belmagt,
 Da jeg var stærk, og fulgte Konning Bolmer
 Paa sine Tog.

Erif.

Saa har du altsaa tient

Kong Valdemar?

Oldingen.

Hvo tiente ikke ham,

Som var i Stand dertil?

Erif.

Dg talt med ham?

Oldingen.

Ja, tidt; dog tiere med hans Dronning Dagmar.

Erif.

Hun var høit elsket her i Danmarks Rige.

Oldingen.

Hun var en Engel. Hvor hun gif og stod,

Der blomstrede Belsignelsen for Bonden.

Hun gjorde Kongen Livet kiært; og havde

Hun levet længer, aldrig var Kong Bolmer

Da fristet, loffet i et skiændigt Jængsel.

Hun var den anden Thyre Dannebød;

Dg længe gif det Sagn — I hørte jo,

Jeg sang om Thyres Buur hist over Porten

Paa Dannevirke, hvor hun sad og vogted

Paa Arbeidsfolkene?

Erif.

Jeg hørte det.

Oldingen.

Jeg stakkels Gubbe, jeg er blind disværre —

Men seer I Hullet over Porten der,

Begroet med Brombær og med grønne Buske?

Erif.

Jeg seer det.

Oldingen.

Nu, der boede Dannebød,
 Og ofte, siger man, at hun og Dagmar
 End sidde der i Dvæld, saasnart det mørknes,
 Og smile ned til Vandet, vandre sammen
 Ud Bølden Arm i Arm, og svinde først
 Bag Taarnet hist.

Erik.

Man synger mange Viser

Om Dagmar.

Oldingen.

Ja, jeg kan dem alle, Herre!

Hun var saa from, at da i Riberby
 Hun døde, da Kong Bolmer græd ved Eget,
 Og kaldte hende med fortvivlet Røst,
 Da reiste hun sig atter op fra Baaren
 Med røde Vine; veed I vel, hvorfor?
 Fordi hun havde snørt sig Silkeærmer
 En Søndagformiddag. Tænk jer engang,
 Det var den hele Synd i Dagmars Liv,
 Hvorfor hun ei fandt Rist og Ro i Graven!
 Hvor finder man en sliig Samvittighed?

Lauge Gudmundsøn.

Dum Folkeovertro!

Erik.

Forstyr ham ei!

Oldingen.

Og havde hendes Son, den unge Junfer
 Prinds Bolmer, levet — men han fandt sin Død
 Ved Kammervendens Pål paa Hiortejagten.
 Det Gode trives fort.

Lauge.

Hvad siger du

Da om Kong Erif?

Oldingen.

Blougpeng?

Lauge.

Saadan stielder

Almuen ham, fordi han paalagt har

En høiftnødvendig Skat.

Oldingen.

Ja vist! nødvendig,

For atter Krig at føre med sin Broder.

Disværre, Ridder! — tilgiv Oldingen,

Hvis I fortørnes! Synet har jeg mistet,

Beed ikke, hvem I er; men ved Sanct Knud,

Jeg har ei Andet end et usølt Liv

At tabe, som jeg agter ei, og siger

Min Mening reent ud: Erif er vel ei

Saa slem, som Abel; men de fives baade

Som Hedninger, og Gud forlade dem

For hvad de syndet har mod gamle Danmark!

Man mærker, det er Bengierds Børn.

Lauge.

Hvad har du

Saameget imod Bengierd?

Oldingen.

Intet nu,

Ihi hun er død, og man bør ikke hade

Den Døde; men saalænge Danmark staaer,

Bil heller aldrig Bengierds Bise glemmes.

Lauge.

Man burde strengt forbyde Folket slige
Nidviser.

Grif.

Nei, vox populi, vox Dei!
Stig mig et Vers deraf!

Oldingen.

Hun vilde lægge

Det danske Land i Lænker, kue Bonden:

Hvad tør Bonden vel mere ved,

End Vidiedør og Hlagreled?

Hvad tør Bonden med meer i Bo

Foruden to Dren og en Ko?

Men den, som synger sidst, han synger bedst:

Nu ligger Bengierd i sorten Jord,

Endnu har Bonden Dren i Gaard.

Langt bedre, staffet at leve med Hre,

End høre hver Mands Klag' og Kære!

Men det blier silde, mærker jeg; thi Duggen

Staaer fugtig i mit Skæg, og jeg har langt

Til Hytten. Nu Guds Fred, I ærlige Mænd!

Grif.

Vi, jeg maa dog betale dig din Vise.

Hvor boer du?

Oldingen.

I et Lynghuus midt paa Heden.

Grif.

Er alt din Hustru død?

Oldingen.

Min Hustru, Broder,

Tre Sonner og to Døttre.

Erif.

Alle døde!

Hvorledes mistede du dem?

Oldingen.

I Krigen,

Dengang Kong Erif brændte Svendborgby.

Erif.

Og dine Dine?

Oldingen.

Udstaf mig en Krigsfnekt,

Den meeſt medlidende i hele Flokken.

Erif.

Hvordan?

Oldingen.

Han vilde ſkaane mig for Synet

Af mine Rædsler.

Erif.

Store Gud i Himlen!

Giver ham Penge.

Gaa, Fader! beed den hellige Jomfru hiſt

Tilgive Erif og hans Broder Abel.

Nu lives de ei meer.

Oldingen.

Ja, gid ſaa var!

Jeg frygter, Ilden ulmer kun i Aſken.

Erif.

Gud styrke dig!

Oldingen.

Taf for jert gode Dnſke!

I lige Maade jer! Jeg ſeer jer ei,

Men mærker dog paa eders Røst og Udfærd,
 I er en blød og en barmhiertig Ridder.

Erik.

Det vil jeg vorde.

Drengen til den Blinde.

Fader! det er Guld.

Oldingen

rækker Pengene tilbage.

I har forgrebet jer.

Erik.

Tag denne Skjærv,

Et Glimt af dine Dages Aftenrøde!

Din Hustru, Børn, din svundne Manddoms Lykke
 Kan ikke Kongen selv giengive dig.

Oldingen

folder sine Hænder.

Af, Gud tilgive Kongen!

Erik.

Amen, Amen!

Oldingen.

Han er ei ond, men heftig, herskesyg,

Og han har onde Raad. Gud bedre dem!

Farvel og Tak! — Kom, Dreng! leed mig ved Kieppen.

Den Blinde gaaer med sin Dreng. Kongen staaer takkesfuld.

Lauge.

Du gamle, blinde Viisdomsugle, du!

Erik.

Skield ikke min Prophet!

Lauge.

Ei, Eders Raade!

Jer Høj i Endor; vil I være Saul?

Grif.

Han skuer grant, den Blinde.

Lauge.

Eders Naade!

Han synger som en Stær sin gamle Vise.

Grif.

Af Oldinger, af den Ulyffelige,
Hvem ingen Fordeel frister meer til Smiger,
Skal Konger høre Sandhed. Denne Gubbe
Har ikke kiendt mig; hvad han sagde, kom
Ufrømtet meent, oprigtigt fra hans Hierte.

Lauge.

Jeg tvivler ikke om, at han er ærlig,
Saa ærlig, som hans Uforstand tillader;
Man ærlig være kan og taabelig.

Grif.

Man fløgtig være kan, og være falsk.

Lauge.

Og falsk blier ærlig Dumbhed uden Kløgt;
Det see vi her.

Grif.

Han havde Ret.

Lauge.

Hvori?

Tilgiv, at jeg modfiger Eders Naade!

I Intet! Nogle gamle Viser kan han,

Fra Følkesnak har han sin hele Viisdom.

Hvad Sammenhæng er der i al den Færd?

Han veed et gammelt Qvad om Dannevirke,

Et taabeligt, ugrundet Glædesraab,

Fremkaldet ved et taabeligt Forsøg.

Grif.

O, spot ei denne Sang? Den rørte mig,
 Og rysted dybt min mørke Siæl til Beemod.
 At ogsaa netop her den skulde lyde,
 Hvor mægtig den høitidelige Vold
 Med sine Porte, sine gamle Taarne
 Staaer som et svart, uhyre Taagebilled
 Fra Hedenold! O, Gud! o, Gud! o, Gud!
 Bestierne skulde denne Vold mod Fiender,
 Mod Fremmede — og jeg — og du, min Broder!
 Hvad hialp nu et tredobbelt Dannevirke?
 Nu, Pesten var i Landet, kunde Magt
 Afholde den fra Grændsen? Lauge, Lauge!
 Stor staaer den mørke Skygge for mit Die,
 Som Fingals Aand for Skotten i sin Sky,
 Dg minder mig om tabt Samdrægtighed.

Lauge.

Han roste Thyre Dannebod og Dagmar,
 Han meente, gode Træer bar gode Frugter;
 Men var ei Harald Blaatand Thyres Son?
 Min Tro, en herlig Frugt! Dg Dannevirke!
 En kraftig Skierm for Riget. Skade kun,
 At dette Led har aldrig sluttet ret
 For Bangen imod Ulven, naar den trued
 De danske Faar! Hvad gavned Dannevirke
 Svend Tveftæg imod Jomsborg, da de tog ham,
 Dg han, som eders Fader Baldemar,
 Sin Frihed maatte kiobe sig for Guld?
 Et herligt Led, saa nyttigt næstendeels,
 Som Muren hist ved Chinas Tartarie:
 Selsomt for Alderdommens Forfær, høit

For Skialden, naar med qvindligt Sværmeri
 Han fryber op i Klostet med sin Harpe,
 Og synger, hvad han seer i Digterrusen,
 Men hvad der ikke er. Hvad var den Dagmar?
 En skiffelig, en ærlig Danneqvind,
 Som i en tarvelig Enfoldighed
 Holdt sig til Bonden, fordi Siælen ei
 Var høi nok til at føle Adelsglæder;
 Som tiggede eders Fader Baldemar
 Saa lang Tid om igien at skienke Bispen,
 Morbroderen, sin Frihed, til han fik den,
 Og bragte Landet i Glendighed.
 Men det veed Bonden ei. Hun hilste ham
 Saa venuesaligt, saae paa Malkepigen,
 Aulskarsen, naar de gik fra Dont, og gav dem
 En Dre Solv; og saa var Hiertet rørt.
 I Sandhed, dette lumpne, dumme Had
 Mod Eders Raades dyrebare Moder,
 Den ædle Bengierd, har fortrudt mig tidt.
 En ussel Blind, en ufri Mand, en Bonde
 Kan ikke tirre mig; men kom en Ridder,
 Jeg skulde tugte Raadhed med mit Sværd.

Grif.

Jeg veed ei ret, om jeg skal takke dig
 For denne Iver, Lauge Gudmundson!
 Endnu jeg haabe vil, at den er velmeent.
 Dit Bæsen tykkes mig paa nogen Tid
 Forblommet og sig selv modsigende:
 Saa kold som Is, med Haan og bittert Smil,
 Jeg hører dig bedømme Verdens Jdræt;
 Saa blusser atter du som Ungersvend.

Med listigt Blik skarpsindig stirrer du
 I Tidens Daad, og lader dig saa lidt
 Af Skinnet blinde, saa du tværtimod
 Blev blind af lutter Stirren tidt, og tog
 Selv Herrens Sol paa Himlen for en Skygge.
 See, Lauge! jeg vil skrifte dig det ærligt,
 Maaskee det ligger kun i mig, ei dig;
 At du est ei forandret, men kun jeg.
 Thi alt en rum Tid, haaber jeg til Gud,
 Er Erik ei den Samme. Hvorfor lever
 Da Menneſket, om ikke for at modnes?
 Af Røg ſtaaer Jlden klar, af Tornen Rosen,
 Af Taagen Solen; blege Blomſt, ſom leſer
 Med Joraarsvinden, rødmer og blier Frugt —
 Skal Mandens Hierte kun forſtene ſig?

Lauge smilende.

Bed Gud og Mænd, Herr Konge! Lauges Hierte
 Er ei forſtenet, det er vel ſaa blødt,
 Som nogen Ridders i al Chriſtenheden.

Erik.

For Belluſt, muligt ſelv for Elſkov, Lauge!
 Men knap for Kiærlighed, og ei for Venſkab.
 Ung lærte jeg at kiende dig. Man ſkielner
 Kun ſlet ſom Ungersvend; din ſmukke Bægt,
 Dit floge Anſigt, dette raſke Bæſen
 Indtog mig, og jeg deelte længe med dig
 Letſindigheden. Dog det er forbi.
 Jeg ſeer dig nu med andre Dine; tilgiv,
 Hvis jeg miſkiender dig!

Lauge.

O, Eders Naade!

J hædrer mig med sliq Fortrolighed.
Taf, at jeg kan forsvare mig!

Grif.

Udsprungen

Af Aæl Hvides Stamme, forekom
Du mig en Absalon, saa længe som
Jeg selv mig drømte til en Baldemar.
Nu er jeg vaagnet, Lauge! Af, hvor langt
Staae begge vi fra Maalet!

Lauge.

Jeg har tient

Med Liv og Blod, som Absalon. Mit Sværd
Har flere Gange bragt jer Seiren hjem.

Grif.

Det negtes ei. Og heller ikke var
Min Taf et goldt, usrugbart Træ; jeg hæved
Dig til mit Riges Marst. Men, Lauge! siig,
Hvo hidsed mig til Kamp imod min Broder?

Lauge.

Han selv, hans Hovmod og hans Egenfind.

Grif.

Hvo brændte Byerne? det skionne Svendborg?

Lauge.

Jeg, for at hevne Odense; men, Herre!
Glem heller ei, jeg fanged med det samme
Christopher, eders Broder, Laalands Hertug,
Og skaffed Laaland, Falsker varig Fred.

Grif.

Nu Kolding, Hathersløv, nu Apenrade!
O, som en røgfuld Lavastrøm, der bølger
Fra Bierget ned i Dalene, betegnes

Min Bei og Abels Bei. Hvad er nu Danmark?
 En Balplads, et uhyre Brandsted. Snart
 Dprette kan man store Kampedysser
 Paa Hederne med Indskrift: Her stod Danmark.

Lauge.

O, Danmark blomstrer snart igien. End staae
 Dog Skovene. Af alle større Dyr
 Er Mennekket det flinkeste til Nol,
 Han kliner Hytten op, som Bie Gellen;
 Snart banker Hamren, Bæverstolen stamper,
 Og Saugen hviner, Hovlen stræller Biælken.
 Hvad siger det, om ogsaa Kampesoden
 Redtræder stundom disse Myretuer?

Grik.

Glem ikke, Lauge! du er selv en Myre,
 Og maaskee mindre, skiondt du troer dig stor,
 End mangeln liden. Ved min Naades Tab,
 Lad mig ei tiere høre slig en Tale.
 Ha, hvad jeg frygted for, stadfæster sig;
 Men naar dit Navn er støvet og forglemt,
 Staaer mit, som hæsligt Nr i Tidens Ansigt,
 Paa mangeln fæl Misgierning. — O, en Konge
 Misundes for sin Værdighed! Beklag ham!
 Der fleer i Verden mere Ondt, end Godt;
 Det Gode vil Enhver tilegne sig,
 Men Tidens Laster hvile kun paa ham.

Kongens Drabanter bringe en ung Pige i borgerlig
 Dragt, med hendes Terne.

En Drabant.

Tilgiv os, Ederes Naade! hvis vi feile;
 Vi bringe denne Jomfru med sin Terne,

Hvis Færd gjør hende sær mistænkelig.
 I Ribe boede hun i otte Dage
 Ei langt fra Kongeborgen; ofte gif
 Hun om i Urtegaarden, saae til Bindevet,
 Og naar vi da opdaged hende, mærkte
 Vi tydeligt, hun blev forvirret, skielved.
 Paa Veien hid til Dannevirke fulgte
 Hun os i Hælene. Nu standse vi
 Bed Sortebrodræfoster — og hun dvæler
 Fra Reisen i det nære Veiens Herberg.
 Thi fandt vi raadeligst da giennisten
 At bringe hende hid, paa det I selv
 Maa dømme Pigen skyldig eller fri.

Erif

betragter hende venligt.

Behandle sig en vakker Slut som Speider?
 Jy, skam dig, Ebbe! Kan en Mø saa ung,
 Med slikt et Ustyldsblif, med sig en Pande,
 Begaae et Ridingsværk? Hvor er den Rynke,
 Hvori sig underfundig List kan skjule?

Drabanten

med et Blik paa Lauge.

Man være kan saa glat, som selv en Aal,
 Og dog en Slange. Er hun skyldfri — nu
 Desbedre, Eders Naade! Men det maa
 I selv bedømme.

Erif.

Du har gjort din Pligt! —

Hvem er du, smukke Barn?

Drabanterne træde tilbage.

Pigen.

Mit Navn er Agnes.

Erik.

Og est du ædelbaaren?

Agnes.

Ederes Naade!

Min Fader er en Lømmemand i Slesvig.

Erik.

Og hvorfra kommer du?

Agnes.

Fra Nonnerne

I Sanct Margretaklosteret i Åsmild.

Erik.

Ha, fra min gamle Gunnars Nonnekloster!

Hvorledes lever han, den sølvgraa Gubbe?

Agnes.

Godt, høie Konge! Skiondt han fylder snart

Ni og halvfems, er han dog rask og rørig,

Fuldfører daglig end sin Dont, besøger

Sit Stift, har ofte Giestebud, og sidder

Iblandt de strenge, de mandhaftige Riddre

I Kappen graa med hvide Lammeskind.

Han drikker kun det gode danske Æl,

Ihi sagist Æl er ham for stærkt. Hver Høitid

I Klosteret han Nonnerne beverter

Med Miod og Fisk, med Mellemad og Riød.

Han sover aldrig nogen Middagsføvn,

Igiennemseer selv sine Regninger;

To Munke har han altid ved sit Bord,

Og daglig sætte sig hans Lærlinge

Med Pergament og Blæthorn ved hans Fodder.

Grif.

Din Fader være maa en holden Mand,
Da han har Raad at sende sine Døttre
Til Klostertugt.

Agnes.

Han staaer sig godt, og har
Gi flere Døttre.

Grif.

Hvorfor skynder du
Dig ikke hjem da til en kjærlig Fader?

Agnes.

Jeg ventede, Eders Naade skulde reise,
For tryk bestiermt bag eders Heltehær
At drage hjem ad farlig Landevei.
Her vrinkle mange Stiemænd, Hærens Udflugt,
For seige til at staae i Kamp mod Mænd,
Men kæffe nok til Overfald mod Qvinder.

Grif.

Fornuftigt! vel betænkt! — Ha, dette Barn
Særdeles huer mig!

Tager hende under Hagen.

Gaa du med Gud,

Min vakkre Glut! og hils din Fæder i Slesvig.
Nu er jo Hertug Abel og Kong Grif
Forsønde.

Agnes.

Al, gid det var saa vel!
Men Eders Naade nærmer eder atter
Nu med en vældig Hær?

Grif.

Mod Friserne.

Agnes.

Saa vi har ingen Fare?

Erik.

Nei, ved Gud!

Gaf du med Fred!

Agnes knæler.

Tillader Eders Naade,

Jeg kysker eders Haand?

Erik.

Det fiære Barn!

Han kysker hende paa Panden.

Agnes.

Og maa jeg dvæle her i dette Herberg

I Nat, og reise først i Morgen aarle?

Erik.

Net gierne, Barn! Jeg sover selv i Klostret,

Min Leir er nær herved, Krigstugten streng.

Agnes.

Farvel da, fromme Konge!

Med et omt Blik paa Lauge.

Edle Ridder!

Lev vel.

Lauge.

Farvel, min smukke Jomfru Agnes!

En Skioldvagt sætter jeg ved eders Dør.

Agnes.

O, I er alt for god og alt for naadig.

Hun gaaer med sin Pige.

Erik.

Hold Fred i Leiren, Lauge! straf paa Stand

Hver Frækhed. Vi er paa min Broders Grændse,

Da kræves Mandstugt meer, end nogetsteds.

Maafkee kan Frijerne, Dytmarfkerne
 Til Lydigheden tvinges uden Slag.
 Man figer, de har ladet deres Helgen
 Sanct Chriftian forgylde, bragt hans Billed
 I Hæren. Jeg er ei til Sinds at ftride
 Mod nogen Helgen meer. Jeg onfker Fred
 I Landet, Fred i Hiertets Jnderfte.

Lauge.

Men, Eders Raade! tør jeg vove —

Erif afbrydende.

Nei!

Gaa, ti og adlyd! Dermed fkeer vor Billie.

Kongen gaaer med fit Følge; Lauge bliver tilbage med fin Svend.

Lauge.

Din Billie? Har du nogen, ftrenge Plougpeng?

Han rykker ned mod Holsteen; neppe kommen

Til Slesvig, falder han paa andre Tanker.

Krig maa han ville! Rytteren maa plyndre,

Dg Landfeknegten vederqvæge fig

I Marffkens fede Bondergaarde. Selv

Maa Hæren giøre fig betalt i Ar.

Hvad er hans Mening? Er han fied af mig?

Ha, Henrik Wemeltorp, min bittre Fiende!

Tag dig i Agt, at ei du fteges i

Din egen Jld bag Rendsborgs Volde, du!

End har jeg Magt i Hæren. Abel lurar,

Som Ræv i Hulen; bragte jeg endeel

Af Folket ham, han gav mig neppe Kurven.

Dette Sidfte har han fagt noget hoiere, i det han vender fig
 mod fin Svend. Han fludfer, da han feer ham nærmere,
 end han havde formodet.

Hvad vil du, Strange?

Strange smilende.

Nei, naturligt, Herre!

Naar fik vel Ridder Gudmundsen en Kurv?

Lauge.

Du lytter til min Tale?

Strange.

Nei, Herr Ridder!

Men skiondt just ingen Hare, har jeg dog

Ret lange Øren.

Lauge.

Nu, hvad hørte du?

Strange.

Hun gav jer neppe Kurven, meente I.

Lauge.

Hvem?

Strange.

Ville Agnes, tænker jeg.

Lauge beroliget.

Ret, Strange!

Nu veed du alt min Hemmelighed, seer jeg.

Strange.

Den har jeg længe vidst; men veed I min?

Lauge.

Din?

Strange.

At I synes godt om denne Pige,

Og at hun elsker jer, og følger jer

Nu som en Skygge; alt det vidste jeg.

Men veed I, hvem hun er?

Lauge.

En Borgerdatter

Fra Slesvig, hvis hun ellers skifted ærligt.

Strange.

Hvor ærlig hun har været, vil I see.

Lauge.

Umuligt! Hun er sædelig og ærbar.

Hast var min Aft nu at forlade hende,

Ihi Maalet staaer for vanskeligt og fiernt,

Og du begriber let, jeg er ei findet

At lade Tømmersmandens Dye male

Som Tilgift i Skialm Hvides blanke Skjold.

Strange tør.

Nei, dertil var den ei Blodøge nok. —

Men Slesvigs Lovepar i gylden Grund,

Hvad synes Eders Strengthed vel om dem?

Lauge.

Hvad vil du sige med din Gaadetale?

Strange.

Nu, kort og godt: den skønne Agnes kommer

I Sandhed fra Margretaklosteret,

Gaaer virkelig til Slesvig; hendes Fader

Er ganske rigtig Landets Tømmersmand,

Men ingen Borger — han er Slesvigs Hertug.

Lauge.

Umuligt!

Strange.

At en Hertug har en Datter?

Lauge.

Sophia snige sig forklædt omkring?

Strange.

Alf Frygt for hendes Faders gamle Fiende.
Naar var vel Erik, Abel længe Venner?

Lauge.

Ha, er du sanddru, Strange? Hvoraf veed du —

Strange.

Alf hendes Terne, som er min Veninde.
I veed, som Herren er, saa er hans Svende;
Dg Maanen efterligner mangen Nat,
Hvad Solen først har lært den hele Dagen.

Lauge

omfavner ham.

Min Ven! mit Evangeliums Forkynder!

Strange.

Dg hvad, Herr Ridder! vil I nu?

Lauge.

Førfølge

Mit kongelige Bildt, indtil det standfer,
Dg ftiælver, synker for Cupidos Pii.
Kom nu, I Gristelfer, I Regnbufarver,
Som smelte Pigehierter: Suk og Taarer,
Hoimod, Dpoffreller og Troftabsløfter!
Laan, Maane! mig dit fvarmerffblege Smiil,
Din Lethed i Dmfiftelfer. Viol!
Giv mig din bly Befkedenhed. Dg fnart,
Snart trykker jeg da Fyrftehatten, Strange!
Omkring min Finding — naar jeg først har tryffet
Den hulde Giöglerffe til dette Bryft.

Han gaaer med fin Svend.

Klosterhallen.

Erik. Biskop Esgar.

Erik.

Det glæder mig, min gamle Ven! at træffe
Dig her igien.

Esgar.

Nu er jeg Bisp i Ribe
Tre Aar; Prior for Sortebrodrøstloster
Var jeg i tyve, og i andre tyve
Bræmonstratensfermunk paa samme Sted.
Saa kan jeg ikke glemme disse Haller,
Dg naar min Tid er til det, kommer jeg,
Tilbringer Sommermaanederne her,
Dg er Abbed endnu for mine Munke.

Erik.

Det gjør du vel i, gamle Tugtemester!

Esgar.

Bed eders Broders Gunst forundtes mig
Slig Rettighed, skiondt dette Kloster hører
Si under Riberstift, men under Slesvig.

Erik.

Det glæder mig. Min Broder Abel viser
Mig Hæder, ved at hædre Riberbisp.

Esgar.

Jeg var hans Lærer, jeg var din, min Konge!
Jeg lærte eder lidt Latin og Bibel;
Det kan J aldrig glemme. Du har skaffet
Mig Ribe Bispestol; nu søgte han
Med denne Daad at bøde paa sin Strengthed,
Da han paa Sanct Vitalis Martyrs Dag

For tre Aar siden satte mig i Fængsel
Paa Segeberg, dengang han indtog Ribe.

Erik.

Du veed dog, vi er enige, forligte?

Es gar.

O, Himlen styrke dette Broderbaand!

Erik.

Alt jeg er her med Herreskiold, det gielder
Gi Abel nu, men Holsteens unge Grever,
Som fordre Rendsborg, der tilhører Danmark
Fra Arilds Tid. De kræve denne Fæstning,
Som om den laae paa deres Grund. Jeg kunde
Saa gierne skienke Nøglen dem til Danmark.

Es gar.

Usalig Usamdrægtighed!

Erik.

Du veed,

De har forbundet sig med Bremerbisp,
Med Baderborn, og med de Lybske. Trodsigt
Nu Friiserne har atter rystet Landsen,
Vil ikke give Skat; Dytmarsken kaster
Sig under Bremen. Skal jeg taale Sligt?

Broder Niels kommer med to andre Munkke; de bære et
Maleri, indsvøbt i et Klæde, men standse, da de see Kongen.

Erik.

Kom, fromme Brødre! lad jer ei forstyrre.

Es gar.

Af, Eders Naade, undskyld! Broder Niels
Er nylig kommen fra det hellige Land,
Og bringer os et Maleri til Klosterset.

Erif.

Hvor har du kjøbt det Billed?

Niels.

Eders Naade!

J Florens af en høist fortræfflig Skildrer.

Der ringes i Kirken til Aftenfang.

Esgar

beskedent afbrydende.

Tilgiv, min ædle Herre! — Ordnenes Pligt —

Bor Aftenmesse kalder.

Erif.

Gud forbyde

Mig at forstyrre den! Gaaer, fiære Brødre!

Gaaer ind i eders Chor; her vil jeg høre

Ier sunge. Kirken støder lige, veed jeg,

Til denne Hal.

Esgar.

Gud glæde Eders Naade!

Munkene gaae.

Erif ene.

Hvi afbrød Bissen ham? Hvi skulde jeg

Ei see, hvad dette Billed forestiller?

Han blotter det.

Rain og Abel! Tænkte jeg det ei?

Ha, Esgar! Esgar! hvorfor skulde du

Det Billed for din Konge? Frygter du

Den alt for stærke Virkning paa hans Siæl?

Der synges Messe i Kirken.

Erif.

De synges godt, de stærke Oldinger.

Den dybe Bas, som Viisdoms egen Røst,

Sig blander med uskyldige Discant
 Af Barnestemmer. Denne Messe hørte
 Jeg i min Ungdom tidt. I Bindvet staaer
 End Urtepotter med Geranium,
 Med Sempervirens, Ambra, Krusemynt.
 Der maner Intet dog saa trylserist
 De svundne Dages Følelser tilbage,
 Som Blomsterduft og gamle Melodier!
 Her, Broder Abel! kom vi begge forðum,
 Og der i Klostergaarden legte vi.
 O, høie, fromme Toner! — Ja, min Broder!
 Jeg vil besøge dig endnu i Dag.
 Guds Engle svæve ned paa Sangens Vinger
 I dette Bryst, nu smelter al min Stoltthed.
 Endnu i Dag, det er besluttet, Abel!
 Den gamle Borg, hvor først vi hilste Lyset,
 Skal see os Mænd som Børn igien. Med Anger
 Vil vi begræde hver Bildfarelse,
 Forsonet smelte sammen Bryst ved Bryst;
 Høimodighedens Engel skal udslette
 Med hviden Haand det sorte Regnebræt.

Han gaaer.

Anden Handling.

Aden for Herberget.

Lauge Gudmundson. Hans Svend.

Lauge.

Giv mig din Landse, Rappen og din Hielm,
Dg giem min Hat, min Raabe!

Strange.

Streng Ridder!

Bil selv I være Skioldvagt i den kolde,
Dugfulde Morgenstund?

Lauge.

Jeg haaber, ei

Det vare skal ret længe; thi skion Agnes
Forsover sig vist heller ei i Dag.

Han bhytter med ham.

Dg gaa saa du tilside, men ei længer,
End at jeg finder dig, naar det behøves.

Dg rob mig ikke for den smuffe Terne!

Din Husbond — horer du? — din Husbond selv

Har vaaget for skion Agnes hele Natten.

Forstaaer du?

Strange.

Vel, Herr Ridder! Jeg er vant
At lægge til og tage fra.

Lauge.

Tilside!

Strange gaaer.

Lauge.

Ha, denne Tilstand huer mig. Det fildrer
Den raske Mand, at lægge Magten villig
For Herskerindens nydelige Fod.
Forstaaer sig, det er Skielmeri; men pønser
Hun ei paa lige Kunster? Hvorfor fletter
Skion Jomfru vel saa glat sit Silkehaar?
Mon ikke for at knytte Fuglenet?
Hvi famler hun med hviden Haand i Loffen!
Mon ikke for at vække Kysfelyst?
Hvi blottes halvt den skionne Himmelhvælving?
For at studeres skal Astrologie?
Alt er Bedrag paa denne Verdens D;
Hvi skulde Kiærligheden være meer?
Men den er Livets bedste Selvbedrag
Og bedste Lidsfordriv; den driver Blodet
Til Hjertet med en Sodhed — o, en Sodhed!
Skion er Sophia, det er ei Bedrag;
Gi hendes Sværmen — hendes Deilighed
Har tændt en Jld for Sommermandens Datter,
Der ikke slukkes nu, fordi jeg hører,
At hun er Slesvigs ædle Hertuginde.
Nu eller aldrig! Nu er Diebliffet.
Benyt det med den Dristighed, du skylder
Din Ære, med den Troskab, du har svoret

Din egen Fordeel! Sommermorgnen rødmer,
 Og smelter Agnes. Kunde jeg kun digte!
 En gammel Vise er en gammel Ven,
 Og den skal hielpes mig til Myrtefrandsen;
 Til Laurbærfrandsen hielper jeg mig selv.

Synger:

Herr Iver tiener i Kongens Gaard,
 Han er en Ridder saa fin;
 Han fæstede stolten Rosenvand
 Til Allerkiæresten sin.

Jomfru vil jeg eders bide,
 Det lover jeg her for sand,
 Og kommer I ei tilbage med Seir,
 Da blegner Rosenvand.

Det var stor Gns at see derpaa,
 De bode hinanden god Nat;
 Give Gud Fader i Himmerig,
 At vi maae findes brat!

Hun lytter bag Gardinet, hun har hørt mig;
 Hun er alt paaflædt. Det er sagtens aarle;
 Dog, aarle vil hun reise, Kiærligheden
 Undskyldte maa mit tidlige Besøg.

Han gaaer tilfide.

Børelse i Herberget.

Sophia. Prechta.

Prechta.

Han iulte hen at tale med sin Evend.
 Han kommer vist herop.

Sophia.

Saa lad ham komme!

For sidste Gang jeg tager Afsked med ham.

Bliv du tilstede, Prechta!

Prechta.

Eders Raade!

J gør ham Uret.

Sophia.

Gid det var saa vel!

See, jeg forstaaer mig ei paa denne Verden.

Hvor let kan han bedrage mig! Mit Bryst

Er stærkt bevæget, det vil ei betvinges;

Jeg mærker grant, at det er Kiærlighed,

Jeg bær for ham, og rødmer for mig selv.

Prechta.

Hvi rødme for en dydig Kiærlighed?

Det er kun Nonnerne, som ei tør elske.

Lad deres Tale, deres Omgangsvæsen

Ei smitte jer! J er en Hertugdatter,

Og Lauge Gudmundson af gammel Stamme.

Sophia.

Men sommer det sig en uskyldig Mø,

Strax som hun har forladt sin Klostertugt,

At fæste Hjertet til den første Mand,

Der møder hende?

Prechta.

Hvorfor ei, min Frøken!

Naar det tillige træffer sig saa heldigt,

At denne Mand er Danmarks bedste Ridder?

Sophia.

Ja, han er stion og mandig, snild og tapper;

Men man vil paastaae, han er kold og streng.

Rold?

Prechta.

Sophia.

Og letfjindig. Noget i hans Die
Har altid sært forstræffet mig, selv naar
Han smilte venligt.

Prechta.

Det er Kiærligheden,
Ihi den forstrækker altid unge Møer;
Dog vænner man sig snart til denne Skræk,
Og sørger, naar man ei forstrækkes meer.

Sophia.

Der er et Billed i vor Klosterkirke,
Som forestiller Paradisets Hauge
Med Eva, Ubletræet, og med Slangen.
Nu veed du, at man ellers pleier male
Den falske Drm med Crocodilehoved;
Hiin derimod er som et Menneske,
Med milde Lader og et deiligt Ansigt,
Der stikker frem med yndigtsnoede Loffer
Af Ublelovene. Jeg kan ei dølge —
Den Slange ligner Lauge Gudmundson.

Prechta smilende.

Og, Froken! dog?

Sophia sukker.

Dog staaer han i mit Hierte.

Troestende sig selv.

Ihi Slangen, seer du, for at tækkes Eva,
Har sig forvandlet til en deilig Mand,
Valgt, for at naae sit Maal, den bedste Larve;
Men Lauge Gudmundson er ingen Larve,

Er ei forvandlet ved en Dæmlekunst,
 Han er, hvad hiin vil synes kun at være.
 Letfindig? Af, han sukker dog saa dybt.
 Kold? Nei, kold er han ei, kun alt for varm.
 Haard? streng? Det er desværre mange Riddre,
 Og det er Qvindens Pligt at mildne dem.
 Min Fromhed kunde blodne Lauges Sind,
 Hans Klogskab giøre mig bekiendt med Verden.
 Min Fader vil ei vredes, thi han ynder
 Skialm Hvides Slægt. Men een Ting maa jeg vide.
 Prechta.

Hvad, Eders Raade?

Sophia.

Om han er saa stolt,
 Som virkelig han synes. Kan ei Agnes
 Høit elstes for sin egen Skyld og blot
 Som Tommermandens Datter, er hans Elstov
 Et flygtigt Vefleri, saa skal han aldrig
 Erfare, jeg er Hertug Abels Barn.

Prechta.

Han kommer.

Sophia om.

Han har vaaget ved min Dør
 Den hele Nat.

Prechta.

Der er, min Tro, dog ærligt!

Lauge kommer.

Min skionne Agnes! tilgiv, at jeg vover
 Saa tidlig mit Besøg. Dog vidste jeg,
 I var alt oppe længst; jeg har seet Lys
 Paa eders Kammer for to Timer siden.

Sophia.

Herr Ridder — I har vaaget ved min Dør —

Lauge.

Man skilles nødig, veed I, fra det Kiære,

Og for et trofast Hierte var det Trost.

En ærlig Pudel følger Herrens Tiig,

Og doer af stille Trostskab paa hans Grav;

Tilgiv min Elskov, som har fulgt i Nat

Sit Haab til Jorden!

Sophia.

I er sær bedrøvet.

Lauge

som kæmpende med sig selv.

Og er hun død for dig, og du for hende?

Hvad holder dig tilbage, stolte Hierte?

Du selv — og gyser for en indbildt Dval!

Sophia

provende ham.

Maae vi nu skilles ad?

Lauge.

Nei, Agnes! aldrig.

Bort, usle Fordom, som omtaager Sielen!

Nei, Agnes! Baabenrust skal ei fordunkle

Min Roses Purpur; Gravcapellets Dunst

Jortrænger ei Violens friske Lugt.

Bort, Hovmod fra Skialm Hvides Kobberfiste!

Dens Eddergrønt er ikke Haabets Farve.

Syv og halvfierdsindstyve Stæder blomstre

Bed Donaus, Rhinens, Elvens, Havets Bredder,

Borgmestren staaer i Stavn som Admiral.

Ny Stand, ny Sæder! Skialm, dit Skjold er hvidt,

Soloblanke: jeg lader male Roser i det;
 Og rynk saa Brynet, hvo der vover det,
 Ad Sommermandens Datter!

Sophia affides, glad.

O, han elsker!

Heit.

Hvorledes, Ridder? Ha, forstaaer jeg ret?
 I hyder Agnes eders Skjoldemærke?

Lauge.

Tilgiv mig, at jeg satte dig paa Prove,
 Og hyfled Hovmod, Spøg, Betænksomhed!
 O, Agnes! kiender du ei nok den Sang
 Om Ridderen og den rødbrune Pige?
 Nu veed jeg Alt om dig, min Lielievand!
 Som han om sin. Her lægger jeg mit Baaben
 For dine Fødder,

Knæler.

og om otte Dage

Jeg beiler hos din Fader om din Haand.

Sophia hæver ham.

Stat op, Herr Ridder Lauge Gudmundson!

Jeg kiender Bisen om den brune Pige,
 Og sang den tidt hist i vor Klosterhauge,
 Mens fromme Søstre var i Ottesang.
 Men kiender I det Eventyr, Herr Ridder!
 Om Alfen, der i Skoven viste sig
 For Jægeren som fattig Bondepige?

Lauge til Brechta.

Hvad vil hun sige? Hun forfærder mig.

Sophia.

Oprigtighed imod Oprigtighed:

Jeg er ei Agnes, heller ingen Alf,
Jeg er Sophia, Hertug Abels Datter.

Lauge.

Sophia? Abels Datter?

Brecht.

Ja, Herr Ridder!

J taler her med Slesvigs Hertuginde.

Lauge.

Min Gud!

Sophia.

Hvordan?

Lauge.

Et Tordenslag, som styrter

Mig i en Afgrund!

Sophia sagte.

O, han elsker mig.

Seit.

Bedrøver denne Tidende Herr Lauge?

Lauge.

O, ædleste Fyrstinde! lad mig vige,

Og skiule mig for eders Dines Straaler.

Hvad har jeg vovet? Daare! Staffels Lauge!

Uvidenheden maa undskyldte dig.

Sophia? Abels Datter! Erifs Frænke!

Og derfor kysfed du saa datterligt

Min Konges Haand, og knælte saa elstværddigt!

Men var det Ret at flusse dette Hierte?

O, jeg er vaagnet af en salig Drom:

Jeg vilde sætte Ridderhielmens Staal

Om Borgerpigens Linding; da forvandlede

Sig Hielmen til den fyrstelige Krone,
Hvis Guld paa Himlen funkler som en Maane,
Der kun kan sukkes efter, ikke naaes.

Sophia.

Og hvorfor, Lauge! ikke haabe meer?
Staaer Hertugdattren mere fiern fra Marsken,
End Marsken fra den ringe Borgerpige?

Lauge.

En Mand har Billie til at vælge selv,
En Datter lyde maa sin Faders Billie.

Sophia.

Og var jeg Borgerdatter, maatte dog
J ikke beile til mig hos min Fader?
Og var det sagt, at strax han gav sit Ja?
Vel muligt, at han frygted for en Brudgom,
Som bragte Alt, og selv ei Andet fik,
End Barnets Kiærlighed. J alle Lande,
Saa har jeg lært, maa Bruden bringe Gaven.
Det gielder da en Prove, Ridder Lauge!
Endnu i Dag hjemreiser jeg til Slesvig;
Besøg min Fader der som Landets Ven,
Skaf Slesvig, Holsteen Fred, forson min Fader
Fromt med sin Broder, med den ædle Erik,
Som høit jeg elsker fra den Stund, jeg saae ham.
Til Giengield venter eder Agnes' Hierte,
Og — hvis min Fader vil sin Datters Vel —
Min Haand.

Lauge.

O, Salighed!

Kiæler.

Sophia

rækker ham Haand.

Farvel til den Tid!

Med mere Omhed.

Farvel!

Lauge

fyser hendes Haand, og siger med al mulig Indsmigren og Elskov:

O, hvis du elsker mig — en Gidsel,

En Gidsel til min Sikkerhed, Sophia!

Lauge svag.

Svordan?

Lauge.

Et Kys!

Sophia

boier sig over ham, men skælver tilbage.

Nei, Ridder — intet Kys!

Lauge.

Saa streng?

Sophia.

Endnu ei, Ridder! Vær beskeden!

En ærlig Veiler, naar hans Hierte flammer

Af dydig Elskov, maa det være nok

At vide sig gienelsket.

Lauge.

Er jeg det?

Sophia.

Spørg mig i Slesvig, Ridder! Nu Farvel!

Lauge reiser sig.

Farvel, du Sagreste!

Afsides, i det han gaaer.

Bed alle Helgen,

Jeg elsker hende, og jeg kunde ønske,
At være saa uskyldig nu, som hun.

Prehta.

Den stakkels Ridder! hvorfor negte ham
Et ærbart Kys? Jeg var jo dog tilstede.

Sophia.

Det var min første Tanke —

Prehta.

Men hvad bragte

Jer da paa andre Tanker?

Sophia.

Billedet

I Klosterkirken.

Prehta.

Froken!

Sophia.

Fristeren

I Aglelovet.

Prehta misfornøiet.

Eders Naade sværmer.

Sophia.

Dengang han boied sig saa smigrende,
End halvt paa Knæ, saa kælent mod mit Ansigt,
Og bad — da Lauge signed alt for stærkt
Det gyselige Billed.

Prehta.

Froknur burde

Man ei opdrage meer i Nonneklostre;

Thi man fordærver dem med Overtro.

Sophia

stirrende mod Jorden.

O, jeg er sær veemodig og forstemt.

Jeg føler mig usalig uden ham —

Og med ham — venter da mig Salighed?

Hun gaaer ind med sin Pige.

Klosterhallen.

Kong Erik sidder og skriver. Biskop Esgar træder ind.

Esgar affides.

Han er beskæftiget saa tidlig alt;

Saa vil jeg tøve lidt.

Erik

bliver ham vaer.

Bliv, Fader Esgar!

Ærværdige Biskop!

Esgar.

Eders Naade skriver —

Erik.

Mit Testament; dog det er kort og godt,

Og færdigt alt.

Esgar forundret.

Dit Testament, min Konge?

Erik munter.

Nu, sørg kun ei! Jeg agter ei at døe

Endnu for det. Den Karskeste bør steds

Erindre sig sit Endeligt, min Fader!

Esgar.

Vel sandt, den tappre Helt, som gaaer i Kamp

Erik.

Forstaaer sig selv. Dog var det ei i Dag
 For den Sags Skyld, jeg gjorde Testament.
 Har du et sikkert Gjemmested?

Esgar.

Der staaer
 Et stort jernbundet Skrin indmuret fast
 I Bæggen, ædle Herre! Her er Nøglen.

Erik gemmer Pergamentet der, og tager Nøglen til sig.

Erik.

Mit Tilbud gaaer alt til de unge Grever;
 Afstaae dem Rendsborg kan jeg sagtens ei,
 Men jeg har budet billigt Vederlag.

Esgar.

O, hvilken salig Eftergivenhed!
 Min Konge — Erik — du forbauser mig.

Erik.

Med Eftergivenhed?

Suffer.

Jeg troer det gerne.

Den kommer silde, men den kommer dog.
 Nu kan jeg handle; for — naar kunde jeg?
 Og maatte hele Verden ikke troet,
 Jeg svag gav efter kun for Andres Trods?

Esgar.

O, jeg har altid sagt: Kong Eriks Hierte
 Var blodt, som Guld; kun uretsfærdig Trods
 Forhærded og forbittred dig. Selv Bækken,
 Der rinder let i Baaren giennem Blomster,
 Saa eftergivende for svage Siv,
 Gior Frosten dog til Is, saa skarp som Jern.

Erif.

Hvad holdt jeg paa med sliq Haardnaffenhed?
Den golde Stang af Guld, der burde blomstret
Som Arons Mandelkiep ved Lovens Tavler,
Blev i min strenge Haand et Tugtens M is.

Esger.

I dette Sindelav, min fromme Konge!
Seer jeg en Foraarsknop til Danmarks Haab.

Erif.

Held Hyrden h sset under Hyttens Lyng!
Forn iet med sin Armod, seer han rolig
Den brogetstolte Sv arm gaae sig forbi;
Han vogter sine Aar, og seer paa Himlen
De klare Stjerners natligvante Gang.
Ham blomstrer Skoven som en stille Kirke.

Esger.

Saaledes leve her i denne Hv elving
Vi gamle Munke daglig, fromme Konge!

Erif.

Jeg veed det nok. Og h r nu min Beslutning:
Du kiender mig fra mine Barndomsdage,
Og veed, min Tro var altid reen og st rk.
Dog bl ndte man mig ei med Munketant,
Og jeg bestr bte steds mig, som min Frelser,
At stille Tolder vel fra Ph ris er.
Derfor kan Pr esterne ei lide mig.
Niels Stis on, Roeskilds stolte Biskop, flygted;
Paa fierde Aar tog Kronen Stiftets Gods.
Imod min Villie Peder W rkedegn
Blev W rkebisp i Lund. Dengang han fulgte
H in strenge Domprovst Jacob Erlands on,

Dg paa Conciliet for Innocents
 Hjalp til at stode Frederik fra Thronen,
 Holdt ene jeg og Frankerkongen Ludvig
 Med Keiseren, skiondt han var sat i Band.
 Du veed, for fem Aar siden bød mig Tydsfflands
 Churfyrster selv den keiserlige Krone;
 Men jeg aflog det plat, thi det var Uret,
 Dg Paver skal ei skienke Kroner bort.
 Saa er jeg altsaa ingen Munkelonge;
 Men derfor elsker jeg dog Klosterhallen,
 Gi som en Hule for Ekinhellighed,
 Men som et Tilflugtssted for fromme Siæle.
 Jeg siger, som den Hellige paa Bierget:
 „Her er det godt at bygge“. Gamle Fader!
 Velan, saa hør da nu din Drots Beslutning:
 Jeg afstaaer Riget til min Broder Abel,
 Dg agter selv at — klostergive mig.

Esgar.

J Kloster? du min Konge?

Erik.

Jeg er fied

Af denne Verdens Fiendskab og dens Strid.

Esgar.

Dit Land har Fred, hvis du forsoner dig
 Med Holsteens Grever.

Erik.

Abel har ei Ro,

Hans stolte Hierte higer efter Vælde.

Esgar.

Du smagte kun en Krones Bitterheder

I Feidens Stund; vil du ei smage Sødmen
Nu af den gylde Fred?

Erk.

I Himlen først

Er Fred, paa Jorden ei.

Esger.

Hvi vil du stille

Dit Rige ved en vennesæl Regent,
Hvis Manddoms Modenhed kan signe Landet?
Den unge Fyrstes vilde Brusen koster
Nu Fædrelandet Taarer; Landet vorder
En Planteskole for hans Bodelyst,
Og for at føie daarlig Uforstand
Maa Viisdom græmmes tidt og Ustyd bløde.
En Konge først, som har tilbagelagt
Sin Ungdoms Nar, kan kaldes Landets Fader.
Du rysted Danemark med din April,
Hvi stille det ved Frugten i August?

Erk.

Et Nar er Abel yngre kun, end jeg.

Esger.

Hans Sindelav er ingen Bæk i Blomster.

Erk.

Hæm ei den stærke Strøm med snevre Dæmning,
Leed den til Fædrelandets Møllehuul,
Saa virker den vindskibeligt med Kraften,
Og oversvømmer ikke Landet meer.

Esger.

Min Konge! jeg er Munk, Abbed og Bisp,
Det ei tilkommer mig, som Kirkens Barn,
At hindre dig i dette raske Forsæt,

Som Geistligheden vist vil kalde fromt.
 Dog, jeg var Eriks Lærer, er hans Ven,
 Jeg kan ei tale mod min Overtydning;
 Nedlæg ei Kronen, Erik! vord ei Munk.

Erik.

Nei, ei som Adolf, Holsteens gamle Greve,
 Der overgød sig Tindingen med Mælk,
 Til Straf fordi han skammed sig ved Kruffen,
 Da han som Tigger mødte sine Børn.
 Jeg vil tilkæmpe mig min Rolighed.
 Jeg gjør et Korstog først til Vifland, Esgar!
 Her er jo Alt i Orden nu: min Datter
 Sophia ægted Baldemar af Sverrig;
 Min Ingeborg fik Norges Hakonson,
 Christopher sidder rolig nu paa Femern,
 Lyksalig med den deilige Margreta.
 Kun Abel tæres end af skumle Harm;
 Men, Esgar! jeg besøger ham i Dag,
 Og ved vor salig Søsters stille Gravsted
 Skal Blodet atter føle Blodets Magt.

Esgar.

Min Konge! denne hurtige Beslutning —

Erik.

Ei hurtig! Har jeg ikke seiret før
 I Estland, og fremtvunget Roligheden?
 Ei bygget Rade-Klosteret for Reval? —
 Dog vil jeg aabenhiertig skrifte dig,
 Et Syn i Nat har fremskyndt min Beslutning.

Esgar.

Et Syn?

Grik.

Jeg hørte eders Aftenmesse,
Dg dybt den rørte mig. Det forekom mig,
Som Krigsdrummetens Skrald opløste sig
I milde Suk, som om de Slagnes Skrig
Blev Harpeklang, som om de reiste sig
Fra blodig Mark, og fløi til Gud som Engle.
I disse Tanker sank jeg paa mit Leie,
Dg slumred sødt. Men snart dog blev min Søvn
Forstyrret af forfærdelige Drømme.
Jeg saae Cherubers og Seraphers Hær
I store Rækker, Skulder trængt ved Skulder;
I blanke, blaatanløbne Staal de gif
Mod Lucifer og mod hans Helvedsflo,
Hvis Harnisker gav grønligrøde Blink.
Dg begge Hære vinkte mig; men mellem
Dem begge var en Afgrund. Da forsvandt
Det stærke Syn — og paa den øde Mark
Jeg saae en dødbleg Mand, som stille stod,
Stiv som et Liig; saa gif han hen ad Marken,
Dg stirred paa mig med de brustne Dine.
Bidt visted Haaret hen for Rattens Blæst.
Da han kom nærmere, da stielned jeg
Bed Maanens Skin et saare venligt Ansigt;
Men Hovedet var knuust, og Blodet flød
Ham over Brystet fra den venstre Skulder.
Dg venligt han betragted mig, og sukked.
Hvem er du, raabte jeg; hvad vil du mig?
„Jeg er den hellige Benceslav,” var Svaret,
„En Helgen for det vilde Bændens Christne.

Gaf frem, som jeg; saa vorder Martyrkronen
Dig ogsaa vis." Saa sukked han, og svandt.

Esgar.

Den hellige Venceslav har aabenbar't sig
For dig i Nat?

Grif.

Nu staaer min Hu til Benden,
At christne Hedninger og doe, som han.

Esgar.

Min fromme Konge! kiender du hans Skiebne?

Grif.

Nei; men jeg onsker at erfare den.

Esgar.

Den hellige Venceslav var adelig, tapper,
En Kongesøn i Böhmen, Hedninger
Han christnede, som du; men ei han faldt
For Hedninger, han faldt for Broderhaand.

Grif.

Hvordan?

Esgar.

Hans grumme Broder Boleslav
Lod hemmeligt og ynkeligt ham myrde.

Grif.

Umuligt, Biskop!

Esgar.

Det er alt for vist.

Grif.

Et Eventyr! et Munkedigt! En Broder
Kan ikke myrde Broder.

Esgar.

Al, min Konge!

Begynder ikke selv vor hellige Skrift
Med fligt et Sagn?

Erif.

Det er en anden Sag.

Rain kan myrde Abel; men jeg er
Ei Rain, Bisp! og Abel er uskyldig.

Esgar.

Et Navn er ligegyldigt og tilfældigt.

Erif.

Nei, Esgar! stille! Lad ei tomme Drømme
Forstyrre vore gode vaagne Forsæt.

Esgar.

Tidt er en Drøm en venlig Ven, som varer.

Erif.

Min Røg skal ikke stige stolt i Sky,
Og tirre Broderhertet; Altret brænder
Med stille Flamme, røglost og beskedent.

Esgar.

Fat dig, min høie Konge, fromme Erif!
En Fremmed kommer. Jeg vil gaae tilside. —
Hvad? troer jeg mine Dine? Ja, ved Himlen,
Herr Henrik Emeltorp lyslevende,
I Staal og Plader som en Bredeengel.

Han gaaer.

Henrik Emeltorp

træder ind.

Hil Danerkongen, Ederø høie Naade!

Erif.

Hvad seer jeg? Henrik Emeltorp? du her?

Henrik.

I egen stærklavstammede Person,

Fiirfskaaren, arret som en Huggeblof;
Men med et Hierte dog, som flaaer for Kongen,
Og med et Sværd, som hugger kun for Danmark.

Erik.

Det veed jeg, Henrik! Men jeg troede vist,
Du var i Rendsborg. Hvad betyder dette?
Har Fæstningen alt overgivet sig?
Har Grevehæren truffet sig tilbage?

Henrik.

Nei, Grev Johan har sluttet Vaabenstilstand,
Og gav mig Orlov paa mit Ridderord
At ile hid og tale med min Konge.

Erik.

Hvad bringer du for Tidender?

Henrik.

Heel stærke,
Heel stærke Tidender, min gode Konge!
Som der saa ofte staaer i Kæmpevisen.
Men jeg er glad derved, at gammel Jæger
Tilfældt engang kan fange gammel Ræv;
Og ved Sanct Knud, jeg tænker, heller ei
Han kaster dig meer Sand i Dinene.

Erik.

Hvem mener du? hvem er den Ræv?

Henrik.

Du har

Din værste Fiende i din egen Hær,
Og dine Bannere følge ham.

Erik.

Nu mener

Du atter Lauge Gudmundson.

Henrik.

Hvem ellers?

Grif.

Hør, Henrik Emeltorp! I frænker mig.
I er en ærlig, en mandhaftig Ridder,
Men jeg kan ikke lide denne Viis,
At sværte sine Fiender.

Henrik.

Sværte Lauge?

Saa vil jeg ogsaa male Janden sort.
Nei, Herre! nei! men vaske vil jeg ham,
Vil vaske al den hvide Sminke af ham,
Dg staaer han ikke da saa negerhudet,
Som Satan, naar han mistet har sin Grime,
Saa kald mig — Lauge Gudmundson!

Grif.

Beviis!

Henrik.

Dem har jeg. Brændt Barn vogter sig for Ild.
Jeg veed, hvor tidt alt hans fordomte List
Har ført sig kold min Hidsigthed til Nytte.
Han smutted, som en Al, mig af min Haand,
Jeg stod tomhændet, latterlig tilbage,
Dg fik Bebreidelser, som Skolepog.

Grif.

Jeg altid agtet har din Tapperhed,
Dg elsket har din Troskab og dit Hierte.
I Fald jeg onskte dig Besindighed,
Da var det ikke for at frænke dig;
Jeg vilde nødig, at du skulde give
Misundelsen en Skingrund til sin Daddel.

Henrik.

Misundelsen en Svingrund? Kan jeg hindre
En Svingrund, Herre? Hvor den ingen har,
Der lyver den sig een. See, jeg er født
Blandt frie Bønder paa Ditmarskens Sletter,
Bant til at dige mod et mægtigt Hav,
Og ellers ingen snevre Grændser agte.
Du vandt mit Hierte, og jeg svor dig Trost; —
Mit Liv, mit Blod er dit, saalænge som
En Draabe slaar i dette gamle Bryst —

Grik.

Det veed jeg vist. Men Lauge —

Henrik.

Er en Riding,

En kalket Grav, en spraglet Snog.

Grik.

Beviis!

Henrik.

Dem har jeg. Troer du, ellers jeg forlod
Mit gode Rendsborg? Mener I, jeg firer
For Greverne? Ha, lad dem komme, Herre!
Min stærke Fæstning vender haarden Bryst
Til Trods imod Muurbrækkeren. Jeg sidder,
Som Orn i Reden. Binde de mig Lunter
Og Svamp om mine Ungers Binger? vil
De brænde mig deroppe? Vel! jeg brænder,
Det er en lystig, varm, en hurtig Død.
I Rendsborg er ei Borgerfolk og Qvinder;
Der dæmpes Modet ei af Barneskrig.
Jeg har indtaget alt saamangen Fæstning;
Vel! lad dem gjøre Giengield, hvis de kan.

Men ved Sanct Knud, den Rød blier haard at knække;
 Thi Skallen er for tyk. — Her er Beviset!

Grif.

Beviset —

Henrif.

For at Lauge er en Skurk.

Rækker ham Breve.

Du finder her opfangne Breve, Konge!
 Fra Landsforræderen til vore Fiender;
 Forstaaer sig, sat paa Skruer, ikke just
 Saa man kan strax radbrække ham derfor.
 Dog blier det let at vise, hvordan Lauge
 Hvert Aar har pustet hemmeligt til Ilden,
 Og smeddet for sin Hovmod, for sin Fordeel,
 Mens Helvedsluen gjorde Jernet varmt.
 Hvem kæmpe vi da for? For Land og Konge?
 En herlig Gre, ved den stærke Knud,
 At lade sig i Rendsborg indebrænde,
 For at tilvende Lauge Hærens Sold!
 Læs Brevene, min Drot! Og paa det ei
 Det lade skal, som Henrif Gmelthrop
 Var bøddelgrum, og smutted bort fra Rendsborg,
 Blot for at faae en ussel Stymper hængt —
 Saa giv ham Løbepas, og lad ham rende,
 Hvorhen han vil, men kun med Skam fra Danmark!
 Det er mit Benneraad, min Ridderbøn.

Grif streng.

Jeg læser Brevene. Bee den, som vover
 At handle mod sin Pligt, sin Gre!

Henrif.

Bee ham!

Erik.

Bee den, som blindt antaster uretsfærdigt
En Andens Rygte!

Henrik.

Bee ham dobbelt!

Erik.

Vent mig!

Han gaaer ind.

Henrik.

Jeg venter dig, min Konge! Giv kun Tid,
Dg undersøg du roligt og besindigt.
Læs flittigt om igien, naar der er Noget,
Som tykkes dig for svart ved første Læsning,
Dg naar du ikke troer dit eget Die.
Jeg skal ei vige.

Lauge Gudmundsøn

kommer studsende.

Henrik Melletorp!

J. Ridder! her?

Henrik kald.

Dg hvorfor ikke det?

Jordi vi træffes, er det ikke sagt,
Jeg er endnu i Helved.

Lauge.

Hvorfor staaer J

Dg vender eder mod mig som en Støtte?

Henrik.

Saadan stod ogsaa Loths forbauste Hustru,
Dengang hun vendte sig mod Sodoma.

Lauge.

Da er J dog ei meget bittersalt
Af sliq en Støtte just at være, Ridder!

Henrik.

Vel muligt, at jeg ikke smager jer!
Jeg staaer paa Veien som en Anstødssteen;
Tag eder vel i Agt, J ikke vælter.

Lauge.

Hvad vil J her? Forlader uden Orlov
J eders Pligt? Veed J, at eders Plads
Er inden Rendsborgs Bolde?

Henrik.

Jeg har talt
Med Kongen, og han veed mit Erind.

Lauge.

Ei!

Hvi vender J jer ikke først til mig?
Hans Naade har saamange Ting at agte,
Saa maa man staaane ham for Overhæng.
Hvad vil J?

Henrik.

Styrte jer.

Lauge.

Hvordan?

Henrik.

J Støvet.

Lauge.

J mig, Herr Henrik? raser J?

Henrik.

Nei, nei!

Nu er jeg rolig, kold, ei længer opbragt.

J kan ei skade mere, hvorfor skulde
Jeg da vel hade jer? Gud bedre jer!

Kong Erik kommer. Da han seer Lauge, føler han en stærk
Sindsbevægelse, men tvinger sig, gaaer med Hatning hen
imod ham, og rækker ham Brevene.

Erik.

Her, Lauge! — J har havt et Uheld, seer jeg,
Med nogle Breve, som formodentlig
Gi faldt i deres rette Giers Hænder.
De bragtes mig. — For at J oftere
Skal ikke plages med slikt Skrivi,eri,
En Sag, som, saa forsigtig end den drives,
Kan være mislig, seer J — raades eder
Strax at forlade Hof og Land, og ile
Til eders Venner. Eders Gods i Danmark
Tilfalder Kronen, som en slet Erstatning
For hvad J snedig længst berøved den.
Vogt jer at komme tiere over Eideren!
Maaſkee jeg ikke var barmhiertig ſtemt,
Og eders frække Hoved faldt paa Blokken.
Gaa, Nedrige! og Gud omvende jer!

Kongen gaaer ind.

Lauge

drager Sværdet imod Henrik.

Det er dit Værk, Glendige!

Henrik

trohiertig, faſt.

Nei, dit,

Forhærdede! Hvad vil det Bæſen ſige?

Du trækker blank i Kloſtret? Kongens Hal?

Lauge.

Forbandet være Kongen og hans Kloster!

Du har mig tirret til det Yderfte,

Træk ud, at jeg kan ftille dig ved Livet!

Henrik.

Giv Tid, og lad os gaae i Skoven sammen!

Lauge.

Tid? Har den Landsforvifte Tid? Træk ud,

Du gamle Riding!

Henrik.

Gammel er jeg vel,

Men jeg er ingen Riding; det er du!

Lauge.

Betænker du dig?

Henrik.

Naar det maa faa være —

Tilgiv mig, Sancte Knud! at Sværdet blinker

I Klosterhallen; det er Selveforsvar.

De kæmpe. Lauge faarer Henrik.

Lauge.

Traf det?

Henrik.

Det traf!

Han tager et Lorklæde frem, holder det for Saaret, og synker
paa en Stol.

Nu har jeg stridt faa tidt

Med bolde Helte; skal tilfidsit jeg døe

For Ridinghaand?

Lauge.

Mit gode Sværd har viist dig,

At jeg er ogsaa bold.

Henrik

med ærlig, hoi Foragt.

Du er en Skurk,

En Riding, en Forræder mod din Konge,
Om du fra Jæsen saa ned til din Fodsaal
Indvikled dig i grønne Laurbærkrandse.
Et Trællehierte er du, skøndt det Blod,
Som rinder giennem dig, engang var Adels.
Ordsproget siger: Fanden frier nok Sine;
Det har vi atter her Exempel paa.
Men gaa du kun, og pral! Din Time kommer.
Tungt nok, at stiftes af en Skorpion,
Naar man har fældet Løver. — Gudmundsøn!
Tænk paa mig, naar dit Limeglas udrinder.
Da vil du ikke døe saa sødt, som Henrik.
Der græder ingen Biv og Børn for mig,
En Grav vil undes mig ved Egetræet,
Og paa min Steen skal staae: „Herunder hviler
En ærlig Karl, som dræbtes af en Skurk“.
Gud være nu mig arme Synder naadig!

Han folder sine Hænder, og synker hen i Almagt.

Lauge

efter et Dieblis at have stirret paa ham.

Det kunde søiet sig langt bedre, hvis
De blinde Magter havde villet det.
Jeg havde snelt forsonet Brødrene,
Og naar jeg først var Abels Svigersøn,
Var det min Fordeel selv at ende Krigen.
Den skionne Agnes smeltede mit Hierte,
Jeg mærkte noget Mildt bevæge sig —
Et Frø maaskee til hvad de kalde Dyd.

Men siden nu den vilde Bredeengel
 Har blæst til Oprør — nu, saa lad det storme
 Da mod den anden Kant, til Undergang!
 Vel, at jeg atter her har Brevene.
 Jeg skriver andre, som jeg viser Abel,
 Jeg iler hurtig med min Brud til Slesvig,
 Oppuster atter Broder imod Broder;
 Thi enten Grif, eller jeg maa falde.
 Vi spille farlig Skaffavl, Grif Ploungpeng!
 Det gielder Hre, Guds og Kiærlighed
 Paa min Haand — Krone, Liv igien paa din.
 Belan, Fortuna! du er min Gudinde;
 Saa deilig som letfærdig, siger man.
 Hos sli en Skionhed gjør jeg sikkert Lykke.
 Dog kunde let du glide paa din Kugle —
 Jeg springer dig til Hielp, i Fald du snubler.

Gaaer.

Tredie Handling.

I Slesvig paa Hertugens Borg.

Hertug Abel. Lauge Gudmundson.

Abel

med de falske Breve.

I disse Breve, Ridder Lauge! finder
 Jeg intet Tegn til Landsforræderi.
 At Bennen skriver Ben et Bennebrev,
 Hvori der gives Bink til bedre Maader
 At ende Krigen paa — det bør undskyldes.
 I taler steds med Agt om eders Konge.
 Den lille Spøg om Eriks Bægelsind
 Er ingen Grund til hidsig at forstøde
 Den Marss, der tjente ham med Liv og Blod.
 I dette Skridt gienfiender jeg disvære
 Min Broders smaalige Forsængelighed.
 At I har taget eder som en Ben
 Af min Sophia, da hun maatte liste
 Sig giennem Eriks Leir som Borgerpige,
 Fortiener Tak og Giengield. I har vundet
 Det lille Hierte; Eriks har I tabt,

Og eders Pligt er løst fra ham. Velan,
 Jeg svigter ikke Langes gode Tillid.
 Hvis I vil tiene mig med al den Iver,
 Som I har spildt paa ham, da er I min.
 Den Kiærlighed, I vandt hos min Sophia,
 Vil Abel heller ei berøve jer.
 Jeg veed, den Fader gjør sig latterlig,
 Som tvinger Datterhiertet; vel at mærke,
 Naar det har valgt fornuftigt og anstændigt.
 I har mit Ja.

Lange.

O, Hertug! ædle Fader!

Mit Hierte sfulmer af Taknemlighed,
 Og jeg skal vise den i Daad, min Fyrste!
 En Trediedeel af Grifs Hær er fremmed,
 Er tydske Stridsfolk, hvervet under mig;
 Nu, Tiden er til Ende, svigte de
 Ei længer nogen Ed, det staaer dem frit
 At tiene, hvem de vil. I er forligte,
 Og tyve Riddre traadte frem paa Dagthing
 Som Gidsler, villig at forlade den,
 Som overtraadte Freden først. Velan!
 Jeg vil ei tale Ondt for Kongen her,
 Det kunde tykkes, som det var af Hevn;
 Men — Grif staaer for Slesvig med en Hær,
 Og I er slet bevæbnet. Det forstaaer sig,
 I hylde ham som Konge, men behersker
 Dog Slesvig end som Hertug. Eders Hyldeing
 Bedkom kun Grifs Rang, og hvis han farer
 I fremmed Krig, da skylder I ham Bistand.
 Kan Nogen vel fortænke Hertug Abel,

J. Fald han modtog disse Krigerfkarer?
 Hvo fordrer vel, at Slesvigs Fyrste blindt
 Skal overlade sig til Eriks Høimod?

Abel.

Jeg takker; jeg skal tænke paa dit Forslag.

Sophia kommer.

Abel.

Sophia! kom, min Datter! — Skam dig ei!
 Gud gav os Dine til at see med, Hierte
 Til varmt at føle Kiærlighed for dem,
 Som vil os vel, og Had mod vore Fiender.
 Du saae ei vrangt; han er en fager Mand.
 Du sølte høit; han er en høvisk Ridder.
 Hvi rødmer du? — Nu, skam dig ei ved Rødmen!
 Det klæder Rosenknoppen godt at blusse.
 Kom, læg din Haand i hans! Og saa et Kys
 Til Segl paa eders Trofskab!

Sophia.

Høie Herre!

Naar selv J byder det —

Lauge.

O, min Sophia!

Saa vaagner nu mit Held?

Gamle Regner

melder:

Den unge Greve

Otto af Oldenborg er kommen, for

At gieste Eders Naade, holder med

Sin Svendslof til Hest ved Borgeled.

Lauge affides.

Jordomte Eliebue! Naar jeg sætter Bægret
For Munden, rives det fra Læberne.

Abel.

Velkommen mig! Bring ham herop!

Regner gaaer.

Jeg ynder

Den unge Otto, har ei seet ham nu
Paa fierde Mar. En knover Ungersvend!
Hans Broder er min Ven. Jeg fandt det snildt,
At staae sig godt med sine Nabosyrster.
Der hænger end et Billede paa Bæggen,
Han har foræret mig; det forestiller,
Skovjomfruen med Krands og løse Loffer,
Som for halvtredie hundred Mar forleden
Paa Osenberg gav Stammefadren Otto
Et deiligt Horn med Miod. Men Mioden kasted
Han snart bag Hesten, Haarene faldt af,
Hvor Mioden stænkte, Hornet han beholdt,
Og det blev giemt som et Klenodie.
Johan har lovet mig, jeg skulde see det;
Maaskee den unge Broder bringer det.
Sophia! tag imod ham. Du og han
Er gamle Venner. Jeg maa tale først
Om Ting af Vigtighed med Ridder Lauge.

De gaae.

Sophia ene.

O, jeg er sær forvirret! Jeg skal atter
See Otto. Jeg var Barn, da sidst jeg saae ham,
Tolv Mar, og han var sexten — og vi talte
Saa gierne sammen. — Jeg har negtet Lauge

Et Kys — nu falder det mig ind, at Otto
 Afslug som Dreng et Kys, han havde vundet
 Fra mig i Panteleg, fordi de Eldre
 Udloø og driste ham. De vilde tvinge
 Ham til at kysse mig, da løb han ud,
 Og kom ei ind igien den hele Aften.
 Dog stedse var han mig en Ven; jeg veed,
 Min Lykke glæder, som hans egen, ham.
 Jeg vil dog prøve, om han kiender mig.

Hun træder tilside.

Otto kommer, fulgt af gamle Regner.

Otto.

Hvor er hun?

Regner.

Der, Herr Greve!

Otto munter.

Bild mig det ind,

Du solvgraa Skalk! Jeg kiender dig for vel
 Fra gamle Dage. Huster du, dengang
 Paa Jagten du fortalte mig, at Tranen
 Gæt Been kun havde, naar den stod i Mosen,
 Og trak det andet op høit under Brystet?

Regner

kysser hans Haand.

O, Gud velsigne jer, fordi I mindes
 Saa ringe Emaating om en gammel Diener!

Otto

kysser ham.

Min fromme Regner! hvor det glæder mig
 At see dit ærlige, dit brune Ansigt.

Jeg kommer ned til jer i Borgeftuen,
Naar jeg har hilst paa Herflabet.

Regner.

Men fliffer

Det fig for eder nu?

Otto.

At være trofaft,

Og mindes fine gamle Benner, Regner?

Ja viſt! det fliffer prægtigt fig. Nu gaa

Og hent mig Frokenen!

Regner.

Der ſtaaer hun jo

Og vender eder Ryggen.

Otto ſmilende.

Virkelig?

Nu — Alting er forandret her fra ſiſt,

Saa er hun med forandret. Men det Andet

Mig forekommer meget mindre, Regner!

Er dette virkelig min Legeſøſter,

Saa er hun derimod nu meget ſtørre.

Regner gaaer, Otto nærmer fig Sophia.

Vend eder om, min Froken! hvis jer tykkes.

Jeg kommen er fra Delmenhorſt ſom ſnareſt,

At bede jer betale mig det Ryſ,

Jeg vandt i Pantelegen, og ſom dengang

Jeg var for dum at lade mig betale.

Førſtanden kommer forſt med Aarene.

Sophia

vender fig venligt om.

Min fiære Otto! kiender I mig dog?

Otto

forundret over hendes Skønhed.

Nei, ved Sanct Knud! — Dog jo! jeg saae et Udkast
 For fire Aar til denne skønne Bygning;
 Nu er den opført, mærker jeg, og meget
 Forherliget, fuldstændiggjort. — Tilgiv,
 Jeg skiemted; jeg er fast saa skamfuld nu,
 Som sidst, og dersom I vil kysse mig,
 Saa løber jeg afsted igien i Skoven.

Sophia.

Saa munter, som tilforn! Min fiære Otto!
 Hvor glæder det mig dog, vi sees igien.

Otto.

Saa har I tænkt lidt paa mig?

Sophia.

O, hvor ofte!

Otto.

Ei glemt mig i det fromme Nonnekloster
 For lutter Bonnebøger, Alterlys,
 Røgkar og Sang og Suk? Jeg var i Krig.
 Men kan forsikre jer, at Krigsdrometen
 Har ikke blæst Grindringen af Hjertet.

Sophia.

I Sandhed, I er voget til en Mand.

Otto.

Og I er blomstret til en deilig Pige.
 Sidst var I Barn, og jeg var Dreng. Hvem veed,
 Naar næste Gang jeg nu besøger eder,
 Er jeg en Olding, I en gammel Frue.

Sophia.

Det vil vi ikke haabe. Jeg har længtes

At tale med jer, aldrig meer end nu.

Jeg har jo ingen bedre Ven, end Otto;

For ham udgyder jeg mit hele Hjerte.

Tager venligt hans Haand.

Min Ven! I hilser en forlovet Brud.

Otto studsende.

En Brud? — Ei — alt —

hatter sig.

Jeg onsker jer til Lykke.

Sophia.

Gud signe jer for dette gode Ønske!

Otto.

Og Brudgommen?

Sophia.

Herr Lauge Gudmundsen.

Otto.

Dankongens Mærsk?

Sophia.

Just ham!

Otto.

En tapper Ridder!

Er han saa god, da er I lykkelig.

Sophia.

Det er han.

Otto.

Vel!

Afbrydende.

Men — for jeg hilser nu

Jer Fader, Frøken! maa jeg gjøre jer

Deelagtig i min Skiebne ligerviis.

Sophia.

Hvad? ogsaa Brudgom?

Otto.

Nei — det haster ikke.

En Smaating imod eders, dog en Sag
 Af nogen Bigtighed. Jeg havde lovet
 At vise Hertug Abel Drifkehornet,
 Som fordum Alfens gav min Stammefader,
 Min Ravne. Da jeg red i Skoven, hang
 Det mig ved Siden i et Skulderbaand.
 Jeg red omkring det Træ, hvor tidt vi sad
 I Skoven før, Sophia! fyldte Hornet
 Ved Kilden, drak det køligflare Vand,
 Og tænkte paa de hedenfarne Dage
 Og paa den taagetunderlige Fremtid.
 Da jeg kom ud af Skoven — var det borte.
 Jeg har forgieves søgt, det findes ei.
 Tillader I, at nogle Folk maaskee
 Endnu i Aften —

Sophia.

Alfshornet tabt?

Min Gud! Og her hos os! Hvad vil min Fader —
 Hvad eders Broder sige? Jeg vil strax
 Udsende Folkene.

Otto.

Det haster ei.

Sophia.

Jo, sikkerligt! Hvert Dieblis er kostbart.

Hun gaaer.

Otto

efter en kort Taushed, hvori han staaer hængslet i Tanker.

Jeg elskte hende ei, hun stod bestandig
 Kun for min Siæl som Barn endnu, jeg vilde
 Kun see igien min Ungdoms Legesøster;
 Og dog — dog slaaer mig denne Tidende,
 Og driver flux mig Glæden af mit Hierte.
 Thi hende var det dog, jeg længtes efter,
 Hvergang jeg tænkte paa den gamle Borg.
 Imens hun var i Klostret, kom jeg ikke,
 Thi jeg kan ikke lide denne Hertug;
 Hans vrede Skumlen, undertrykte Stoltthed
 Har intet Kiært for mig. Men hun — hun svæved
 For min Grindring som min Barndomsengel.
 Nu er hun voget til en deilig Mø.
 Hvor herligt kunde vi nu atter leve
 Tilsammen, gaae paa Jagt om Sommeren,
 Fortælle Eventyr ved Vinterarnen!
 Men — hun har lovet Lauge Gudmundson;
 Hun elsker ham. Hvad er der da tilovers
 For Otto? Nei, her kan jeg ikke dvæle.
 Ud, ud, at finde Alfshornet atter,
 Og saa afsted i Berden, at forglemme
 De søde Følelser, der glæde Hiertet
 Saa stækket kun, og som saa let forbittres!

Gaaer.

Hertug Abel kommer med Lauge.

Abel

i dybe Tanker.

Der gives Mennesker, som ei kan modstaae
 Den søde Druesaft, der hidser Hiernen.

Sæt tusinde Mark Sølv for Drankeren,
 Og Solverkruset hos med Druesaften;
 Han tommer Bægret, og laer Sølvet staae.
 En Anden seer en ung og deilig Qvinde;
 Da bærer Elskov giennem alle Nerver,
 Og som en Hiort i Fiskemaaned
 Sin Hind forfølger, følger han den Skionne.
 Forførerst ruller Lyffens gyldne Hiul;
 Og selv den fri German, naar Alt var tabt,
 Sin egen Frihed satte stolt paa Spil,
 Og lod sig villig binde som en Slave. —
 Saaledes er det og med Herskerlysten:
 Den Alt betvinge kan, kun ei sig selv.
 En høi Siæl væmmes ved den feige Ro,
 Anstrengelser og Farer er dens Belyst;
 Og som Apollo med sit Straalespand
 Igiennevfører Lusten, holder stram
 De sikkre Lommer uden Frygt for Snublen;
 Og som Neptun, med Stormen i sit Tangskiæg,
 Stærk i sin Harm, med frygtelige Jork
 Slaaer Bolgens Trods til Skum — saa Verdenshelten,
 Hvis Kraft betvinger Menneftenes Villie.

Lauge.

Hvor herligt gotter J engang mit Dre
 Med slige stærke Lyd af blanken Luur;
 Jeg, som har maattet døie nu saa længe
 Den ynkelige skrattende Skalmie.

Abel.

Jeg veed, Naturen smedded mig til Drot;
 Misundelig kun drilte Lyffen mig,
 Min Bugge satte den paa Thronens Trin,

Og Erif, blød, barnagtig imod mig,
 Gif Sceptret som en Baand at lege med.
 Og hvorfor skulde jeg nu ikke søge
 At vade over dette sidste Stræde
 Imellem mig og mit Elysium?
 Et Ar kun skilte mig fra Danmarks Throne;
 Og har ei yngre Brødre hersket før?
 Beg Knud Danaft for Harald Blaataand ei?
 Slog unge Knud ei gamle Ethelred?
 Og spilled Hardeknud og Magnus Gode
 Ei Dødens Tærninger om Dan og Nor?
 Svend Estrithson var kun et Jarlebarn,
 Dog blev han Drot; og alle Sønner efter!
 Sex Brødre! Harald Hein, den hellige Knud,
 Saa Oluf Hunger, Erif Giegod.
 Svend sig forhasted paa den snelle Reise
 Til Thinget. Niels og Ubbe stred høimodigt,
 Hvor ærlig det var meent, maa Himlen vide;
 Ved Døden veg den Ældre dog den Yngre.
 Tilfældt kom Erif Emund, som lod drukne
 I Elven hisset sine Brodersønner,
 Og fik fortiente Løn af Sorteplovg.
 Den unge Baldemar, Knud Lavards Søn,
 Skiondt yngst, har overstraalet langt Svend Grathe,
 Knud Magnussøn, og med sit store Navn
 Gienvundet Danemark den gamle Ære.
 Skiondt Siette Knud var ældst, kom dog vor Fader,
 Den yngre Broder, efter ham paa Thronen;
 Han blev den seiersfale Baldemar,
 Og han behersked Østersøens Kyster,
 Som Romersfolket fordum Middelhavet.

Hvorfor da ikke Abel? Hvorfor skulde
 Du Abel kun ydmyge sig i Støvet,
 Naar ei engang hans nidste Broder undte
 Ham heel, uforfordeelt, sin Fædrearv?

Lauge.

Der Ingen kan bebreide dig, min Hertug!
 At du har stridt om Riget med din Broder.

Abel.

Hvad Riget? Jeg har aldrig stridt om Danmark;
 Om Slesvig har jeg stridt, som uafhængigt
 Jeg arved fra min Fader, og om Svendborg,
 Mit Patrimonium, mit fiære Svendborg
 Med sine Bøgeskove, med sit Sund.
 Jeg fandt det lavt, uværdigt, at modtage
 Til Lehn af Erik, hvad min store Fader
 Gav mig i Eiendom. Først tvungen har
 Jeg bidt det sure Uble, fundet mig
 I hvad der ei kan hindres. Nu jeg taffer
 Kong Erik for den Lust, jeg aander, Lauge!
 Men Get dog har han ikke undertvunget:
 Mit Hierte, mere stærkt og høit, end hans;
 Og det har lært — dybt at foragte ham.

Regner kommer.

To Pilegrime staae i Borgegaarden
 Ved Gravcapellets lave Billeddør.
 De lade til at være Fremmede.
 Borgfogden maatte vise dem i Kirken;
 Den Ene var især opmærksom der.
 Dog er det sikkert ingen Speider, Herre!
 Det lader til, Borgfogden kiender ham;
 Han har et aabent, godt, et venligt Ansigt.

Og Vindebroen, Fæstningsgravens Dyb,
 Borgmuren — lagde han ei Mærke til;
 Han stirred til vort Blytag, glædte sig
 Ved Dragehoderne paa Tagets Render,
 Veirhanen over Borgens store Skofsteen,
 Det gamle Helgenbilled over Porten,
 Og Gaardens hugne Fliser. Længe stod han
 Og grov i Fliseristerne med Stofken,
 Og luged Græsset op; jeg troer, han græd.
 Saa bad han, Eders Naade vilde skienke
 Ham Ly i Nat, og vise ham den Gunst,
 At tale med ham først i Gravecapellet
 Ved eders salig Søsters Hvilested.

Abel.

Beskynderligt! Har I fra Borgens Taarn
 Hævt Die med den danske Hær?

Regner.

Den trækker

Sig nok tilbage, for at gaae til Jylland.
 I flere Miles Afstand seer man Intet
 Til danske Kæmper.

Abel.

Og den Fremmede

Kom ene, siger du?

Regner.

Selvanden, Herre!

Abel til Lauge.

Hvad mener I om dette Gravbesøg?

Lauge.

Skienk ham et Rattely, og lad ham bie
 Til Morgenstunden! Dette Aftenstævne

I Gravens dunkle Hal har noget Sært,
Som ikke huer mig.

Abel.

En stakkels Munt,
Sandsynligviis min Søsters Skriftefader,
Der kom fra Brandenburg, at hilse mig,
Bor ikke kysse Abel paa hans Borg.

Lauge.

Saa føi ham i hans Duster, om I tykkes.
Dog hvis —

Abel.

Hvad hvis?

Lauge.

I Fald det var en Stimand?

Man være maa beredt paa Alt.

Abel.

En Ridning

Gaaer ei af Bindelyst i sikker Død.

Lauge.

Men vel en Hevner, Sværmer.

Abel.

Gudmundson!

I henter Muligheden alt for langt fra.
Saa kan en Tagsteen ogsaa falde ned
Og knuse mig.

Lauge krænket.

Jeg frygter ei for mig,

Min ædle Hertug!

Abel

rækker ham Haand.

Nu, jeg takker eder

For eders Omhu. I kan holde jer
Med nogle Bæbnede skjult i min Nærhed,
Og lægge Mærke til den sære Giest.
Jeg kan som Ridder og som Vært paa Borgen
Gi vise Frygt og glemme Giestfriheden.

Han gaaer.

Lauge ene.

Hvad vil det sige? Hvorfor ængstes jeg?
For falder Himlen ned, for det vil skee.
Og dog — i Fald det virkelig var saa?

Efter en kort Taushed.

Ha, fromme Dyr! vogt dig for Lovens Hule,
Læg Mærke til de dybe Spor i Sandet:
De vende alle indad, ingen ud!

Gaaer.

Gravkapellet,

oplyst af en svag Lampe.

Kong Erik

alene, hyllet i en Kappe.

Jeg glæder mig til denne Sammenkomst,
Bebreider ikke mig mit Eventyr;
Ihi det Sædvanlige neddrager Siælen
Til Hverdagslivets Dynd. Den hulde Engel,
Som boer i Hiertets Jnderste, bortskræmmes
Af frække Bulder, som en ærbar Mo.
De vilde Lidenfabeligheds Giester:
Urgierrigheden i sit Kobberharnisk
Med Hidfighedens Blus paa brede Kind;
Forfængelighedsgioglerfken med Speilet,

Hvori hun seer forgabet kun sig selv;
 Bellefnet; den trangbrystet folde Spot,
 Hvis Blik og Smil kun isner og forhærder —
 Al denne Svirestare maa til Sengs.
 Saa kommer først Uskyldighed med Lampen,
 Som travl Huusholderske fra Borgens Kielder,
 Og gjør sit sildigfromme Natbesøg. —
 Hvad jeg besluttet har, mit Testament
 Skal ei endnu min stolte Broder kiende.
 Han skal ei troe, jeg kommer for at glimre,
 For atter nu at staae for ham med Palmer
 I Hænderne, som før med Laurbærfrandse.
 Jeg giefter ham som Broder, byder ham
 Oprigtigt Venskab, sover her i Nat;
 Og naar i Morgen jeg er atter hjemme
 Vist i mit Kloster, da først skal han vide,
 Hvad Erik broderligt har offret ham.

Hertug Abel

kommer.

Hvad vil du, fromme Fremmede, som stævner
 Mig til min Søsters Grav? Min gamle Foged
 Forsikkrer, at han kiender dig, og veed,
 Du kommer at fornye et fordums Venskab.

Erik

som Pilegrim.

Guds Fred, min ædle Hertug! Ja, det gjør jeg.
 Men siig mig først: er dette virkelig
 Den salig Frues Grav?

Abel.

Her hviler hun.

Har du Sophia kiendt?

Erif.

Som lille Pige,

Hos Konning Baldemar, min hoie Herre.

Han bygged denne Floi til gamle Borg,

I leged ofte hist i Gaarden sammen,

I, Hertug! Danerfongen og Sophia.

Da var I gode Venner; naar I streedes,

Forstod Sophia strax at jævne Alt.

Abel.

Det var en Fredens Engel.

Erif.

Mindes I

Den Stierne udenfor i Flisestenen?

Jeg seer, den staaer endnu saa splintret der,

Som da den store Steen faldt ned fra Taget

For treti Somre siden mellem jer

Og Konning Erif, som I stod og skiendtes.

Den kunde knuust jer begge — I blev taus.

Sophia lagde eders Hænder sammen,

Og raabte: Kiære Brødre! enes dog;

Gud skaante jer, saa skaaner dog hinanden.

Abel.

Jeg mindes det.

Erif.

Jeg saae de dybe Revner

Derude, tyftbegroet med Ukrud nu;

Jeg luged Tidslen op med denne Kiep,

Og kom at knæle ved den Frommes Støv.

Abel sagte.

Jeg kiender denne Stemme.

Hoit.

Ganske rigtig!

Den søle Alvindstidsel voxer frodig
 I Benskræbsterne. Vee den, som saaede
 Det første Ukrudsfro! — Siig, hvad betyder
 Sligt Mummeri, Kong Erik? Hvorfor lister
 I eder i min Borg som Pilegrim?
 Vil I mig levende begrave her?
 Bogt jer! jeg fanges ikke levende.
 For rokker jeg, som Samson, Husets Piller,
 Og laer mig knuse med Philisterne.

Erik

slaaer Raaben tilside.

Nu — da du kiender mig — god Aften, Abel!

Abel.

Hvi lokker du mig ned i Graven her?

Erik.

Jeg kommer ene med en gammel Svend
 Paa Tro og Love til dig, uden Leide.
 Min Hær har truffet sig fem Mil tilbage,
 Og Ingen veed, hvor Danerkongen er.

Abel.

Hvis det er sandt, da er det daarligt handlet;
 Fremfusende, som altid.

Erik.

Du har svoret

Mig Troskab, Broder!

Abel.

Tvingen. Mindes du

Den Ed, vor store Fader svor i Fængslet?
 Den løste Paven snart ham atter for.

Erik.

Men Paver kan ei løse Broderbaand.

Abel.

Spild ikke smukke Ord paa stygge Ting!

Erif.

Jeg kommer ikke for at fives, Abel!

Jeg kommer at forsones.

Abel.

At forsones?

Vi er forsonede. Er Fred ei sluttet,

Og Gidsler sat? Jeg hylder dig, min Konge!

Hvad vil du meer?

Erif.

Meer, meget meer.

Abel.

Ei, ei!

Og hvormed skal jeg atter tvinges dertil?

Erif.

Med Frihed, med din egen gode Villie.

Abel.

Tænk ei at daare mig med Talemaader!

Erif.

Nei, jeg vil vinde dig ved Handlinger.

Abel.

Du har alt handlet, du har naaet din Hensigt;

Du tvang mig taalig til at kysse Rifet.

Kom du i Aften, under Faarefkind

At skiule Ulven, som mig sønderfled?

Erif.

Jeg har belavet mig paa denne Hilsen,

Og finder mig taalmodig nu deri.

At du var vred paa mig, det vidste jeg,

Og derfor kom jeg her ved høie Midnat,

Om muligt at forliges med min Broder
 For Gud og min Samvittighed. Jeg kan
 Ei atter drage dig saa nær forbi
 Og gaae til Danmark med dit bittre Fiendskab.

Abel.

Hvad Danmark? Krigen skal jo atter føres
 I Holsteen nu.

Erif.

Nei, den er endt i Dag.

Abel.

I Sandhed?

Erif.

Jeg kan have gjort dig Uret
 Med mange Ting, men jeg har aldrig løiet.

Abel

med Agtelse.

Nei, det er sandt; det maa jeg lade dig.

Erif.

Jeg giester ikke dig i Nat som Konge,
 Da var jeg dragen med en talrig Skare,
 Med Sværd og Fakler. See, jeg kommer ene,
 Om ei du vil som Broder til en Broder,
 Dog som et Menneske til Mennesket.
 Forsmaa, foragt ei kold min gode Villie!
 Selv Guddomsognisten i din Fiendes Bryst,
 Naar den til Himlen stræber, bør du nære.

Abel.

Hvad vil du?

Erif.

Ørlig, inderlig Forsoning!

Jeg holder denne Spænding meer ei ud.

Vi, som har hvilet under samme Hierte,
 Og druffet Mælk af samme Moderbryst,
 Vi hade, vi forfølge nu hinanden?
 Det er imod Naturen, Haaret reiser
 Sig ved den Tanke, vore Undersaatter
 Foragte os. Bank paa ved hver en Hytte,
 Du finder Armod der, men Kiærlighed.
 I revne Klæder sidde Børn ved Lampen,
 Og stakkels Pilde slumre Arm i Arm
 Paa usle Bolstre, smile dog saa sødt,
 Som Engle, sammenflynget hist i Sky.
 Kun Broderhadet sidder purpurklædt
 I Guld og bløde Hermelin paa Thronen.
 I Borgen kun belyse hundred Kerter
 Den gustne Alvind i et rynket Ansigt;
 Og medens Sceptret blinker over Landet,
 Indsnørpes Hiertet til et usfelt Fængsel.

Abel

med et undertvunget Suk.

Du skildrer diært en — ei lykkelig Tilstand.

Erif.

Og hvorfor førte vi den hele Strid?
 For denne Verdens usle Herlighed!
 Er Kongen meer end Betleren, saasnart
 Den hvide Beenrad banker med sin Lee?
 See her i Hvalvingen! Her slumre de
 Bessedent Alle nu, sagtnodige,
 Med Hænderne stivt foldet over Brystet.
 Hver Lidenkab, hver Storm er nu forbi,
 I Hielm og Fane falder Støvet tykt,
 Det mindste lille Dyr, den usle Mol

Fortærer trygt det seierrigste Banner;
 Og Alles Haab staaer kun paa Dommедag
 Til Guds Barmhiertighed.

Abel.

I Sandhed, Erik!

Du taler som en Christen.

Erik.

Abel! see —

Beger paa sin Søsters Grav.

Her slumrer hun, vor gode Genius.
 Saalænge hun var hos os, stred vi ikke;
 Hun fulgte med sin Husbond til hans Land —
 Af, da forlod vor gode Engel os,
 Og Ivedragtsdiæblen før os ind i Hiertet.
 Hun kom igien; skiondt høifrugtsommelig,
 Forlod hun Husbond dog og Huus og Hiem,
 Og trodsed Beiens Fare, Vintrens Strengthed,
 Blot, blot for at forsone sine Brodre.
 Det lyktes hende ei — da slutte Døden
 De skionne Dines Lys, og Hiertet brast,
 En dødsfødт Son laae ved den Dødes Bryst —
 Og, Broder Abel! vi er Morderne.

Abel.

Ti stille! du forfærder mig.

Erik.

Her knæler

Jeg ved den fromme Martyrs Grav — o, Abel!
 Kom i min Arm, forson dig med din Broder.

Abel.

Du smelter mig —

Erif

springer op, og iler ham i Møde med aabne Arme.

Min Broder!

Abel.

Tag min Haand!

Erif.

O, jeg er lykkelig, jeg vandt min Abel!

De omfavne hinanden.

Abel

efter at have fattet sig.

Belan — jeg vil forsones med min Broder.

Din Ild, din Tale, dine Følelser,

Alt mig forvisser om din Hensigts Aeenhed.

Jeg rækker gierne Haanden til Forlig,

Vil ogsaa nu ydmyge mig for dig,

Modtager som en Gave, hvad saalange

Som Ret jeg vilde trodse fra min Fiende.

Du feier altsaa nu mit gamle Dnske,

Og tilstaaer mig ei Eiesvig blot som Lehn,

Men som selvstændigt eget Hertugdømme?

Erif

venligt afbrydende.

Tal ei om slige Ting i Aften, Abel!

Lang Tid nok glemte Hertugen og Kongen,

Alt de var Brødre; lad nu Brødrene

I Aften ganske glemme, de er Fyrster!

Abel.

Det flinger smukt; jeg vil ei kappes med dig

I smukke Talemaader. I Paris

Har du studeert, det mærker man paa Alt.

Jeg holder meer ensfoldigt mig til Tingen;

Og skal jeg elske dig, saa maa jeg vide,
Om du har væsentligt forandret dig.
Vil du endnu behandle mig som Lehnsmænd?

Erif.

Nei, ved den evige Gud!

Abel.

Saa skienker du

Mig Slesvig frit igien?

Erif.

Træng ikke i mig,

Lad mig beholde mine stille Forsæt
Til Overmorgen! Ved vor Søsters Minde
Du skal ei vorde utilfreds.

Abel

mistænkelig.

Hvorfor

Just sige mig din Mening Overmorgen?
Hvad der er velmeent, billigt og retfærdigt,
Det kan du sige strax.

Erif

alvorlig og bestemt.

Min Broder! Himlen

Har kun een Sol; hvor mange Tyrster herske,
Der trives Alvind og Uenighed.
Særdeles taaler ikke dette Rige,
Som ei er stort, at stykkes ud i Parter;
Det gav Anledning kun til evig Splid.
En Konge vælges jo til Landets Lær,
Saa bør hver Videnskab, hver heftig Attraa
Sig underordne denne Hovedsag.
Blev Slesvig uafhængigt nu fra Danmark,

Saa fordred strax Christopher Laaland, Falster,
 Knud Halland, Bleking. Bore Bornebørn
 Da vilde stride kun om Stykkerne,
 Og gamle Danemark blev sønderflidt.
 Gen maa kun herske.

Abel

med mægt Foragt.

Nu forstaaer jeg dig.

Erif med Jld.

Nei, nei, ved Himlen! du forstaaer mig ei.

Abel.

De Jøleser, de Yttringer, du tolker,
 Er kun et koldt Mundsveir paa dine Læber.

Lauge kommer.

Tillader Ederes Raade — der er draget

Tilborlig Omsorg for den høie Giest;

Vi har alt Bærelserne tilberedt.

Erif

med vred Bestyrrelse.

Hvad seer jeg?

Abel rolig.

Jkke meer dit Riges Marff.

Herr Lauge finder sig bestedent i

At være nu Hovmester paa min Borg.

Erif opbragt.

Bort fra mit Nafsyn, du Elendige!

Lauge bukker og gaaer.

Abel.

Hvordan? Hvem byder her? Jeg troede dog,

At i mit eget Huus —

Erik opfarende.

Du er min Lehnsmand,

Min Undersaat, har svoret Trostabsed,
Og tager mod den Riding, jeg har bortviist
For evig fra mit Afsyn?

Abel.

At du seer ham,

Er jo din egen Skyld. Du kommer her
Saa usformodentlig —

Erik.

Er dette Lehnspligt?

Veedst du, han er en fredløs Mand?

Abel.

Jeg veed,

At du i Brede har befaleet ham
At gaae til sine Benner — det er steet;
Forbudt ham tiere komme dig for Dine —
Han kommer ~~ei~~ til dig, men du til ham.
Mig har du endnu ei forbudt at handle
Som Husbond i mit Huus.

Erik.

Og kiender du

De Breve, han har skrevet?

Abel.

Jeg har læst dem.

Erik.

Og dog?

Abel stolt.

De saare din Omfindtlighed,
Begriber jeg; men jeg seer ingen Grund
I dem til at forstøde ham i Brede. —

Erif.

Det gaaer for vidt.

Abel

bittert smilende.

Ei! falder Masken af?

Erif.

Ha, Broder! Broder!

Abel.

Huffer du, dengang

Min Datter, som en fattig Almuespige

Sig maatte lifte fast paa bare Been

Din Leir forbi?

Erif.

Hun frygted ei for mig;

Og endnu eier jeg, vil Gud, saa meget,

At jeg kan kiøbe hende Skoe igien.

Abel

truur med Fingeren.

Nei, nei, du skal ei giøre mig det tiere!

Erif.

Jeg har ei meer at tale med dig her.

Viis mig mit Kammer for i Nat! Du laaner

Mig dog et Hvilested?

Abel.

Det vifes dig.

Erif heftig.

Men ei af Lauge!

Abel

vinke Svende, der nærme sig i Baggrunden med Fakler.

Vifer Danerkongen

Sit Sovestue!

Erik.

Nu god Nat!

Gaaer.

Lauge

kommer listende.

Min Fader!

Herr Hertug! hvad befaler Ederes Raade?

Hvordan skal jeg opvarte Danerkongen?

Abel

med et ondt Blik.

Gjør med ham, hvad du vil! Du har min Guldmagt.

Gaaer.

Lauge alene.

Forstaaer jeg dig, min Hertug? eller skal

Jeg lade, som jeg ganske misforstod dig?

Og bruger du mig som et Bærftoi her,

For siden fromt at trøste dig ved Tanken,

Det ei var dig, men Daggerten, som stak?

Jeg har ei hidindtil begaaet Snigmord.

Der ligger noget Plumpt og Dumt deri,

Og det er ofte misligt. Men hvad Udvei?

Thi skal jeg for den stille Sværmeres Skyld

Opgive Livets Fryd? Nei, Erik! nei!

I Havsnød støder den, som bedst kan svømme,

Den Anden bort fra Biælken. — Her de hvile

Saa fromt? Belan, her skal du ogsaa hvile.

Hver Videnskab er her forbi? Godt, Erik!

Jeg ender dig det sidste Uveir. Siden

Du troer saa sikkert dog et evigt Liv,

Hvad er det meer? Jeg aabner dig den Dor,

Hvis Sprække du nysgierrig titter efter.

Hvad nu? Mig tyffes, at der lod et Gisp,
Et Suf hen over disse sorte Kister,
Og tabte sig med Klynk i Krogen der.

Det var min Jordoms Gienfærd, som forlod mig;
Det sidste Spræt af Frygtens Uglevinge.
Fort! Ingen ussel Frygt for Spøgelse!
Han har fornærmet blodigt, og en blodig
Fornærmelse kun tvættes ud med Blod.

Gaaer.

Bærelse.

Kong Erik

alene.

Jeg lod mig overile, jeg blev vred.
O, Hovmod, som jeg troede vist betvungen! —
Hans Myndighed var for opirrende. —
Det vidste jeg; hvor kan det overraske? —
Alt har sin Grændse; for en ærlig Siæl
Er Intet meer utaaleligt, end naar
Den gode Villie mødes af Foragt. —
Men har ei Abel Grund? Thi dette Forsæt —
Hvor kan han vente det? Hvor kan han troe,
Hans Broder afstaaer villig ham den Krone,
Som jeg i ti Aar stred saa heftigt for? —
Dog — Lauge Gudmundson! det gif for vidt! —
Og er ei Lauge Gudmundson en Ridning,
Hvis Sledsfhed, Bittighed, hvis Logn og Rænker
Kan vinde Hjerter let en stakket Tid?
I hele syv Aar har han daaret mig.

Kan Abel ikke lade sig bedaare
 I nogle Dage? — Han har Brevet læst,
 Og dog? Men hvilket Brev? Det rette? Nejpe.
 Det falske, Lauge nu har sammensmeddet.
 Tilgiv mig, Abel! jeg har gjort dig Uret.
 I Morgen, naar den skionne Sommersol
 Opklarer Alt, hvad gif til korte Blund,
 Skal hver uærdig Tanke flye vort Bryst.

Seer sig venligt om.

Her er jeg atter i mit Barndomshuus.
 Jeg kender hvert et Tegn i disse Mure:
 Den mørke Plet i Kalken over Arnen,
 De Blomster under Loftet. Her i Ruden
 Staaer mit og Abels og Sophias Navn.
 Og der i Sovestuen blev jeg født.
 En skion Altan udrager over Elien,
 Hvorfra man overstuer Eggen vidt.
 Der vilde jeg saa gierne staae som Barn;
 Min Fader kunde ikke lide det,
 Han frygted for, jeg skulde falde ned,
 Og drev mig tidt med Brede bort derfra.
 Der vil jeg knæle nu, og læse fromt
 Min Aftenbøn, og bede Gud tilgive
 Mig arme Synder al min Hidsigthed.
 God Villien er, men Riødet skrøbeligt.
 Gud staae mig bi, og skienke mig en naadig
 Og salig Hensart, naar min Time kommer!

Han ringer paa sin Eend, og gaaer ind i Sovestuen.

Lauge Gudmundson

sniger sig ind fra den anden Side.

Den klinger ikke længer, fromme Erik!
 Dens Traad er overflaaret. Saadan nu

Jeg overskærer dine Dages Traad,
 At faae en farlig Klokke til at tie.

Riger ind ad Døren.

Han staaer paa den brøstfældige Altan
 Og beder. Brist, du gamle, møre Tralværk!
 Og skaan mig for en Daad, jeg heller takker
 Tilfældet for, end mine egne Kræfter.
 Den holder! — Ha, her gielder ingen Dvælen!
 Vel, Erif Ploungpeng! spring fra Borgaltanen
 I Flodens Volger. Charon venter dig.

Han iler ind. Efter nogle Diebliske kommer han løbende
 tilbage igien, og holder begge Hænder for Ansigtet.

Sophia

hurtig fra den anden Side.

Al, fiære Lauge! I er her? Hvor er
 Kong Erif? Jeg maa hilse paa min Farbroer.
 Han komme maa til Radver med os Andre.
 Hvad er der hændt? Min Fader tier mørk,
 Gaaer op og ned; I holder eders Hænder
 For Dinene. Gud! I er bleg og blodig.

Lauge skælvende.

Det er mit eget Blod; jeg rev min Haand
 Dybt — paa et rustent Søm —

Sophia.

Ha, hvor er Kongen?

Lauge.

O, Agnes — Elfte — græsselige Skiebne —

Sophia.

Hvad er der hændt?

Lauge peger ind.

Redfalden — styrtet ned —

Den gamle Borgaltan — det møre Tralværk —

Sophia.

Jesu Maria!

Hun iler ind.

Lauge fortvivlet.

Satan! staa mig bi.

Jeg har forskrevet mig til dig i Nat
Med dette Blod.

Han vikler et Klæde om sin Haand.

Sophia

kommer tilbage, og vrider sine Hænder.

O, alle gode Hjelgen! Gud i Himlen!

Lauge

yderst forvirret.

Ja vist, min elskte Agnes — min Sophia —

En høist — en ulykselig Hændelse.

Saa god en Konge! Miste sliq en Fader!

Jeg bløder — jeg har stødt min Haand til Blods.

Sophia.

Og Blod var der paa det nedrevne Tralværk.

Lauge.

Det var ei Danerkongens. Ved min Hæ —

Mit, mit! Jeg vilde gribe ham — da faldt han.

Sophia

seer ham stivt i Dinene.

Ha, Morder!

Hun falder til Jorden i Asmagt.

Lauge.

Min Sophia! elskte Brud!

Fat dig, for Guds Skyld. Hvad maa Verden troe,
I Fald man træffer os i denne Tilstand?

Fjerde Handling.

Hertugens Bærelse.

Hertug Abel. Gamle Regner.

Abel.

Det har ei været muligt mig at lukke
Et Die til den hele Nat. Saasnart
Jeg blunded, vakktes jeg af slemme Drømme.
Siig, Regner! har min Datter bragt min Broder
Til Nædveren i Aftes? Jeg gif bort.

Regner.

Nei, Eders Raade!

Abel.

Nu, det var at vente.

Hvad Tid er det paa Dagen? Det er lyst.
Jeg har ei sovet længe.

Regner.

Kun en Time.

Abel.

Saa kort Tid, og saa svanger dog paa Nædsel!
Nu vel, det var en Drøm. — Man kan ei sove
I dette lyse, lumre Sommerfolhværf;

Der ingen Forskiel er paa Dag og Nat.
Naturen kræver dog sin Ret.

Regner.

Tilviisfe!

Naturen kræver altid strengt sin Ret,
Og negtes det, da gaaer det Trodsen ilde.

Abel.

Hvad vil du sige med dit Tankesprog?

Regner.

Ei meer, end jeg har sagt, min ædle Herre!

Abel.

Saa har du vaaget hos mig?

Regner.

Da jeg hørte

Jer gispe, kom jeg ind.

Abel.

Du skaaner dig

Før lidt, min gamle Tiener! Paa din Alder —

Regner.

Behøver Legemet ei megen Hvile,
Det trættes ei ved Dagsanstrengelser.
Den lange Hvile stunder snarlig til,
Saa kan der soves nok.

Abel.

Du veed, jeg er

Ei overtroist; men det er dog sært
Med disse Folkesagn, de præge sig
Dybt i Huskommelsen, og ofte kan
Den vogne Mand ei glemme Barnets Frygt.

Regner.

Hvad mener J?

Abel.

Jeg mener Eventyret

Om Erif Emunds Brodersønner.

Regner.

Herre!

Det er disværrer intet Eventyr;
Han lod dem begge drukne dybt i Elfen
Her under Bindvet; deres Fader blev
Halskugget her i Kielderen.

Abel.

Det veed jeg.

Men at de spøge, det er Almusnak.
At man i Kieldren hører Dreglug,
Der trænger i et Halsbeen; at paa Elfen
De blege Ungersvende stundom svæve,
Og kyskes Arm i Arm med vaade Lokker;
At de i Maanskin faae sneehvide Binger,
Og slagre op til Riddersalens Bindver,
Og banke paa Blyruderne, som Ugler,
Og dampe bort med Knald og Skoggerlatter —
Det, Regner! det er Daarlighed og Galskab,
Som skæmmer en fornuftig Mand at troe.

Regner.

Hvo tvivler derom?

Abel

sætter sig ned, og støtter Hovedet til sin Haand.

Jkke desto mindre

Har jeg dog selv oplevet Alt i Nat.
Jeg horte Dren kvæste Rakkebenet
Dernede tidt. De blege Unglinge
Stod for min Seng, drivvaade; og mig tyktes,

At der var Een — en Eldre mellem dem —
Gysende.

Men som jeg ikke kiendte.

Regner.

Selsomt! selsomt!

Lauge Gudmundson

kommer.

Gaa, Regner! jeg maa tale med din Herre.

Regner gaaer.

Abel staaer op.

Hvad vil I mig saa tidlig, Ridder Lauge?

Hvad fattes jer? I seer jo ud, som om

I steget var af Graven.

Lauge.

Nei, jeg lever —

Men lever slet, min Hertug! thi jeg har

Oplevet, hvad der kunde skræmme Livet

Af mangen Anden.

Abel.

Skræm det ei af mig.

Siig kort og syndigt jert Drakelsprog!

Hvor er Dankongen? sover han?

Lauge.

Nei, nei!

Han vaager! vaager evigt!

Abel.

Gud i Himlen!

Hvad er der hændt? Hvad har I gjort?

Lauge.

Jeg? Intet!

Udrettet eders Villie, strenge Hertug!

Abel.

Min Billie?

Lauge.

Fulgt Dankongen til sin Ro.

Abel.

Hvordan?

Lauge.

Her hjælper ingen Dmsvøb længer,
Jeg nødes til at saare eders Hierte
Med dette Rødsfelsesbudskab.

Abel gysende.

Er han myrdet?

Lauge sagtmodig.

Bevares Gud! Nei, nei! — I gav mig Fuldmagt,
Befalte mig at handle, som jeg vilde;
Hvor kunde jeg da ville jer imod?
Jeg iulte til hans Raade, for at bede
Ham komme ned og spise Madver, for
Han gik til Sengs —

Abel.

Nu, og hvad saa? hvad saa?

Lauge.

Nu fiender I den gamle Blyaltan
Med ormeftukne Trælværk —

Abel.

Lauge! Lauge!

Lauge.

Hans Raade fandt det uden Tvivl for lummert,
Han aabned lette Gloydør til Altanen,
Jult som jeg treen til ham i Bærelset.
Jeg saae ham træde ud — jeg hørte Knagen —

Strax — ufortøvet sprang jeg til — greb efter —
 Det var for silde — Tralværkslisten brast —
 Hans Naade styrted ned i Eliens Bølger.

Abel

med Rødsfel.

Til Erik Emunds blege Brodersønner!

Med Afstyk.

Ha, Sorteplooug!

Lauge.

Jeg vilde redde Kongen,
 Da rev jeg paa et Søm mig stærkt til Blods.
 I min Forvirring, som jeg stod og skælved,
 Kom eders Datter; da hun hørte Alt,
 Faldt hun i Afmagt. Jeg har hende bragt
 Til hendes Piger, og paalagt dem Tausked;
 Og jeg har sendt min Svend paa Diebliffet,
 At eftersøge salig Kongens Liig.
 I sov; for ei at giøre Larm paa Borgen,
 fandt jeg det bedst at bide, til I vaagned.

Abel.

I havde ingen Hast.

Lauge.

Maaskee jeg burde
 Her handlet anderledes. I sliig Angst
 Veed man ei ret, hvad man skal foretage.

Abel.

Ja sikkert, Lauge! sikkert burde I
 Her handlet anderledes.

Lauge.

Eders Naade!

Jeg haaber, ei I frænke vil mit Hierte

Med fæle Tvivl mod mig, den Bærgeløse,
Da jeg uheldigviis var vidneløs.

Abel.

Hvi tog I ikke Vidner med?

Lauge.

Min Hertug!

Abel

vider sine Hænder.

O, Gud! min Broder! o, min stakkels Broder!

Hvad har jeg gjort imod dig.

Lauge.

Eders Naade!

Abel.

Du treen med Tillid i min Urtegaard,

Da slap jeg løs en giftig Drm i Græsset,

Der stak dig i dit redelige Hierte.

Lauge.

Det vilde være følesløst af mig,

At fordre Billighed, i Diebliffet

Da Overraskelse, Sorg, Lidenskab

Betager eders Hierte. Jeg kan kun

Ufskyldig lægge Haanden paa mit Bryst.

Abel.

Hvad har jeg syndet? Alle gode Helgen!

Hvortil har Blindhed, Raseri forført mig?

Er jeg en Christen? Selv den vilde Hedning,

Som plyndrer fremmed Vandringsmand i Døken,

Er venlig Bert, saasnart hiin nærmer sig

Den fredelige Hytte, vaager for ham,

Bespiser ham, og leder ham paa Vej.

Men, Abel! du, du var den første Morder

Af Odins Et, som dræbte Giestfriheden.
Fra nu af hersker den ei meer i Nord!

Lauge.

Min Fader! I fornærmer mig.

Abel.

Hver Mand

Bekæmpe maa sin Dævel. Dette Skridt
Af Erik vidned om en ærlig Villie.
Af Benlighed, ei for sin Fordeels Skyld,
Bød han Forsoningshaand; det burde skionnes.
Om end Forsængligheden var for stor
Til sand Dpoffrelse — hvi koste jeg
Det gode Forsæt med min Egennytte?
Nu skriger hans uskyldige Blod om Hevn.

Lauge.

Hvormed skal jeg bevise jer min Uskyld?
Har for I seet sli'g Unatur hos mig?
Og foretrækker I Urimelighed
For klar Sandsynlighed? Er det utroligt,
At gamle Biælker briste?

Abel

drager sit Sværd.

Tør I sværge

Paa Christi Kors, med eders Høire strakt
Til Gud, ved eders evige Salighed —
Saa vil jeg troe jer.

Lauge

med undertrykt Rædsel.

Ja — det tør jeg, Herre!

Abel.

Der kommer Nogen. Vi! Jert Die vidner

Mod eders Læbe. Vi, før end I dnynger
Den ene Hælvædlaft fræk paa den anden!
I har alt nok at bære.

Til gamle Regner, som kommer.

Nu, hvad vil du?

Regner.

Hvi skal en Ulding i sin høie Alder
Opleve flig en Rædsel? Jeg var syg
I Baaren, havde Gud da taget mig,
Saa var jeg frelst fra denne Jammer.

Abel.

Tal,

Hvad vil du? Klynk ei!

Regner.

Ederes Naade! Svenden,

Som Ridder Lauge sendte ned til Floden,
Har bragt en Fisker med, som dyrt bevidner,
At han kan give sikker Efterretning
Om salig Kongen og hans Endeligt.
Men han maa tale med jer selv.

Lauge.

Jeg vil —

Abel.

Hvad vil I? Bliv!

Regner.

Han siger, han maa tale

Med Hertugen.

Lauge.

Men Sagen angaaer mig —

Den Skygge, der kan kastes over mig —

Den Misforstaaelse, der kan forvilde,
Men som et Ord kan hæve —

Abel.

Nu, saa bliv,
Og skiul jer bag ved dette grønne Forhæng;
Saa kan I høre Alt, men ei forstyrre
Den Fattige med Bliif og Truselsminer.
Skiul jer, og er I brodefri — kom atter!
Hvis ei — da ønsk, at Mulmets Tæppe evig
Maa dække jer for Solen og min Hevn!

Lauge gaaer bag Forhænget.

Regner bringer Fiskeren, og gaaer.

Abel.

Hvad vil du, Fisker? Siig, hvad melder du?
Tal ærligt, frygt ei!

Fiskeren.

Eders Naade! frygte
Gjør ingen ærlig Somand; og en Somand
Maa blive ærlig, om han aldrig vilde,
Ihi ved at kæmpe mod det falske Hav,
Blier der tilsidst ham Intet meer forhadet,
End Underfundighed.

Abel.

Hvad bringer du?

Fiskeren.

Først dette Brev, jeg fandt i Aftes, Herre!
Paa Landeveien. Jeg kan ikke læse;
Maaskee det er af Bigtighed for den,
Som tabte det, og jeg veed ingen Bedre
At slye det til, end Eders Naade selv.

Abel

modtager det.

Godt! Nu det Vigtigste! Du saae i Nat —
Fiskeren.

Et hæsligt Syn, langt mere fælt og bistert,
End blege Havfru med de grønne Tanghaar
Og slappe Bryst, i Stormen paa en Banke.
Min Hustru var i Barnsnød, og jeg løb
At hente Hielp i Byen. Det var Midnat;
Men Maanen skinte klar paa gamle Borg,
Hvis røde Mure spejlede sig i Vandet.
Jeg bad en Bøn i min Enfoldighed
For liden Kirken; vel er Reden fuld,
Men man kan aldrig saae for mange Børn,
Og der er Fiske nok til Livets Ophold.
Som nu jeg gif i de Betragtninger,
Og stirred op til Slottet og til Gittret,
Udtræder pludselig en Mand af Døren,
Skarlagenklædt og med et gyldent Bælte.
Han strakte sine Arme høit mod Himlen,
Og holdt formodentlig sin Aftenbøn.

Abel.

Hvi tier du? Saa tal, hvad saae du meer?

Fiskeren.

Hvad meer? Nu, jeg er vant til Ondt paa Soen,
Men, ved Sanct Morten, troer jeg ikke fast,
Hun fuler ofte værre her fra Land.
Vel veed jeg, Smaafolk skal ei blande sig
I store Herrers Riv; men Alt med Maade!
Jer Fader Baldemar var heller ei
At spøge med; han jager tidt endnu

Med Hest og Hund i Nattefjens Blæst;
 Naar saa er, kaster jeg mig næsegruus,
 Og muffet ei et Ord, før han er borte.
 Med hvad der er for galt, det er for galt.

Abel.

Tal ikke plumpt og lavt om høie Ting!

Fisken.

Hold eder ei til Ordene, men kun
 Til Meningen; det er det Vigtigste.
 Thi jeg er vis derpaa, den stumle Riding,
 Som greb den fromme Mand paa Borgaltanen,
 Og stred med ham, til han fik Bugt med ham —
 Jeg vedder, at den Skurk forstaaer langt bedre
 At fliske sine Ord, end jeg, og dog
 Vil Claus ei bytte med ham.

Abel.

Hvad? han stred?

Han faldt ei af sig selv? Altanen brast ei?

Fisken.

Den brast, som Lovens Rævebeen, da Samson
 Adsplitted det; han faldt, som Granen falder,
 Naar Nattestormen splintrer den fra Klippen.
 Og hvis ei Ridingen var kommen bag,
 Jeg havde holdt paa Riddersmandens Haand;
 Men Satan havde nu den hele Fordeel,
 Som det er oftest. Herre! det var grusligt,
 At see den fromme Ridder styrte ned
 I Maaneskinnet med sin Slaggerkaabe
 Fra sorte Blytag. Jeg begriber ei,
 Hvor Maanen kunde speile sig saa roligt

I Bandet, hvor han faldt. Men jeg kan tænke,
Det var en from og en gudsfrægtig Herre.

Abel.

Hvi kom du ikke strax at melde Alt?

Fisken.

Min Hustru var i Barnsnød. Reddes kunde
Dog ei den Døde; det var Faderpligt,
At sørge først for mine Levende.

Abel.

Saa skynd dig flux, tag Baade, brug din Kunst,
Bring alle dine Net og dine Bundgarn,
Og gjør dig Flid at finde Liget atter!
Jeg skal belønne dig.

Fisken.

Behøves ei.

Det er jo Christenpligt imod sin Næste,
At skaffe ham en Grav paa Kirkegaarden,
Hvis muligt er. Man surrer selv til Skib
I Nødsfald kun den Døde til et Bræt,
Og kaster ham for Bind og salte Bølger.

Abel.

Gaa, skynd dig! Beedst du, det var Danerkongen?

Fisken.

Var han en Konge? Nu er det forbi,
Nu staaer han som en Undersaat for Gud,
Og hvis han var en Christen, er han salig.
Farvel! Jeg gaaer, og gjør mit Bedste, Herre!

Gaaer.

Abel læser Brevet.

Lauge

kommer frem med fuldkommen Fattning.

Før Eders Naade overvælder mig
 Med Bredeord, og før I strengt begaaer
 I Harm maaskee en overilet Handling,
 Tillad mig kort her at forsvare mig!
 I er retfærdig, og det negtes Ingen.
 Hvad denne Fisser i Enfoldighed
 Har troet at see ved Maanens Giøglelys,
 Modstrider ei mit Udsagn. Jeg har grebet
 Dankongen for at redde ham, ei for
 At styrte ham. Det gamle Rækværk brast,
 I det jeg spændte Haanden derimod.
 Jeg rev mig selv til Blods, og paa et Haar nær
 Var jeg nedstyrtet med min bittre Fiende,
 I det jeg som en Christen sprang til Hielp.
 Det er mit Udsagn, derved bliver det.
 Mistanken blot kan ikke fælde mig.
 Vel sandt, Dankongen var min Avindsmand,
 Og han var Eders Fiende. Hvad I solte
 For ham, hvor fæer han var jer, yttred I.
 De korte Ord: „Gior med ham, hvad du vil,
 Du har min Guldmagt“ — var jo Borgen mig
 Desuden for hver Overlast; thi, Herre!
 De blev ei skaansomt sagt, og sandelig
 De fulgte med en Mine, med et Blik,
 Som sagde meer, end Ordet selv formaaer.
 I Fald jeg havde — misforstaaet Eder;
 I Fald mit Had til den, som skilte mig
 Bed Vren, ved mit Guds, mig havde fristet
 Uoverlagt at handle, som I talte —

Det var tilgiveligt, det blev en Sag
Imellem os, hvis Bærneting og Stævne
Ei er paa Jorden, men i Evigheden.

Abel,

som har læst Brevet.

Af denne Tale følger altsaa klart,
Du est en ærlig Mand.

Lauge.

Det er jeg, Herre!

Abel.

Og har du ingen Lyder?

Lauge.

Jeg er Synder,

Da jeg er Menneske.

Abel.

Et Menneske,

Som slet anvender sine fældne Evner,

Er jo det farligste af alle Dyr.

Nu har Naturen sørget dog tildeels

For Andres Redning, da den skabte Slige;

Ihi nogle varsle Folk med sære Lyd,

Endeel har deres svage Sted paa Kroppen,

Hvor de kan fældes, naar de træffes ret.

Slig, Lauge! har Naturens vise Moder

Med ingen Modgift dæmpet os din Gift?

Lauge studser.

Abel.

At du er listig, som en Slange, veed jeg;

Men staaer din Lumskhed ei i Misforhold

Til din Letfindighed? Og har ei ofte

Din Skiodesløshed spillede dig et Puds,
Som Klapperslangens Rangle?

Lauge urolig.

Eders Raade —

Abel.

De Breve, som du skrev til Eriks Fiender,
Blev snappet op, har du mig selv fortalt.
Han gav dig dem tilbage. Bange for
At tabe dem igien formodentlig,
Tog du endnu en Afskrift, den fik jeg;
Men, som jeg seer ved Sammenligningen,
En slet Copie kun af Originalen.

Han holder ham det rette Brev for Dinene.

Lauge affides.

Fordømte Skiebne! Ja, det er en Skiebne!
To Gange — det er Satans Værk.

Abel.

Og nu,

Min ærlige, miskiendte Mand, som lider
Af uforskyldte Tvivl! ei sandt, nu bør
Jeg ogsaa troe, du vilde redde Kongen?
Ei sandt, du Ridning? — O, jeg læser i
Dit Snogeeie, hvad du ei tør sige.
Ja, jeg har syndet, Satan har forført mig
Bed dig, sit Sendebud. Men jeg vil ei
Undskyldte mig; det vilde trykke meer.
Ja, i mit Ord, mit Die laae der Gift;
Jeg veed det. Men du tog, du brugte den.
Et Ord, du Skurk! slaaer ingen Mand ihjel.
Tidt har jeg bruset op mod ham; min Tunge
Har ofte sagt, hvad ei mit Hierte meente,

Det var det vilde Blod, som kogte, fun.
 Men du har brygget Giften af mit Blod,
 Mit Blik ved dig blev til et Dolkeftik.
 Det Ord, der kunde flygtet bort i Luften
 Til tusind andre, det greb du i Flugten,
 Og smedded den uskadelige Lyd
 Til tunge Morderjern. Du burde smagte
 Bel femten Favne under Jord; fortiente,
 At Navnen haffed ud dit frække Die
 Paa Steilens Hiul. Men gaa du fun! men gaa!
 Viig, Satan, som har Abel gjort til Ravn!
 Til i Landsflygtighed. Den Evige
 Vil ramme dig, for du det venter mindst.
 Bort, Ridingsdrog! med min Forbandelse.
 Min Vengstelse, min Synd, mit knuste Hierte,
 Min Dødsstunds flamme Sved forgifte dig.

Lauge fhyer. Hertugen sætter sig stærkt bevæget ved et Bord,
 og fkuiler fit Anfigt i fine Hænder. Efter et Ophold
 træder Strange ind.

Strange.

Min hoie Hertug! tilgiv naadigst, jeg
 Begaaer en Feil imod Verbødigheden,
 Da uanmeldt jeg ftaaer for eders Anfigt;
 Men Sagen kræver Hæft.

Abel.

hvad vil du mig?

Jeg fiender dig, ha! du er Lauges Svend.

Strange.

I Fald faa er, faa veed I min Forretning:
 Jeg pudfer ham hans Klædning, førger for,
 At Fiæren fiddet ftrunk, og Kraven fiv,

At Sporen skinner blank, og Støvlen sort,
Kort sagt, jeg pynter ham den ydre Skæl.
Paa den er Intet, tænker jeg, at dadle.

Abel.

Hvad vil du?

Strange.

Bringe jer et Trøstensbud.

J sørger over eders Broders Død;
Men hvordan Sagen rigtig hænger sammen,
Veed J vel neppe selv, da J er saa
Fortørnet paa min Husbond.

Abel.

Træl! du dadler? —

Hvem er du? Har du længe tient hos Lauge?

Strange.

Jeg er en Borgerføn fra Axelstad,
Min Fader var en Baabensmed, som misted
Sit Bærksted, da de Lybske brændte Slottet.

Abel.

Hvordan kom du i Lauges Tjeneste?

Strange.

Han stammer ned fra Axel Erkebisp,
Dg Axel staaer med Krumstav og med Hue
J Graasteen over Porten paa vor By,
Som Skytspatron for alle Axelhuser;
Thi tiente jeg hans Vt, den danske Marsk,
Dg svigter ikke, før jeg veed hans Brode.

Abel.

Den vil du faae at vide.

Strange.

Det er muligt.

Men Ederes Naade, som har været selv
 En vældig Hovding og en tapper Kæmpe,
 Veed dog, det gaaer ei altid til i Leiren,
 Som Præsten præker. Sværmet har min Husbond
 Som Sommerfugl, og jeg har trolig fulgt ham
 Som Aftenbakke, det kan ikke negtes;
 Men vidste jeg, han var en prægtig Flue,
 Der fløi kun for at mætte sig paa Nadsler

Abel.

Hvad vil du?

Strange.

Give jer et Barsel om,

Alt Danerkongen muligt ikke meente
 Jer det saa godt, som nu, da han er død,
 I fromt formoder.

Abel.

Ha, hvis det var saa —

Kan du mig lette denne Steen fra Hjertet —

Strange.

Tilfældet viste mig, hvad jeg blev vaer.
 I veed, at Danerkongen kom i Gaar
 Fra Sortebrodrækloster; der om Natten
 Han blev, ei langt fra Leiren. Og jeg har
 En Mørbroer, som er Munk i Klosteret;
 Jeg sneg mig ogsaa did, at hvile lidt.

Abel.

Nu da?

Strange.

Men nu var Natten alt for lummer,
 Mod Morgen blev det svalere. Jeg gif

Et Grind for min Herre, kom igien;
 Alt sov endnu i Klosteret. Mit Bindve
 Stod aabent med et lille Lærredsforhæng,
 Og lige overfor i Fløien hist
 Var Kongens Kammer, skilt fra mit ved Gaarden
 Med Gliser, Blomsterpotter, Buegange,
 Paa Klosterviis; og der var køst og godt.

Abel.

Var ei omstændelig!

Strange.

Da saa jeg Kongen
 Gaae op og ned med store, stærke Skridt,
 At sætte sig igien og skrive Breve,
 At tale hemmeligt med Biskop Esger,
 Som blev bestyrtet, bad, paamindte ham.
 Det hialp ei; Kongen sagde ham imod.
 Et stort jernbundet Skrin, i Væggen muret,
 Blev aabnet, Breve lagt deri, og Kongen
 Selv glemte Nøglen. Denne Nøgle fandt
 I Morges jeg paa Danerkongens Duff
 I Sovekamret, der hvor Gittret brast.
 Her er den!

Rækker ham den.

Abel

modtager Nøglen.

Beed din Husbond, hvad du melder?

Strange.

Nei, thi han var saa vred i Gaar, saa heftig,
 At ei jeg vilde puste strag til Ilden,

Dg tirre meer. Men nu — nu da han styrter
 Fortvivlet ud af eders Hal, saa bleg,
 Saa fkiælvende — nu føler jeg det Pligt,
 At staae ham bi med dette Bidnessbyrd.

Abel.

Hvad siger mig det stumme Skuespil,
 Som du har seet?

Strange.

Jeg hørte ogsaa Ord,
 Min Morbroer hørte dem.

Abel.

Hvad hørte du?

Strange.

Kun afbrudt, naar imellem Kongen hæved
 Sin Stemme hen mod Bindvet; men dog nok
 Til sikker Gisning.

Abel.

Tal, hvad hørte du?

Strange.

„Har“, spurgte Kongen, „du et sikkert Gjemme?“
 Da viste Bispen ham det sorte Skriin,
 Dg sukked: „Konge! du forfærder mig“.
 Saa sagde Kongen: „For, naar kunde jeg?
 Dg maatte hele Verden ikke troe,
 Jeg svag gav efter kun for Andres Trods?“ —
 „Dit Land har Fred, hvis du forliger dig“,
 Gav Bispen ham til Svar engang; han raabte:
 „Nei, Abel har ei Fred, hans stolte Hierte
 Kun higer efter Vælde“. — „Høie Konge!

Jeg kan ei tale mod Samvittigheden,
 Var Bispen's Ord; men han giensvarte Bispen:
 „Jeg vil tilkæmpe mig min Fred og Ro“.

Abel.

Ha, lyver du ei for mig, Ungersvend?

Strange.

Hold mig i Fængsel, til J har forsøgt
 Min Sanddruhed, til Bispen og min Morbroer
 Stadfæster Ord for Ord mit Vidnesbyrd.

Abel.

Hvad skal man troe i denne falske Verden,
 Naar Taarer, Hjertets fulde Kraft, naar Dydens
 Begeistring, strømmende fra Læberne,
 Selv blier et Skalkfæstul for lumste Rænker?
 O, gaa, og lad mig aldrig høre fra dig!
 Thi lyver du, vil det forfærde mig
 At see en Dreng i dine unge Aar
 Saa plat fordærvet alt; og er det sandt —
 Drev du dog af min Siæl den sidste Tro
 Paa Ærlighed i Verden. Gaa, forlad mig!

Strange gaaer

Abel.

Jeg maa afsted — derhen. Har Grif syndet
 Saa rænkefuldt, saa var ei Abel grum;
 Saa vil ei meer den blodigblege Skygge,
 Naar Midnatshanen galer, staae for Leiet
 Og tørre sine Loffer med mit Lagen.
 Jeg maa derhen. Dog bæres det mig for,
 Jeg finder ingen Trost. Jeg streifer vildt,

Som Morderen paa øde Graneklipper
Med Bødlen i det eget tause Bryst.

Sophia kommer. Hun er klædt som Nonne, nærmer sig stille
sin Fader, og kysser hans Haand.

Abel.

Der er den første drovelige Skygge.
Ulykkelige Barn! ei Lyset bryder
For dig sig længer i et farvet Stof;
I Sort begraves dine unge Glæder.
Gaf i den aabne Grav, det skumle Kloster;
Hvad andet Balg er der vel nu for dig?
Og naar din Fader dig engang besøger
Bed Sprinkelværket, naar din Lampe lyser
Paa Kronens Guld — misund ham ei, min Datter!
Han er ei mere lykkelig, end du.

Han trykker hende til sit Bryst.

Regner kommer.

Al, Eders Naade! Sorrhig over Sorrhig,
Ulykke fulgt af Ulyksalighed.

Abel.

Siig frem! Det er kun i Begyndelsen,
Alt Smerten marttrer.

Regner.

Eders Son —

Abel forfærdet.

Min Son?

Hvad han? Jeg har to Børn — min Datter staaer
Alt med den ene Fod i Graven her;
Min Son maa ikke svinge mig, han er
Min Fremtids Haab.

Regner.

O, Gud!

Abel.

Om det var Jacob,
Saa græd han dog for Joseph, skiondt han havde
De Elleve tilbage — jeg har Ingen,
Hvis Baldemar forlader mig. Hvor er han?

Regner.

Den unge smukke Junker drog tilbage
Med Thrugil Witt, sin gode Tugtemester,
Fra Frankrig til det fiære Fædreland;
Da greb ham Gollner Erkebisp, som altid
Holdt med Kong Erik. Han har kastet ham
Dybt i et fugtigt Fængsel, hvor han sidder
Fra Lysen skilt, til Erkebispens hører,
At I har understøttet Danerkongen
I Fred og Krig, og til Kong Erik selv
Anraaber ham om Naade for jer Søn.

Abel.

Han kan ei raabe længer; Volgen dæmper
Hans Stemme, Lungen opfyldt er med Vand,
Og Læben bleg og slap, som skulde tale.
Ret saa! Ha, nu forstaaer jeg dig, min Drøm!
Nei, det var ikke Gmunds Brodersønner,
Du bragte med i Nat, du blege Erik!
Men mine egne Born, som fulgte dig,
Og som begravnes levende — som du
I Eliens Flod — i Klostret og i Fængslet.
Nu staaer min Hu kun til det sorte Skriin;

Mit Haab er levende begravet der,
 Det maa forløses. Hvis han var uskyldig,
 Da er jeg straffet alt. Var han en Riding,
 Skal atter Kronen skienke Hiernen Kraft,
 Og frelse mine Born. — Farvel, min Datter!
 Jeg gaaer at møde Skiebne som en Mand.

Sophia omfavner sin Fader, han river sig løs, og gaaer.

Femte Handling.

Herberg i Skoven.

Henrik Æmestorp. Vertinden.

Henrik sidder i en Lænestol ved et lille Bord, med et Bæger
Vin for sig; han er meget bleg.

Henrik.

Nu, det fornoier mig at træffe her
En Landsmandinde.

Vertinden.

Ja, saa gaaer det, Herre!

Dytmarstøeren har fæstet sit Fædreland,
Forlader det ei gierne; men der kan
Dog gives Marsag undertiden. I
Svor Danerkongen Trofkap, jeg min Husbond.
Han døde, jeg begravd ham lang Tid efter;
Jeg drev det samme Vertskap flere Aar
For Ridder, Bonde, Jæger og Kulbrænder.
De fleste kom her alt, da Margvard levede,
Han kiendte dem, og naar de træde ind
I Stuen, tykkes mig, han er der ogsaa.
Saadan hendrømmer jeg min Alderdom.

Henrik.

Og har I Børn?

Bertinden.

Nei, Ridder!

Henrik.

Det er vel!

Og vil I gifte jer igien?

Bertinden.

I spørger.

Henrik.

Hvorfor? Ved Gud, det er mit ramme Alvor.

Jeg veed en gammel Frue, som har mistet
Sin gode Husbond, som har mange Børn,
Der lide vil, fordi de faae en Stedsfaer.

Bertinden.

I mener Danmark. See, nu græmmer I
Jer atter over Daner kongens Død.
Huff, Ridder! I er selv ei ret ved Kræfter.
Skiondt I har fristet Livet, har I mistet
Saameget Blod —

Henrik

lægger Haanden paa sit Bryst.

Jeg har saa mange Draaber
Tilbage her, at jeg kan hevne ham.

Jorgen kommer med en Krukke.

Bertinden.

Naa, Jorgen! er du der?

Jorgen.

Ja! Her er Krukken

Med Giften, Moder!

Bertinden.

Sæt den hen, min Søn!

Saa kan de stille deres Graadighed
 For sidste Gang. Man har ei Fred, Herr Henrik!
 For Fluor, Humler, Myg og Gedehamse
 I denne hede Sommertid i Skoven.
 Det hielper ei, vi seie dem paa Dør
 Hver Nat med Lindeqviste; næste Morgen,
 Naar Bindvet aabnes, er de der igien.

Henrik.

Det er en egen Ting med disse Smaafryb;
 De spotte Magten steds med deres List.
 Ustraffet stikke de selv Kongens Hals,
 Syv Hestesluer dræbe kan en Ganger,
 Og Loven selv er værgeløs, saasnart
 En Bisværm hanger i dens stolte Manke.

Bertinden.

Hvad Nyt?

Jørgen.

En Bonde, som formodentlig
 Vil hvile her, staaer ved den gule Sandgrav
 Bag Buskene, og taler med sin Svend.
 Jeg troer, de sfiendes.

Bertinden.

Er der ellers Noget?

Jørgen.

En heel Deel Gravere fra Digerne
 Gaaer om med skarpe Spader nu paa Rassen
 Fra By til By, at træffe Ridderen,
 Som dræbte Danerkongen. De har svoret,
 At hvis de finde ham, vil de begrave

Ham levende paa Stedet. See, der kommer
Jult Bonden, som jeg talte om.

Henrik

seer ud af Vinduet, sagte.

Ha, Lauge!

Dig leder Dommens Retfærd for mit Sværd.

Tak, fromme Konge! Salig Herre! ja,

Det var dit Bærf fra Himlen.

Heit.

Lad os gaae! —

Mit Sværd! Jeg seer, den Bonde har et Sværd.

Følg mig; jeg er lidt mat endnu.

Bertinden.

J er

Saa bleg, som Døden.

Henrik.

Jeg er ogsaa Døden,

Jeg gaaer kun ind og henter mig min Lee.

De følge ham.

Lauge

kommer forklædt som Bonde.

En lummer Dag, en Luft som smeltet Bly.

Min Bei gaaer over Hederne, mig svigte

Snart Skovens Træer og Buske, Skiul og Strygge;

Saa maa jeg rende, som den rædde Hare,

J Maansfin over Lynget. Vige godt!

Jeg har fra Barnsbeen lært at hungre, tørste,

Alt sove paa den blotte Jord, at bruge

Mit Sværd. — Vel, Strange! Træl! at du forlod mig,

Da endelig engang du fik at vide,

Hvad ei jeg vilde skiule dig. Kun Skade,

At Trofast, at min skionne store Budel
 Gik med, og vendte koldt sin Herre Ryggen.
 Forlades af sin Hund — det er dog haardt.
 Men lige meget! Jeg har Benner nok,
 Brødløse Folk; og i et oprørt Band
 Er godt at fiske. Denne Pung med Guld
 Skal hielpe mig.

Jørgen kommer.

Lauge.

Kom, Son!

Sagte.

Her kunde jeg
 Maaskee mig hurtig faae en Svend igien.
 Den Dreng seer ud som Lyffens Slegfredbarn.

Hoit.

Hvad hedder du?

Jørgen.

Jeg hedder Jørgen, Herre!

Lauge.

Og har du Faer og Moer?

Jørgen.

Nei, de er døde.

Lauge.

Du er vel fattig?

Jørgen.

Som en Kirkerotte.

Lauge.

Har det kun slet i Huset her?

Jørgen.

Stort Slid

Og liden Lon.

Lauge.

Din Koftes Lapper vidne —

Jørgen.

Alt Klædningen forholder sig til Koften.

Lauge.

Sig, vil du hae det godt?

Jørgen.

Hvem vil ei det?

Lauge.

Hvis du vil tiene mig, betaler jeg

Dig femten Drex Solv i Ugeløn.

Jørgen.

Ei, I maa være rig! Er I en Bonde?

Hvor ligger eders Mark?

Lauge smilende.

I Maanen, Jørgen!

Den skienker mig ret gyldengule Reg.

Der har du Guldfoen! Vil du tiene mig?

Jørgen.

Guld? Læg det der paa Bordet!

Sagte.

Ha, der har

Vi uden Tvivl vor Mand.

Heit.

Hvis jeg skal tiene,

Maa først jeg vide, hvem I er.

Lauge.

Et Stedbarn

Al Vykken, som du selv.

Jørgen.

J ligner meer

En Riddersmand.

Lauge.

J Sandhed?

Jørgen.

Skulde jeg

Net tiene Nogen med Fornøielse,
Da blev det Ridderen, som nu har givet
Den danske Konge sin fortiente Løn
For al den Rød, som han i blodig Krig
Har paaført Slesvig i saa mange Aar.

Lauge.

Nei, virkelig? Du seer saa ærlig ud,
Man skulde troe, du meente det oprigtigt.

Jørgen ligegyldig.

Hvis J vil ikke troe mig, saa lad være!

Lauge.

Man siger, at der søges efter Lauge;
Er det i Sandhed saa?

Jørgen.

Jaa, det er vist.

Jeg raader jer at staa i Skoven,
Hvis det er jer; thi Digegraverne
Gaaer om og leder efter jer.

Lauge sagte.

Han lyver

Dog ikke for mig.

Heit.

Jørgen! jeg er tørstig,
Jeg kan ei gaae, før jeg har lædsket mig.

Giv mig et Bæger Viin; og vil du følge
 Og dele Lykken med mig, saa velan!
 Jeg gjør dig rig og mægtig. Vil du ei
 Tag Pengene, giv mig en Lædsfedrif,
 Og overlad mig til min egen Skiebne.

Jørgen.

Vi har ei Viin; men der staaer Ol paa Bordet.

Lauge.

Vel, giv mig Randen da!

Jørgen.

Nei, tag den selv!

Lauge

tømmer den hurtig.

Det lædsfede.

Jørgen.

J vil ei tørste meer.

Lauge.

J brygger Ollet med for megen Humle,
 Det har en bitter Estersmag. — Hvi stirrer
 Du paa mig, Jørgen? Hvorfor stirrer du
 I Luften nu, og folder dine Hænder?

Jørgen bedende.

Tilgiv, Sanct Jørgen! mig, min Skytspatron!
 Nu har jeg ogsaa Dragen dræbt, som du.

Lauge.

Hvad har du givet mig i Ollet?

Jørgen.

Gift.

Lauge.

Ha, Helved! — J har brygget denne Drif —

Jørgen.

For lumske Kryb, der stikke Folt i Sovne.

Lauge.

Vi, Niding!

Han drager sit Sværd.

Jørgen

springer rast til, vrister ham det af Haanden, sætter sin Fod derimod,
bryder det sonder, og kaster Stumperne for hans Fodder.

Jeg er mere stærk, end J.

Lauge.

Du har forgivet mig —

Jørgen rolig.

Saa tak mig til!

Det var Barmhiertighed.

Lauge.

Du spotter, Træl?

Jørgen.

Saa doer J dog, før man begraver jer.

Gaaer.

Lauge alene.

Saa er det nu forbi! — Hielp! — Skam dig, Lauge!

Der kommer Ingen, du er mellem Fiender.

Dø som en Mand! Det vil ei vare længe,

Jeg mærker Odelæggelsen alt virke. —

Saa skal jeg døe — jeg, som har elsket Livet

Saa høit! O, Gud! i Morgen skinner Solen,

Naar det er Nat for mig; og fugtigt Mulm

Indflemmer mine Been, mens unge Mo

Bag Blomsterhækken kyskes af sin Beiler.

Hvor mange Roser visne med mit Liv!

En deilig Piges Brudgom, Kongens Marsk,

En vinget Pegasus — og nu — et Nadsel!
 Nu er min Herskerstav, der har bevæget
 Ti tusind Harniskhelte ved Trompetklang
 Og Bannerslagren, kun en trostet Riep,
 Som hver en Dreng kan bræffe. — O, min Smerte!

Sætter sig.

Var det forbi kun, naar det er forbi;
 Men Graven aabner sine sorte Ruler,
 Og sender Skrækbilleder. Hy, Rauge!
 Dø som en Helt, og frygt kun ikke for
 Det sorte Mulm: de lægge dig i Solen,
 Høit, lustigt, paa et giennemsigtigt Hiul;
 De muntre Fugle vil fortære dig,
 Og sunde Liigsang paa din Mindessteen.

I Dødsangsten knælende med foldede Hænder.

Giv mig et Bink, Almægtige! giv mig
 Et Barsel fra Udødeligheds Land,
 Saa vil jeg haabe. Dine Præster sige:
 Barmhiertighedens Dør er Ingen luft,
 Mens Hiertet banker. Viis mit brustne Die
 Et Sendebud fra dig —

Døren gaaer op. Henrik Almestorp træder langsomt ind, dødbleg, med Sværdet i Haand.

Rauge forfærdet.

Ha — Henriks Mand!

Forsoning! — Gud! Der er et evigt Liv.

Han styrter tilbage, og døer.

Henrik

til sine Svende, som komme.

Det arme Dyr! Det gjør mig ondt for ham.
 Der ligger Sommerfuglen nu som Orm

Med brændte Binger i sin egen Lue.
 O, kunde hver en Niding see din Død,
 Han vilde sole: Ondskab kan vel skade,
 Men Ingen meer dog, end sig selv, tilsidst.
 Han troede vel i mig at see et Spøgels,
 Da ei han vidste, jeg blev reddet; tænkte,
 Jeg var en Guds Herold. Ved dette Syn
 Hans Hierte vendtes mod Barmhiertigheden.
 Saa bør ei Henrik være ubarmhiertig.
 Han var min Konges Morder; leved han,
 Gav ham mit Sværd sin Rest. Men han er død,
 Og ingen Christen hader efter Døden.
 Jeg kiendte slet min salig Herres Hierte,
 I Fald jeg troer, han i sit Himmerig
 Kan ønske denne Siæl fordømt til Helved.
 Saa tag ham, Alf og Holger! bærer ham
 I Bognen ud, og sfiuler Legemet
 I Halmen. Almusværmene nærmer sig,
 Den skal ei handle frækt og grumt med Liget,
 Og bilde sig og Verden ind, det skeer
 Af Retfærdss Jver. Kom!

Holger.

Jeg troer, det regner.

Henrik.

Det siger Intet. Bag min lille Kirke
 Bed Muren er en gammel Beenhuushvælving;
 Der vil vi jorde ham i Stilhed, Holger!
 Og aarlig vil jeg af min egen Lomme
 Betale Kirken for en Siælemesse,
 Og sætte Summen i mit Testament,
 At man fra denne Dag i femti Aar

Kan bede for den arme Synders No.
 Saa slipper han maaskee dog med en Skjærsild,
 Og saadan hevner jeg min salig Konge
 Bedst i sit Paradiis. Nu følger mig!
 De gaae med Liget.

Klosterhallen

Biskop Esger med en Angel i Haand; Broder Niels ligesaa.

Esger.

Kom, Broder Niels! vi faae en deilig Aften.
 Veldædig Regn faldt ned, og slappe Bægt
 Har atter reist sit Hoved. Elig en Regn
 Er Guld værd. Bonden sukked, Herrens Engel
 Har gydt sit Fyldehorn ud over Landet,
 Nu styrkes Lungen karst af kelig Luft,
 Og Munterhed og Livskraft, Siælens Blomst,
 Har ogsaa denne Regn fremkaldt af Knoppen.

Niels.

I Sandhed, Heden trykker ofte meer
 I Nord, end selv i Syd, paa denne Aarstid.

Esger.

Nu lad os vandre til vor Aftenshyjsel!
 Mens Bonden gaaer til Kroen, Ugersvenden
 I Skyggelunden til sin Hjertenskiær;
 Mens Riddren sidder i sin Borg ved Bægret,
 Og Hyrden blæser i sin Eng Skalmie —
 Hvormed kan vi fordrive Tiden bedre,
 End med at fiske? Var Apostlerne,
 Var Simon Peder og Andrees, hans Broder,

Var Jacob og Johannes Zebedæi
 Ei Fiskere? — O, jeg kan aldrig sidde
 Læng med min Angel ved den stille Flod,
 Naar Solen synker, og i Bølgen kaster
 Sit sidste Purpur, uden at mig tykkes,
 Jeg seer min Frelser staae ved Flodens Bred,
 Som ved det solvblaa Hav i Galilæa,
 Og raabe: Følger mig! jeg kaarer eder
 Til Menneſkenes Fiſkere.

En Munk kommer.
 Herr Biskop!

Esger.

Hvad fattes dig, min Søn? du er saa bleg.

Munken.

En rædsom Tidende!

Esger.

Hvad er der hændt?

Munken.

Vi drev i Floden med den lille Jolle —

Esger.

Hvad saa?

Munken.

Vi fasted ud vort Garn —

Esger.

Saa tal!

Munken.

See selv; jeg frygter at forſkræffe jer
 Med mine Ord.

Esger.

Vil Synet ſkræffe mindre?

Munken.

Et Liig — vi drog et Liig af Bølgerne.

Es gar.

Har en Ulyffelig af vore Brødre
Forsyndet sig?

Munken.

Nei, han er myrdet grumt.

Es gar.

Hvem?

Munken.

Har I ikke Nygtet hørt?

Es gar.

Hvad, Rudolf?

Munken.

Om Kongen?

Es gar.

Grif?

Munken.

Danerkongens Mord?

Es gar.

Er Kongen dræbt?

Munken.

Hans blege Legem hviler

Med vaade Loffer strakt paa Dødningbaaren,

Indhyllet i den sorte Sørgedug.

Alt nærmer Skaren sig; man venter eders

Befaling til at sætte Kongens Liig

Med SæleMESSer her i Klosterhallen.

Es gar.

O, Gud! Min gode Konge! Alle Helgen!

Her ud.

Broder Niels.

For Guds Skyld, sig mig —

Munken.

O, en rædsom Skiebne!

Den onde Lauge Gudmundson har styrtet
Dankongen ned fra Binduet i Elien.
En Fisker, som os kom til Hielp paa Floden,
Har sagt os Alt. Og uden Tvivl er Mordet
Guldført med Abels Villie. Han har mistet
Al Siælesfred med Kongens Dod. Man siger,
Han iler hid, for i vor Klosterhal
At finde Bidnesbyrd om Kongens Trædskhed;
At faae en Skat, bestemt til Krig mod ham;
At finde Breve, som Dankongen skrev
Til Abels værste Fiender. Der i Bæggen
Staaer Riisten muret. — Gud! hvad Ondskab fleer
Dog steds i Verden. Og hvad nytter os
Bor Tilflugt til de stille Klostermure,
Naar herhid Lasten selv forfølger os?

Broder Niels.

Man bringer Viget. Lad os møde dem
Og tage Deel i Sangen, Broder Rudolf!
For denne gode Konges Salighed.
Han var en ærlig Mand, uskyldig myrdet,
Og Himlen vil forbarmes over ham,
Endskiøndt han blegned uden Sacrament.

De gaar.

Skou i Nærheden af Slesvig.

Sophia

ene, i sin sorte Dragt, med slagrende Slor og Loffer, stærkt bevæget.

Før Hjemmet jeg forlader,
Naturen, Kiærligheden, og min Fader,
Maa jeg til Afsted træde
Bag disse Hæfter trange,
I disse Buegange,
Som slutted ind min Barndoms første Glæde.

Farvel, I muntre Bøge!
Nu skal jeg meer ei eders Skygger søge,
Nu stiller Klostermuren
Sophia streng fra Livet og Naturen;
Hun gaaer ei meer i Haven,
Hun plukker kun det Græs, som staaer paa Graven.

Ei Perler og Koraller,
Kun Dødningbeen og hvide Hovedskaller
Skal denne Kiortel smykke;
Et Crucifix skal disse Læber trykke.
Som eensomt Kilden rinder,
Skal stedse Taaren væde disse Kinder.

Men jeg har stridt og vundet!
Naturen tabt — jeg har min Himmel fundet.
Jeg krympes ikke længer
I dette Støv, jeg ei til Glæden trænger;
Min Siæl paa Troens Binger
Sig did, som Enoch, som Elias, svinger.

Reen staaer jeg, fri for Lænker,
 Og paa mit arme Fædreland kun tænker.
 Skal Danmark stedse lide,
 Og bore Dolkens i sin egen Side?
 Skal Broderhadet være
 Din Gift, og evig i din Indvold giære?

O, Raade fra det Høie!
 Hør Pigens Suk, see Taaren i mit Die.
 Glad gaaer jeg selv til Grunde,
 Hvis Rigets Frelse jeg kun vine kunde.
 Skal vrede Frænder dese
 Det Land, Naturen som et yndigt Hele
 Foreente, som en Moder,
 Med Sund, med Fiord, med Bølger og med Floder?

Holder fine Hænder i høi Begeistring.

O, see mit Hierte flamme,
 Og aabenbar mit Blik den Kongestamme,
 Som christeligt og frederigt skal bære
 Den danske Krone til Gud Herrens Ære,
 Ei voldsomt sønderrives,
 Men i en kiærlig Arvesølge trives!

Hun støder med sin Fod mod Hornet.

Hvad seer jeg her? hvad blinker?
 Et gyldent Horn mig blaaet i Græsset vinker?

Tager det op.

Det oldenborgske Horn, som var forsvundet?
 Ha, det er atter fundet!
 Hist kommer Otto atter,
 Og Hornet rækker ham nu Abels Datter.

Otto kommer.

Sophia!

Sophia.

Hil dig, Otto, unge Greve

Alf Oldenborg! Frygt ei for Skovens Jomfru,
Hun rækker Hornet dig, men uden List
Og uden Gaadetale, vil ei daare
Din Tørst med Trylledrik. Mit Horn er tomt,
Men skionne Lyd boer i den blanke Hvalving,
Som raaber høit min Spaadom over Norden:
Hil dig! din Vt skal vorde Danerkonger.

Otto.

Sophia! du er her — i denne Tilstand —
Med løse Lokker — i en Siælsforvirring —

Sophia.

Jeg fandt dit Alsehorn, og rækker det
Med hellig Spaadom. Troer du mig forvirret?
Nei, jeg er ei forvirret. Jeg har fundet
Min sikke Havn i Guds Barmhiertighed.
Mit Haab, min Fryd paa denne Jord er død;
Bær Agtelse da for den Døende,
Som i sit sidste Dieblif er Himlen
Og skjulte Skiebner mere nær, end du.
Jeg bad til Gud, hengav mig kiærligt i
Min Skabers Villie, bad om intet Held
For mig paa denne Jord, kun for mit Land;
Den Trost nedraabte jeg fra Raadens Throne,
At den i Tidens Syndflod vilde sende
Mig Duen hid med Fredens Olieblad,
Til Tegn paa bedre Dage for mit Danmark.
Da fandt jeg dette oldenborgske Horn,

Og ingen kolde Tvivl skal mig betage
Min fikkre Tillid til Forjættelsen.

Otto.

Sophia, søde Barn, min Siæls Veninde!
Faat dig. Et Nidingsværk har rystet dig
Og bragt din Siæl i sygelig Forvirring.
En Usling daaret har og nedrig misbrugt
Din Uerfarenhed; nu troer din Ustyld,
Din alt for bløde skionne Qvindlighed,
At du maa gaae til Grunde. Men hvorfor?
Kan ikke Glæden smile dig paa ny?
Kan Tabet ei erstattes?

Sophia.

Hvilket Tab?

Min Veiser Stimand, og min Fader Morder,
Min Farbroer myrdet, og min Broder Træl —
Hvad taler du om at erstatte mig?

Otto.

Følg mig til Delmenholst! En kjærlig Søster
Vil lindre dig din Qual; en Ungdomsven.
Din Rød er græsselig; men du kan reddes.
Erindrer du, hvor tidt i gamle Dage
Jeg maatte under Bøgen her fortælle
Bedriften dig om en af mine Aner,
Grev Huno, som ustyldig blev fordømt
Af Keiseren, at stride mod en Love?
Han var en Gubbe, men han reiste dog
Til Goslar med sin Søn, den unge Fredrik.
Da udbad Fredrik sig af Keiser Henrik
At maatte stride for sin sølvgraa Fader.
Det blev ham tilladt. Med en Mand af Straa,

Hvis Bug var fyldt med Drens lunfne Tarme,
 Da mødte Helten Dyrret i sin Skranke;
 Og medens Løven anfaldt Billedet,
 Stak Fredrik Sværdet giennem Løvens Hierte.
 Grindrer du, hvor tidt ved den Bedrift
 Vi sølte Styrken i det gamle Sprog:
 Er Nøden størst, er ogsaa Hielpen nærmest?
 Hvi vil du da fortvivle?

Sophia.

Otto, Otto!

Jeg vilde stride, hvis, som Frederik,
 Jeg havde en ustyldig solvgraa Fader
 At stride for. Farvel for evig, Otto!
 Du seer mig aldrig mere. Klostret skilte
 Mig eengang fra dig, og det skiller atter.
 Jeg burde ikke glemt min Ungdomsven.
 Min Følelse forvirred sig. Som Fuglen
 Udsluppen af det snevre Buur, jeg lod
 Mig lokke, fange alt for taabeligt
 I listiglumske Fuglejægers Net.
 Min Munterhed har knækket sine Binger —
 Jeg kan ei følge dig. Du glemte tro
 Dit Barndomsminde, jeg har svigtet mit.
 O, græd ei, Otto! Nu jeg føler først,
 Hvad du i Livet kunde vorden mig.
 Jeg seer dit blaa, dit ærligstore Die
 I tunge Taarer svømme. O, jeg føler,
 Du har mig kjær. Men glem mig heller aldrig,
 Tænk paa den ulyksalige Sophia,
 Naar du om nogle Aar er lykkelig,
 Og hendes lille Grav i Klosterhaugen

Bedækkes af Violer. — Nu Farvel!
 Jeg svoret har en Ed, den kan ei brydes:
 Jeg er Guds Brud. Men du er Himlen nær,
 Og som en Engel skal jeg favne dig,
 Naar du har levet lykkelig paa Jorden.
 Farvel, min Ven! ræk mig din Haand!

Otto.

Sophia!

Du spaaer min Stamme Held — og knuser mig.

Sophia.

Gud signe dig!

Otto.

O, bliv!

Sophia.

Far evig vel!

Hun gaaer.

Otto.

Jeg tør ei følge hende. O, Sophia!
 Nu er min Ungdom kun en Natviol.
 Om Dagen farveløs og uden Duft,
 I Mørket skal den aabne først sin Kalk
 Mod Himlen til den blege Drommerske,
 Som smiler kun for Beemod og Grindring.

Han gaaer.

Klosterhallen.

Kong Erks Liig staaer tilbækket i Baggrunden paa Vaaren.
Over Liget hænger en Lampe, og paa Væggen under Lampen
Billedet fra første Handling med et grønt Forhæng.

Esgar. En Munk.

Munken.

Hans Naade Hertug Abel kommer heftig,
At søge eder, fromme Herre!

Esgar.

Beed han,

At Kongens Liig er fundet her i Fiorden?

Munken.

Endnu ei. Han er vred, han spurgte barst
Om eders Hal. Der er han.

Esgar.

Gaa, min Søn!

Munken gaaer.

Abel

kommer i heftig Bevægelse, og nærmer sig Forgrunden, uden
at mærke Nogen.

Hent Bispen!

Esgar.

Han er her.

Abel

hører ham ikke, henstunken i Tanker.

Jeg haaber atter;

Min Trøst og min Retfærdiggjørelse
Blev indeløst i denne skumle Hal. —

Ha, selsomt! ja, det var Guds Finger, Strange!

At netop jeg en Miil fra Klofret træffer

Din Frænde Munk, som stadfæster mig
 Ethvert dit Ord. See, her er Binduet,
 Derude Gaarden, Munkens Gælle hist,
 Og der i Muren staaer det sorte Skrin,
 Og her —

Tager Nøglen frem.

Her har jeg Nøglen til min Gaade.

Goit, uden at vende sig.

Gaa, skynd dig, Munk! Hvi nøler du? Afsted,
 Hent Bispen!

Esger nærmere.

Han er her.

Abel

bliver ham vaer.

Naa, est du der?

Hvi maaler du mig med dit stille Blik?
 Hvi læser jeg Foragt og Rædsel i
 Dit blege Ansigt? Tal, hvad vil du mig?
 Du har vel hørt det Rygte, som der gaaer
 Om Danerfongen?

Esger.

Hvilket?

Abel.

At han blev
 I Nat paa Borgen myrdet hos sin Broder?

Esger.

Det veed jeg.

Abel.

Og nu troer du, jeg er skyldig,
 Ei sandt? Thi hvor I Munke finde Noget

Alt troe, der er J glade, om Legenden
Var nok saa ufandsynlig, usædvanlig.

Es gar.

Min Hertug! Had og Ubarmhiertighed
Er ikke usædvanlig her i Verden.

Abel.

Og troer du, Abel kan nedslade sig
Til Snigmord?

Es gar.

Jkke selv.

Abel.

Men ved en Anden?

Alt bedre! Du er overtydet om,
Jeg lod Kong Erif dræbe?

Es gar.

Jeg har troet det;

Nu veed jeg det.

Abel.

Hvor læste du din Bished?

Es gar.

Ulyffelige Broder! i dit Die.

Abel.

Ei, ei! — Men stil jer ei saa hellig an!

Viid, jeg er kommen efter eders Rænker.

Ei sandt: Kong Erif giested mig som Ven

Saa broderligt, for at forliges med mig?

Es gar.

Med meer Ufskyldighed fløi ingen Engel

Til Saligheden.

Abel.

Vi, og hør mig først!

Sæt, at nu Erik lumskelig var kommen,
 For at udspeide mig i Bannedragt!
 I Fald han havde samlet hemmelig
 En Skat til nye Krige mod sin Broder,
 Og skrevet Breve til sin Broders Fiender?
 Hvis denne Skat og disse Breve gienstes
 Affides i et gammelt Klosterkriin?
 Hvad da?

Esgar.

Hvo trostede dig, Ulyffelige!
 Med dette usle Eventyr?

Abel.

Befiend!

Jeg veed det Alt. Tilstaa mig det Bedrag!
 Jeg veed, at du har raadt ham selv derfra.
 Har Kongen ikke skrevet hemmeligt
 Hos dig i Hallen her?

Esgar.

Og gienmt sit Skrift
 I dette Kriin. Hvi skal jeg negte det?

Abel.

Hvad var det, Erik skrev?

Esgar.

Sit Testament.

Abel.

Sit Testament?

Esgar.

Han anede sin Død.

Jeg raadte ham fra at besøge dig,
 Fordi du ikke var saa god, som han.

Det hialp ei. Erk drømte Svig af dig,
Og troede dig dog bedre, end sin Drøm;
Skiondt den var ærlig — og du selv —

Abel.

Og jeg? —

Hvor har du Testamentet? Skynd dig, Munk!

Esger.

Han glemte Pergamentet der i Kisten,
Og medtog Nøglen.

Abel.

Af en Hændelse

Har Abel fundet den.

Esger.

Saa luk kun op!

Du er hans næste Frænde, dig tilkommer
Den Ret at see hans efterladte Sager.

Abel

ved Skrinet.

Hvi stielver jeg? Hvi er det Skrin saa sort?
Hvi hviner Nøglen? Var det mere tienligt
For mig maaskee, hvis det blev evig lukket?

Esger.

Ulykkelige!

Abel.

Ha, du ynker mig?

Abner Skrinet.

Det er fuldbragt! Saa tal, Drakel! skynd dig,
Og siig min Skiebne mig med korte Ord. —
En Bylt kun med en gammel Munkecappe?
Et Pergament?

Esgar.

Læs, Hertug! har du Mod.

Abel læser:

Danmark, min anden Moder!
 Jeg ende vil din Harm;
 Jeg iler til min Broder,
 Forsøges ved hans Barm.
 Jeg vil i Kloster træde,
 Afsvætte Siælens Dynd,
 I Urtegaarden græde,
 Men for min egen Synd.

Let kan et Uheld møde —
 I Liv tænkt paa din Død!
 Dog om jeg skulde bløde,
 Hvad ændser jeg min Rød?
 Min Siæl skal som en Lilie
 Opstaae til Salighed;
 Og her min sidste Villie
 I Skrinet lægges ned.

I Undersaatter holde,
 I Alerker, Riddersmænd!
 I Væge vil I holde
 En Bøn fra gamle Ven:
 Skienk Abel Danmarks Rige!
 Da i min Klosterstand
 Mit Suk skal daglig stige
 Til Gud for Fædreland.

Jeg Thronen Ryggen vender,
 Jeg lyder Hiertets Bud,
 Og strækker mine Hænder
 Til Raaden hos min Gud.
 Hvad mig af Verden gaves,
 Er nu tilbage bragt. —
 Døer jeg, vil jeg begraves
 I denne Munkedragt.

Abel swimler, Bispen griber og understøtter ham.

Abel mat.

Tak, Gubbe! Tak! — Kom, før mig til din Løibænk!
 Jeg blev lidt svimmel — det gaaer over strax.

Stærkere.

Nei, lad mig staae og støtte mig til Sværdet!
 Jeg vil ei sidde meer. — Han vil begraves
 I Munkeskappen; var det ikke saa?

Esgar affides.

Den bittere Anger sonderknuser ham.

Abel.

Har du Medlidenhed, Graahærdede?
 O, Erk har den hist i Paradiis.
 Han veed, hvad jeg har handlet; veed min Straf.
 Nu raaber jeg forgieves; før min Tale
 Var kraftig, Munk! et Ord har dræbt en Ben.

Esgar.

Følg mig af denne Hal!

Abel.

Hvor skal jeg hen?

Mig tykkes, her i Hallen er min Havn.

Dpdager Liget.

See der! der har jo Gen alt ankret henne.
Et Liig paa Dødningbaaren? Hvem er det?

Es gar affides.

Ulykkelige Sammentræf!

Hoit.

Kom, Hertug!

Her er ei godt for jer at være meer.

Abel.

Mig tyffes just! Her vil jeg bygge Hytter
For Moses, mig, Elias og min Broder.

Et Billed hænger over Liget, skiult

Af grønne Forhæng? Grønt er Haabets Farve,

Det passer ikke meer for mig. Bort, Haab!

Han river Forhænget tilside, og opdager Billedet af Kain, som
ihjelslaaer sin Broder.

Ha, Kain! — Rigtig!

Skælver tilbage fra Billedet, og trækker Bispen hen i Forgrunden.

Husker du, min Fader!

Det Billed stod med skionne Farver malt

I din latinske Bibel? Mindes du

Den Aften, da vi sad paa dine Knæ,

Dankongen, jeg? det var en Juleqvæld;

Han var kun sex Aar, og hans Broder fem.

Da var endnu vi saa ensfoldige,

At slig en Brode forekom os begge

Umulig og affhyelig.

Stotter sig stærktskælvende til ham.

Man lærer

Dog meget, naar man bliver ældre, Bisp!

Es gar bedende.

Følg mig af Hallen!

Abel.

Hvorfor skjuler du

Mig dine Skatte? Hvorfor maa ei Abel
See Erifs Liig? Troer du maaskee, jeg ei
Udholde kan hans Afsyn? Det er muligt!
Dog glæder det mig, I har fundet ham;
At ei han skal af Jyskene fortæres.

Med Taarer.

Begrav ham christeligt; han har fortient det.

Dophold.

Men jeg vil ikke see ham meer i Verden —
Med aabne Dine — thi med lufte seer
Jeg ham bestandig, hvor jeg vender mig —

Sonderknuust.

Og Martyrkronen om den blege Tinding
Ei trykker nær saa skarpt, som Kongekronen
Om Abels Jøse.

Med rast Hestighed.

Ha, nu vil jeg see ham!

Es gar.

O nei, o nei!

Abel.

Hvorfor?

Tager Svebedugen tilside.

See, det er skeet! —

Der ligger han. O, Gud! hvor sort og blaa,
Ufiendelig, qvalt af sin Broders Haand.

Han styrter ned ved Baaren.

Ha, Erif! dyrt har jeg betalt din Krone.

Sophia sort besloret, Valdemar

I tunge Lænker svæver alt som Skygger

Omkring din Baare! — Ei det varer længe,
Før Abel følger dig. Hans korte Liv,
En evig Storm mod Skiebuen, mod sig selv,
Bil vorde Straf, som Døden kun kan ende.
O, beed da fromt til Gud, at han for din Skyld
Nedsender mig Barmhiertighedens Engel,
Som bringer Abel i din Broderarm!

ANMÆRKNINGER.

THE KIRKING

Side 1: **Føftbrødrene** er forfattet i Paris i Februar-Marts 1817 (see Oehls En Reise fortalt i Breve til mit Hiem, I, 1817, Side 73, 233), og averteres første Gang til Salg den 1ste December samme Aar. Denne første Udgave (A), som er paa 180 Sider foruden Titelbladet, forekommer nu sjeldent, og har aldrig været synderlig udbredt. Da Stykkets oprindelige, her i Varianterne meddeelte, Catastrophe, hvor den tragiske Forvikling viser sig som blotte Følger af en Mystification, og det Hele altsaa som blind Alarm, ikke uden Grund mishagede flere af Digterens Venner, navnlig Fru Frederikke Brun, skrev han en ganske ny, foretog desuden nogle mindre Forandringer, og den 27de Januar 1818 foiedes til Adresse-Avisens Annonce om det udkomne Stykke Følgende: Da Forfatteren har forandret nogle Scener i dette Drama og ladet dem omtrykke, kunne De, som allerede have kjøbt Stykket, mod Tilbagelevering af de to sidste Blade, faae det Omtrykte frit. Paa denne Maade opstod den anden Udgave (B), der kun for saavidt er en anden, som der, foruden Smudstitlen og Personlisten, er udskudt 40 Sider af Originalen, og kommet 25 nye Sider i Stedet, paginerede: 21, 22, 109, 110-112, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 153, 154, 155, 156-164, 171,

172, 173, 174 og 175, med hvilken sidste det omarbejdede Stykke ender. Den nye, tragiske Catastrophe, tilligemed de to dermed i Forbindelse staaende Udeladelser til nærværende Udgaves Side 20, Linie 12-13, og Side 127, Linie 11-12, er, som den eneste naturlige Slutning paa Handlingen, her optaget; hvorimod de øvrige Forandringer i B, som uforholdne og meer eller mindre uheldige, paa nogle Steder endog aabenbart indskrænkede eller udvidede af Hensyn til Rummet, som de skulde udfylde (smlg. for Ex. Side 22, de to sidste Linier, Overgangen fra Side 110-112 til 113, fra Side 126 til 127 i B med Orig.), ikke her have kunnet komme i Betragtning. I Oehl.s Tragødier, III, 1832, fremkom Stykket i en fra den oprindelige endnu mere afvigende Skikkelse (C), og forsynet med følgende

Anmærkning.

Sørgespillet Føstbrødrene er i denne ny Udgave meget omarbejdet. De tre første Acter ere omtrent som de forrige, kun at en Bryllupsvisse [der ikke findes i B] synges tidligere, og Slutningsscenen af forrige Stykkes [B's] femte Act ender her tredie. Jeg har forkastet den Fortvivlelse og vanvittige Rasen, hvormed Asmund i det ældre Stykke, efter at være kommen ud af Gravhøien, sneg sig den langsomme Bei til en uundgaaelig Afgrund. Et Motiv er opfundet ved Ansgari i Fremtræden til Slutning, hvorved Handlingen faaer et naturligt lykkeligt Udfald, uden at Tragodien derved taber i sin Virkning og Værdighed; tværtimod troer jeg, den vinder, thi Asmunds forrige Skiebne var for fæl og nedtrykkende til at være tragisk. Og saa

Grækerne digtede Tragødier, som ende lykkeligt, f. Ex. Philoktetes. Det Tragiske bestaaer ikke i et lykkeligt eller ulykkeligt Udfald, men i Skildringen af det Høie i Menneskelivet, der i en vigtig Handling med fine Characterer og sin Pathos begejstrer og rører. Derfor har jeg ogsaa regnet Den lille Hyrdedreng med til mine Tragødier.

Af denne Omarbejdelse og dens Gjentagelser (D) i Tragødier, II, 1842, og (E) i Tragødier, II, 1849, have kun nogle stilistiske Rettelser og enkelte smaae Forkortninger havt Indflydelse paa nærværende Udgave. Foruden disse Kilder har Udgiveren benyttet (M) en meget ziirlig, nu Digterens Sønner tilhørende, Reenskrift af Stykket i dets første Form, der fra Paris sendtes til hans Kone med Paaskrift: Til min Christiane fra hendes Adam Dehlenschläger. Paris, den 6te April 1817.

Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 326 (ikke 226, som der ved en Trykfeil læses).

Føstbrødrene — Dette, uden Tvivl ubetydeligste af mine Sørge spil, skøndt Hovedsituationen er original og ikke mangler Pathos, agter jeg i den ny Udgave at sammenbringe til tre Acter.

Bemærkninger til Føstbrødrene:

Side 13, Linie 8:

Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen]

Linie 24: sammenbringe til tre Acter.] Acternes Antal vedblev dog at være fem.

Blund d. e. Øieblik; see Trag. Dram. III,
Side 374, Bemærkn. til Side 207, Linie 20.

Side 46, Linie 5-6:

„Doer Jæ, doe Frænder — een Ting veed jeg dog,
Som aldrig doer: Dom over hver en Død.“]

Dette Citat af Havamaal findes ogsaa i Hroars
Saga, 1817, Side 191.

— 103, — 12 ff.:

Nu, fiære Benner, Broder og Søster! osv.]

Hertil anmærker Digteren i C: Denne Bise er digtet
til en Melodie af den svenske Digter Bellmann.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 3, Linie 1: *Personerne.*] = C; mangler i A.

— —, — 7-8: *Thiodoff, gammel Kæmpe. | faste*] = B; A:
Thiodoff, gammel Kæmpe. | Asvit, Olding. | faste

— 5, — 7-8: *Aftensolen synker hist i Havet, | Og Maa-*
nen straalet paa den] = C; A:

Aftensolen brænder hist violrød

I Vesterhavet, og mens Maanen rund

Og bleg, sig viser paa den

— 6, — 15: *Run slumre*] = C; A: *Indslumre*

— —, — 18: *felv fiøre*] = D; A: *bevæge*

— 7, — 2: *mandig, fiærlig*] = C; A: *mandigfiærlig*

— —, — 14: *er en Rose vel foruden Torn*] = C; A:
er vel Rosen uden Blad og Torn

— 8, — 11: *skylder sig*] = C; A: *skylder Dyden*

— —, — 26-28: *Turteldue. | Nu kurrer jeg i Elme-*
træets Skygge. | Min første] = M; A (og B): *Tur-*
teldue. | Min første (i C, D og E endnu større
Forkortelse)

Side 9, Linie 24: Naar om sin Diesteen, sin Alders Haab]
= C; A:

Naar om sit Barn, sin Diesteen, sin Datter,
Sin Alders Frugt, sin Vinterastens Haab

— —, — 26: Nei, han var ei saa grim! — Nu er jeg
rolig] = C; A:

Nei, han var ei saa grusom! Braaden misted
Sin Gift. — Men Du — Og nu — nu er jeg
rolig

— 10, — 7: Mit trætte Legem ryster med sit Gys] =
C; A: Igiennemfarer mine gamle Lemmer

— 11, — 18: oplukkes] = C; A: maa aabnes

— 12, — 1: ei fortryder] = C; A: ei — fortryder

— —, — 13-14: Blus. — | Jeg gaaer] = C; A: Blus, |
For sødt at fisle Glæden i sin Sne. — | Jeg gaaer

— —, — 17: Men, ei!] = M; A (B, C, D og E):
Men ha —

— —, — 23: frygted, der var hændet dig Fortrød] =
C; A: frygted', Du var kommen noget til

— 14, — 6: Kun lidt forsigtig] = C; A: Jeg vogter
mig iblandt

— —, — 8: Men Forsigtigheden] = D; A: Forsigtig-
heden

— —, — 17-19:

ogsaa stundom tale sandt.

Asmund.

Da jeg]

= C; A:

ogsaa tale sandt iblandt.

Man mærker ikke Pilen for den rammer;

Tit seer den Vise Skoven ei for Stammer!

Tit lærer han Erfarenhed og Kløgt
Af den Enfoldige.

Alsmund.

Var Du som jeg,
Saa kunde jeg begribe det. Men nu!
Da jeg

Side 15, Linie 25: vundet] = C; A: vunden

— 18, — 1: Blæsten] = M; A (og B): Blomsten
(i C, D og E anden Forandring)

— —, — 13: hans] = C; A: sin

— —, — 15: Alfred.] = M (C, D og E); A (og B):
Alfred (afbryder ham).

— —, — 17: Overdrivelse] = C; A: Overdrivelser

— 19, — 4: D] = M (og C; i D og E Forandring);
A (og B): Dv

— —, — 12: selv] = C; A: hiit

— 20, — 2: Skov.] = M; A (B, C, D og E): Skov,

— —, — 4: Og tykke vedbendgroede Bøgestammer.] =
M; A (og B; i C, D og E samme Interpunction med
nogen Forandring i Ordene): Tyktvedbendgroete gamle
Bøgestammer.

— —, — 6: friske] = M (C, D og E); A (og B):
friske

— —, — 12-13: Side. | Tænk dig] = B; A:

Side.

En anden Helt, dog Giegler meer end Helt,
Hvitt ved Ravn (Du saae ham i Din Barndom),
Der længe havde drist og spottet mig,
Paatog sig pludselig et ærligt Væsen,
Og raadte mig at søge Thiodolfs Venskab. —
Tænk Dig

Side 20, Linie 16: Broderskab, Fostbroder = [Ed] = C; A:

Broderskab og Fostereed

— —, — 21: Hul] = C; A: Hulning

— 22, — 7: vil] = M; A (B, C, D og E): vilde

— 23, — 4: det blotte Linned] = C; A: den blotte
Sfiorte

— 24, — 12: bliver] = M; A (B, C, D og E): vorder

— 26, — 20: Svend] = C; A: Ungkarl

— 27, — 4-6: Egenfiærlighed. | Thiodolf. | Hvi saa?
= M; A (B, C, D og E):

Egennytte.

Thiodolf.

Saa?

Hvi saa?

— 28, — 13: Aasmund.] = C; A: Aasmund (gysende.)

— 29, — 9-10: da Freia tændte | Dets Lue, knuses] =
C; A: da høit det brændte, | Kun sønderknuses

— —, — 14: Folkvang] = C; A: Gimle

— —, — 18: qvæl] = M; A (B, C, D og E): dræb

— 30, — 6: øvet. Skynder] = C; A:

øvet. Morgenstund

Har Guld i Mund. Hvor sandt! Saa skynder

— 31, — 6: halvt] = M (C, D og E); A (og B):
halv

— —, — 9-10: Hierter, som en Havfru. | Men Mod!]
= C; A:

Hierter. Krebsen griber

Saa fast ei med sin sorte Klo, som hun

Med sine hvide, lange, bløde Fingre:

Thi trykke de kun eengang Kampens Haand,

Da farer det som Feber ham i Blodet. —

Men Mod!

Side 31, Linie 17: et smeffert Skud i Skoven] = C; A: et Skud i Plantergaarden

— —, — 20-21: Alfred kommer. | Af, Reref — grumme Reref!] = C; A:

Alfred (affides).

Min Broder har ei sovet hele Natten;

Først hen ad Morgenstunden faldt han i

En Feberslummer, jeg maa nytte Tiden.

(bliver Rerik vaer)

Af Rerik — grumme Rerik,

— 32, — 11: eller gaae] = M (C, D og E); A (og B): eller ei

— —, — 24: Hvad er min Brøde] = C; A: Hvad har jeg handlet

— 33, — 12-16: Kraft; | Det har jeg viist ham. | Alfred. | Reref! du est bold. | Den] = C; A:

Kraft.

Haan er hans Liv? Foragt og Harm hans Blomst?

Fortørnelsen kun driver ham til Daad?

Belan saa lad ham handle! — Gnisten springe

Fra Flintestenen ved mit raske Sværd,

Saa viser den dog paa en Maade Liv;

Dg kan han ikke elske lad ham hade,

Dg snyse med; men, ved min Faders Vre,

Jeg taaler ei hans Hovmod og Foragt.

Alfred.

O Rerik, Du er bold; jeg tvivler ei:

Den

— 34, — 4: den lange Tande] = D; A: den gamle Tane

— —, — 25: Reref.] = M (C, D og E); A (og B): Reref (ghsende).

Side 35, Linie 6-7: [Alfred. | Han kommer] = M (i C, D og E er hele Repliken udeladt); A (og B):

Alfred.

Det er at faare, vanskeligt forbinde. —

Han kommer

— 36, — 9: med lange Fletninger] = C; A: med sine lange Haar

— —, — 27: høre Medynk] = C; A: høre Ynk

— —, — 29: Bærer] = C; A: Saa bærer

— 39, — 17-18: Dog kan en tapper Kæmper, uden just |
At svække Modet, hylde] = C; A: Dog kan en stærk
Natur vel, uden just | At dele Smitten, hylde

— —, — 20: I Fald jeg taug, var det Fornærmelse]
= C; A: En længre Taushed var Fornærmelse

— 40, — 8: Ragnhild.] = M (i C, D og E er Re-
pliken udeladt); A (og B): Ragnhild (med Gatning).

— —, — 13: Reref.] = M (i C, D og E er Repliken
i Forkortelse foiet til Rereks foregaaende); A (og B):
Reref (urolig bange).

— —, — 29: saa længe som I] = C; A: saa lang en
Tid I

— —, — 30: svigter] = C; A: feilslaaer

— 42, — 14: kommer fra den anden Side, smykket som
Brudgom. Han] = C; A: kommer smykket som Brudgom
i en tarvelig ny Bondekoste. Han

— 43, — 9: Har han] = C; A: Han har

— —, — 14-15: et Dieblif er nok! | Svenden.] =
C; A:

et Dieblif er nok.

Den Geg, som skylder hundred Aar sin Bæxt,
Slaaer Lynet i et Blund til Afledynge.

Svenden.

Side 44, Linie 8: Skrænten] = E; A: Skrinten

— 45, — 10-11: saa vred ud. Har Forbindingen | Dig smertet, saa tilgiv!] = E; A: saa vredt. Har med Forbindingen | Jeg smertet Dig? Tilgiv!

— 46, — 5-6:

„Doer Fæ, doe Frænder — een Ting veed jeg dog,
Som aldrig doer: Dom over hver en Død.“]

M, A og B:

Den Mand, som lever et uskyldigt Liv,
Har Intet, der kan ængste ham ved Graven.

C, D og E:

„Doer Fæ, doer Frænder, — een Ting veed jeg dog
Som aldrig doer: Dom over hver en Død“.

— 48, — 8-9: forestilt mig | Utgardeløse med] = C;

A: forestilt | Mig Utgardeløse med

— —, — 11-16:

Løse selv.

Ragnhild.

Maaskee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst gif jeg den Stub forbi.

En Storm foer giennem]

= C; A:

Løse selv,

Den onde Mand —

Ragnhild.

Maaskee. Naar Baldur vender

Os Ryggen, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst

Gif jeg den tørre Stub forbi. Der foer

En Storm igiennem

Side 49, Linie 18: ellers pleie mig, som nu?] = C; A: ellers
vel her pleie mig?

— —, — 23-24:

Ha, saa fik jeg dog

Den Seir tilsidst! Jeg kiendte nok den Godhed:]

= C; A:

Ha ha! Saa fik jeg dog den Seir tilsidst!

Jeg vidste nok, hvorfra den Godhed kom.

— 50, — 6: brat] = C; A: mig

— —, — 10: maaskee deri] = C; A: deri maaskee

— —, — 13: som i Regnen Væder.] = D; A: som et
Vær i Regn.

— —, — 21: Rose] = M (C, D og E); A (og B):
Rosen

— —, — 29: Trold] = M (C, D og E); A (og B):
Træl

— —, — —: som slumrer der] = C; A: som — [lum-
rer — der

— 51, — 10: Biælker, tungt beklædt] = C; A: Biel-
ker hist, beklædt

— —, — 12: Hielp, Thor] = C; A: O Gud

— —, — 15-16: Ti, min Mø! | Han sover roligt, han
vil ikke døe.] = C; A: Stille! Stil! | Han sover sødt!
Han kræfter søge vil.

— —, — 31: Føstbroder! tal dog: hvorfor] = C; A:
Min Føstbroder! hvorfor

— 52, — 2-3: blev | Med mit, da Løse med] = D; A:
blev, | Da Surtur Skiebne med

— —, — 23: med] = E; A: i

— 53, — 3: Nef og faste.] = C; A: Nef og Faste,
tvende Trælle.

- Side 53, Linie 18: boiet] = C; A: fnæffet
- 54, — 10: laae] = C; A: ligger
- —, — 13: funde] = C; A: fan
- 55, — 4: fig] = C; A: dem
- 57, — 13: tørre] = M (C, D og E); A (og B): tøre
- 59, — 2: Vi speltten standse vil paa Dødens Bei.] = C; A: Kom, lad os møde Veileren i Skoven!
- —, — 10: fig] = M; A (og B): dem (i C, D og E er Stedet udeladt)
- —, — 17: Usmund.] = C; A: Usmund (stirrer paa ham).
- —, — 19: Ulfred.] = M (C, D og E); A (og B): Ulfred (med undertrykt Bevægelse).
- —, — 25: Usmund.] = C; A: Usmund (rørt).
- 60, — 17: Ulfred.] = C; A: Ulfred (synker sine Taare [M: Taarer]).
- —, — 25: Ulfred.] = C; A: Ulfred (bitter smilende).
- 61, — 25: fiende] = D; A: fæue
- 62, — 16: faster] = M (C, D og E); A (og B): byder
- —, — 18: Rast] = M (C, D og E); A (og B): Byd
- 63, — 25: Rarsen] Alle Kilderne: Rarssen (hvilket vel snarere maa betragtes som en bestandig overseet Skrivfeil, end som en Germanisme [die Kresse])
- —, — —: Brønd] = C; A: Rilde
- 64, — 11: Mening] = D; A: Grund
- —, — 13: Ragnhild.] = C; A: Ragnhild (beskymret).
- —, — 15: Usmund.] = C; A: Usmund (smertelig).

Side 64, Linie 17-18: fornødre sig. | Men Bægten føler jeg
af Reref.] = C; A:

fornødre sig. —

(fatter sig)

Jeg føler Bægten af ung Reref.

— —, — 25: Usmund.] = C; A: Usmund (med
undertrykt Følelse til Ragnhild).

— —, — 27: Ragnhilds.] = C; A: hendes

— —, — 29: Jeg skynder mig.] = D; A: Jeg iler flux

— —, — 30, til Side 65, Linie 3:

Gaaer hurtig bort. Ragnhild ytrer Tegn paa en stum
Fortvivelse.

Reref.

Fat dig, du fromme Ragnhild! Usmund gaaer
At hente sine Baaben, Skiold og Sværd.]

= C; A:

(Gaaer hurtig bort.)

Ragnhild.

Hvad skal jeg troe om en saa snel Forvandling?

Reref.

Han henter sine Baaben.

(Alfred ryfter paa Hovedet.)

Ragnhild.

Evige Freia!

Jeg skælver —

Reref.

Kan hans Redning ængste Dig?

Alfred.

Hun blegner, hun forsmægter.

(løber hen og plukker en Urt)

Kiære Frænke,

Kom! lugt til denne Urt; dens Blad forfrister.

Ragnhild.

Et Dieblif —

(Hun sætter sig svimmel paa en Træstub.)

Kerek (til Alfred).

Hvi fulgte Du ham ei?

Alfred.

Hans Blik forbød mig det.

Kerek.

Kom, lad os gaae

Og grave Sand til Kredsen. Joden glider
I dette høie, saftige Sommergræs.

Ragnhild

(springer op som af en Drom).

Hvor er han?

Kerek.

Fat Dig, fromme Ragnhild! Asmund

Gif hen at hente Skjold og Hielm og Sværd.

Side 65, Linie 9: Ragnhild.] = C; A: Ragnhild (opbragt).

— —, — 13: mildere] = C; A: smeltende

— —, — 18-19: end du. — | Ha, jeg forstaaer] = D; A:

end Du.

Han tager ikke mod den Biælke, som

Du svømmer paa i Havsnød; før forgaaer han. —

Ha jeg forstaaer

— 66, — 5: Alting] = M (C, D og E); A (og B): alt

— —, — 22: ud] = C; A: op

— —, — 24: ham Lys, Brød og Band] = M; A (B, C, D og E): ham Brød, Lys og Band

Side 67, Linie 27: Husbond] = C; A: Herre

— —, — 29: de undertiden tage] = C; A: de tage

— 68, — 12: giennem Skovens Torn og Træer] = C;

A: giennem Torn og Bust og Trær

— —, — 18-19: Dødens Rov! — Farvel, du grønne]

= D; A:

Dødens Rov! —

Belan, saa styrt nu paa dit Bytte, Falk!

Jeg gyser ei, jeg tommer denne Ralk. —

Farvel, du grønne

— —, — 31: Farvel, I Beilere, I Piger troe] = D;

A: Farvel I Hyrder! I Hyrdinder troe

— 70, — 14: iffe] = C; A: ei

— —, — 18: Mulmet] = C; A: Klippen

— 71, — 21: I Tidens Fængsel maatte det forlade] =

C; A: Det maa i Tidens Fængsel og forlade

— —, — 25: Mandens] = C; A: Stovets

— 72, — 24: reiser sig overende paa Baaren.] = C; A:

(reiser sig bleg paa Baaren, og gaaer frem i sine Liigklæder).

— —, — 25 og 27: Rißheim] = C; A: Helheim

— —, — 26: mørke, snevre] = C; A: samme snevre

— —, — 27-30: er det ei. | Utgardeløse seer jeg iffe

her | Med stive Børster om det fæle Hoved. | Jeg

mærker ei] = D; A:

er det ei.

Jeg seer ei Slangerne paa deres Reg;

Jeg mærker ei

— 73, — 4-6: Bifte. Her er stille. | Staaer op. | Jeg

spøger] = C; A:

Bifte. Heller ingen

Smaabasilisker pibe ynkeligt,

Med Eggestal endnu om Bryst og Svands.
 Hvor er den Svartalf med de skarpe Horn,
 Der stak igiennem Filtelhatten? med
 Biolsblaae Læber i fordrufne Fjæs?
 Han skiulte sin Fortvivlelse med Smil,
 Og rakte Bægret mig med høire Alo,
 I det han greb mit Hierte med den venstre.
 Han griber end. Det smerter og det bløder. —
 Taust er her! Stille! Det er Graven selv.
 Jeg spøger

Side 73, Linie 15: *Æsmund.*] = C; A: *Æsmund* (for-
 færdet).

- —, — 20: *mig iffe Gravens Ro*] = C; A: *mig Ro*
i Graven ei
- —, — 25: *om Ratten*] = C; A: *paa Baaren*
- 74, — 13: *Blif*] = D; A: *Die*
- 80, — 8: *saa gaaer, og iffe gaaer*] = M; A (og B):
saa lyffes eller ei (i C, D og E er Stedet udeladt)
- 82, — 4: *styre*] = M; A (B, C, D og E): *lede*
- —, — 30: *Lam*] = C; A: *Børn*
- 85, — 8: *som en Ulv, imellem*] = C; A: *som*
Hvæne, mellem
- —, — 28: *I mig den samme Fader, som*] = D;
 A: *Den samme Fader i mig, som*
- 86, — 4: *raaber han*] = M (i C, D og E er Stedet
 udeladt); A (og B): *raaber denne*
- 89, — 29: *muligt*] = M (og B [Side 129]; i C,
 D og E er Stedet udeladt); A: *mulig*
- 90, — 24: *Mundgodt. Salig Æsmund*] = B (Side
 130); A: *Mundgodt. Hyflergoden*
Redboier sig for Odin, mens hans Die

Forføngeligt bemærker om de Andre

Smukt bød sig for ham. — Lyksalig Asmund

Side 91, Linie 5: op] = M; A: atter (i B, C, D og E er Stedet udeladt)

— —, — 28: er heel igien] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): er atter heel

— 92, — 18: fan] = M (i C, D og E anden Forandring); A (og B): kunne

— 93, — 26: sig] = C; A: dem

— —, — 27: Pelse] = C; A: Jinmutter

— —, — —: sig] = C; A: dem

— 94, — 8: Vinterfoerværf] = M (C, D og E); A (og B): Vinterfoderværf

— 95, — 7: Bøddel] = M (D og E); A (B og C): Bødel

— —, — 11: gienfidig] = D; A: vegelsindig

— 96, — 25: meer] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): fleer

— 97, — 26: Knarf] = D; A: Knast

— 98, — 12: Kun til at] = C; A: Til hist at

— —, — 19: Indhyller os, som Reden skiuler Fuglen] = M; A (B, C, D og E): Indhyller, skiuler os, som Reden Fuglen

— 103, — 26-28: Giesler | Freia Baandet fæster, | Som hun selv af Blomster snoer] = D; A:

Gieste

Freia dog, den Bedste,

Kierlig Egtebaandet snoer

— —, — 29: gientage] = C; A: gientager

— 104, — 24: tømt] = M (i B, C, D og E er Stedet udeladt); A: tomt

— 105, — 20: din Lykke] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): dit Held

- Side 108, Linie 2: aner] = M (i B, C, D og E er Stedet udeladt); A: haaber
- 109, — 5: Randen] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Rand
- 112, — 4: Ræberne, blier] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Ræben, vorder
- —, — 7: det's falte Laarer] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): det's Suf og Laarer
- —, — 31: fin] = M (efter Digterens sædvanlige Sprogbrug; i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): fit
- 114, — 4: Bue og Pilefogger] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Bue, Pilefogger
- 116, — 23: Blændværff] Efter Digterens senere constante Sprogbrug (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Blindværff
- —, — 29: en guften Hund] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): et guftent Skind
- 118, — 6: Vtten, Røvere, som] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Vtten, Stimænd
saa som
- 121, — 20: Verden] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Hjertet
- —, — 22: ad] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): da
- 122, — 2: Hænder.] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Hænder, figende)
- 124, — 13: fra Tfen] = M; A (og B): fra Søe (i C, D og E anden Forandring)
- —, — 27: Glæder] = M; A (og B): Glæde (i C, D og E anden Forandring)

Side 126, Linie 24: tvunget] Efter Digterens senere constante Sprogbrug; A (B og C): tvungen (i D og E anden Forandring)

— —, — 28: besjungen] Efter Digterens senere constante Sprogbrug; A (B og C): besjungen (i D og E andre Forandringer)

— 127, — 9: Vi aldrig skal] = C; A: Vil aldrig vi

— —, — 11-12: De gaae. | Førrige Sted] = B; A:

(De gaae. Ved Udgangen møde de den gamle Åsvit, en blind Gubbe med et langt Skiæg. Han indledes ved en Stot af sin Dreng.)

Åsvit.

Hvor er jeg nu? Beskriv mig Stedet nøie.

Drengen.

Tæt Skoven er, med tykke Træer og Rilder.

Åsvit.

Af jeg har hørt dem risle; Fuglen sang

Min Velkomst i sin høie Sommerast.

Nu staaer jeg atter i mit Fædreland;

Men af, mit Die seer ei Stammens Lov,

Dg Græssets Blomst nedtrædes af min Fod.

Rerek.

Hvem er Du, gamle Mand? Hvad søger Du?

Åsvit.

Den danske Skov, forladt i mange Aar.

Alfred.

Han hilser Fædrelandet, just som vi

Har taget Afsked? Lyffelige Gubbe!

Ei sandt, det er et herligt Attersyn?

Åsvit.

Bedrøver Du den Blinde, Søn, med Spot?

Reref.

Ei, Alfred! seer Du ei —

Alfred.

Den arme Mand!

Tilgiv mig, nu opdager jeg din Nød.

Asvit.

Din Stemmes Mildhed taler vel din Sag.

Reref.

Hvor kommer Du da fra?

Asvit.

Fra Miflegard.

Reref.

Saa lang en Bei?

Asvit.

Al, Riolen løber let

Igiennem Søens Bover; men paa Land

Der gaaer det langsomt. Jeg er krobet som

En Snegl fra Stranden. Men jeg har den Grille,

At jeg vil finde selv, med dette Barn,

Mit Huus igien.

Alfred.

Hvor boer Du?

Asvit.

Jeg har boet

Ei langt fra Viborg, og min Hytte stod

Nær ved en Kæmpes Hiem, som hedde Blifke.

Jeg veed ei, om Du kiendte ham?

Alfred.

Min Fader! —

Asvit (heftig).

I Guder! Du er Asmund?

Alfred.

Nei, hans Broder.

Åsvit.

Du hedder Alfred?

Alfred.

Rigtig.

Åsvit.

Var et Barn

Paa fire, fem Aar! var en herlig Pøg!

Gif Åbler paa mit Skød og Sigtebrød!

O kom lad mig omfavne Dig! — Dog nei —
Omfavn mig ei; thi jeg har ei fortient det.

(peger paa sine udstukne Dine)

Dog, Skiæbnens tunge Haand har straffet mig.

Alfred.

Løs, løs os denne synderlige Gaade!

Åsvit.

Hvem er den anden Mand, som talde her?

O evige Frigga, tael, — er det maaskee

Din Broder?

Alfred.

Nei.

Nerek.

Jeg hedder Nerek, Fader.

Åsvit (med Gysen).

Hvor er din Broder Åsmund? Er han død?

Alfred.

End lever han; men kun et usælt Liv.

Han løber om i Skoven som en Ulv,

Har tabt Besindigheden.

Asvit.

Lever Thiodolf

Hin Seiersfælle?

Alfred.

Han er død igaar.

Asvit (glad).

Og Asmund lever? Freia være lovet!

Reref.

Han lever som et visstent Straa, der brænder;

Snart Gløden har fortæret ham til Aske.

Han svoret har en Gød —

Asvit.

Jeg veed det nok.

Alfred.

At følge Thiodolf —

Asvit.

I sin Grav! Jeg veed det.

Reref.

Han var forlovet med en deilig Mø,

Og Thiodolfs Dødsdag var hans Bryllupsdag.

Asvit.

Ru raser han, fordi han holde skal

Sit Lovte.

Alfred.

Er det Under?

Asvit.

Nei, ved Gimle. —

Men bringer mig til Asmund!

Alfred.

Al, hvad vil Du?

Du mægter intet. Asmunds Hierte koger
Som Rattedgattets Skum paa skjulte Klipper.

Asvit.

O Kiære, bringer, bringer mig til Asmund!
J seer i mig den blinde Skiæbne selv.

Kerek.

Du smigrer Dig med falske Haab, min Gubbe!
Kan Du ham løse fra sin Gød?

Asvit.

Jeg kan.

Alfred.

Som han har Thiodolf svoret?

Asvit.

Bed de Guder,

For hvem jeg snart skal træde frem: Jeg kan!

Kerek (til Alfred).

Hoitidelig er denne Gubbes Røst.
En Vogn forsikkes ei med saadan Kraft,
Og Praleri har ei den Værdighed.

Asvit.

Nei, ved den fromme Baldur, for hvis Dom
Jeg snart skal knæle, som en graa Forbryder.

Alfred.

Siig os! Forklar os —

Asvit (uroelig).

Bring mig til Asmund! —

En venlig Guddom har i rette Tid
Hidbragt mig. — See, jeg havde ingen Ro!
En Stemme varsled mig, dybt i mit Bryst;
Med hvert et Aar blev Røsten mere stærk.

Jeg kom maaskee endnu i rette Tid —
Maaskee —

Alfred.

Ha Gubbe, ængst os ei paa ny!

Kerek.

Jeg har ei megen Tro til denne Redning;
Dog, i den Syges sidste Dieblif
Forsøger man jo hvert et Redningsmiddel,
Om det er nok saa sært og usandsynligt.

Asvit.

Paa mange Maader sørger Gimles Herre
For Stovets Redning; og hvad Diebliffet
Fordærvet har, kan Diebliffet frelse.

Alfred.

Forklar os —

Asvit (ryster paa Hovedet).

Iler, — bringer mig til Asmund!

(De gaae med ham).

Forrige Sted

Side 129, Linie 3: [ad] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): fang

— 134, — 22: [Er helligt; Stormen] = B; A: Er sødt, thi Stormen

— —, — 23: [giennem Tordensflyen] = M (i B er dette Vers, i C, D og E hele Stedet udeladt); A: i min Tordensfly

— —, — 25: [Raseri] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Raserhed

— 135, — 9: [Lyft] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): held

Side 135, Linie 12: en Heltømø] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): en høi Heltinde

— —, — 13: før] = B; A: ved

— —, — —, til Enden af Stykket: see mig døe! | Ragnhild osv.] = B (med nogle smaae Forandringer efter C; see nedenfor); A:

see mig døe.

(I det han vil støde Daggerten i sit Bryst, springe Alfred og Rerek ind, og gribe ham hver ved sin Arm. Den gamle Asvit nærmer sig høitidelig.)

Asvit.

Holdt Asmund! Du skal ikke døe. Jeg kommer seent; Men tidnok for at standse Dig paa Gravens Rand.

Asmund.

O slipper mig! Hvem er den blinde Gubbe der?

Asvit.

Din Glædesrøver før, og nu din Redningsmand.

Asmund.

Jeg fiender Røsten! Det er Asvit Regnarson.

Asvit.

Som tidt med Dig har Vikingskamp og Faren deelt.

Asmund.

O Asvit! Mindes Du den Surturs fæle Nat —

Asvit.

Da Thiodolf høit Du Eden svor i Skumringen?

Asmund.

Her var det. Nogle Skridt herfra, bag Bakken hi! —

Asvit.

O Gimle! Staaer ved gulen Sandgrav atter jeg?

Asmund.

Paa fristen Græstørv under Egens Bladehang.

Asvit.

Swor Rattens Blus belyste Skjold og Drifkehorn,
Dg Miodens Kraft Dig havde hidset Hiernen alt.

Asmund.

Da blandte jeg mit Blod med hans i Hulningen.

Asvit.

Nei, Asmund! Du har aldrig blandet Blod med ham.

Asmund.

Swad? taler Giest hin Blinde Gaader?

Asvit.

Spot mig ei!

Græf Haand gav mig min Græfhedsløn i Misklegard.

Asmund.

Jeg swor ei Thiodolf Folgestab?

Asvit.

Den stolte Helt

Sov trygt alt paa sit spragletblode Loffestind.

Asmund.

Dog stod han for mig i sin blanke Pandserdragt.

Asvit.

Nei ikke han, men jeg, som saae din Druffenstab.

Asmund.

Du har med hans Staalplader daft Dig Skuldrene?

Asvit.

At giæffe den forvovenstolte Ungersvend.

Asmund.

Med Dig i Sporet har jeg blandet Aarens Blod?

Asvit.

Saa lod det; men jeg daared den Berustes Blik.

Asmund.

Dog saae jeg Blodet dryppe ned fra Fingrene.

Asvit.

Nei, det var Misd fra gyldenblanke Drifkehorn.

Asmund (stirrer forundret paa ham).

Hvorledes? — Du har daaret mig til Fostereed? —

Asvit.

Letsindigt var mit Manddomsliv; min Blindhed først
 har aabnet Siælens Die. — Modgang lærte da
 Mig Viisdom med min Ros Forliis. Ti Aar svandt hen
 I Daarskabs Ruus, i vellystfulde Mislegard;
 Først da en mægtig Fiendes Haand i Midkiærhed
 Mig havde skilt ved Synets Fryd; da først, da kom
 Bælmørke Nat, som Gris med skumle Vingepar,
 Og dækte Solen; viste mig dit Billed blegt
 I sorten Baggrund. — Ofte har jeg Døden kaldt,
 Og tænkt at frie mig fra min lange Blindhedsqval;
 Men hvergang jeg har Dolken strakt med skarpen Staal,
 Slog mig en Gud med Lamhed. — Skøndt snart syvti Aar,
 En hellig Drift har nødt mig til — for sidste Gang —
 Af — ei at see mit Fædreland; men høre dog
 Det elskte Sprog, og løse fra dit Løfte Dig. —
 Nu er det skeet. — Den evigstærke Asathor,
 Som jeg har spottet, kræver Blod; men ikke dit!
 Mit gamle, lunkne vil han. Vel! Den Kilde maa
 Dog standse snart alligevel. — Saa kom da Død!
 Du som forgiæves tidt jeg har i Mørket kaldt,
 Beseigl med Gubbens Hierteblod hans Sanddruhed,
 Og skienk en ærlig Ungersvend igien sin Brud.

Asmund (holder ham tilbage).

Hvad Asvit? Du vil dræbe Dig? Belæsse med
Din Oldingsdød min skælvende Samvittighed?

Asvit.

Den Levende troer Du ei: Du skal den Døde troe.

Asmund.

Du klædte Dig i Thiodolfs Plader, da han sov?

Asvit.

Grindrer Du det dybtnedslagne Hielenæt?

Asmund.

Og fik mig til at sværge —

Asvit (smertelig).

Hvi gientager Du

Min Synd? Du seer mig rede til Forsoningen.

Asmund

(stirrer længe paa ham; hans Ansigt opklarer sig til Glæde;
pludselig slaaer han atter Dinene forfærdet vildt hen mod
Træerne, strækker sine Arme voldsomt ud, som for at skyde
Gaabet tilbage, og raaber:)

Nei det er atter Blindværk.

Alfred.

Flere Skyer?

Reref.

Fleer Klipper der skal giennembrydes?

Ragnhild.

Freia! —

Alfred.

Min Broder! —

Reref.

Jeg forstaaer Dig ei!

Asmund.

Saa viid:

Mig luffer Gimle dog sin staaiblaa Port.

Alfred.

Du er —

Asmund.

En Røver.

Ragnhild.

Thor!

Asmund.

I Asferi

Jeg sendte mine Mænd ad natlig Sti.

Nu lystre de mit vilde Bredeoord,

Og hædre deres Hovding — med et Mord!

Ragnhild.

I Guder!

Asmund.

Har de myrdet — nu ved Irei,

Jeg følger Offeret den skumle Bei.

Alfred.

Hvem kommer der?

Ragnhild.

O Skræk!

Asmund.

Ja — det er dem.

Herek.

De leder Gen saa bleg, saa blodig frem. —

(Snækol og Haste bringe Klein saaret ind.)

Asmund (løber dem imøde).

Tael! Har I dræbt ham?

Faste.

Nei. Hans Saar er let;
Forsærdelsen har gjort ham bleg og træt.

Asmund (forundret glad).

Hvad seer jeg? Du, som venlig paa min Bøn
Sang mig min Bryllupssang?

Snækol

(strækker sine Hænder fortvilet til Himlen).

Det er min Søn, —

(flaaer sig for Brystet)

Og jeg har saaret ham!

Faste.

Vor Hovding, nei!

Dræb Du ham, hvis Du vil; jeg gør det ei.
Og Snækol kan ei. — Forstegang hans Pii
Blev standset af Alfader i sin Til,
Da den fra Busken, som en Hugorm, foer
At styrte den Ustyldige til Jord.

Asmund.

Siig, siig mig alting!

Faste.

Bag vort tykke Træ

I gulen Sandgrav —

Asmund (til Asvit).

Sandgrav —!

Faste.

Fra vort Læ

Saae vi en Svend, som lystig, glad og let
Ad Veien vandred med sit Haffebræt.
Løst i en Rem det om hans Skulder hang,
Og Skovens fjerne Lyd gientog hans Sang.

Han lod ei til at være riig; men nu
 Grindred vi, hvad os befaled Du:
 Den første Mand tilhøre skulde Hel —
 Og Snækols Piil foer giennem Busten snel.
 Flein faldt i Blod. — Da Snækol — kold og but —
 Fra Træet kom — saae hvem han havde skudt —
 En heftig Ild ham i hans Dine foer,
 Han blev som Kalk, og stammed: „Sønnemord!
 Fordømte Ravnefader! Hæng Dig, hæng!“ —
 Derpaa fortvivlet rev han stærken Stræng
 Fra Buens Træ; og med det seige Baand
 Han vilde quæle sig med egen Haand. —
 Da Flein sin Fader saae i denne Nød,
 Sprang bleg og blodig han fra Græssets Skød;
 Og trykte ham med Taarer til sin Barm,
 Og raabte: „Fader, det var kun min Arm!“

Flein (henrykt).

O ubetaleligt! Thi dette Skud
 Gav mig min Fader, og min Fader Gud!

Asmund

(stirrer paa ham, derpaa lægger han sin Haand paa hans
 Skulder).

Min Død var fulgt din Død. Nu est Du frelst —
 Nu lever jeg med Dig?

(trykker hans Haand glad)

Det seer jeg helst!

Ragnhild.

Lyffsalighed!

Asmund (henrykt).

Jeg seer i dette Træk
 En Trøst i Nøden, Lindring i min Skræk: —

De høie Guder vredes ikke meer;
 Selv Odin smiler hist, og Freia leer.
 De har mig straffet for en daarlig Ged;
 Med Skræk de revsed Ubefindighed;
 De førte mig paa Randen til mit Fald, —
 Men frelste mig ved en elstværdis Skiald.
 Nu skal Du synge mig min Bryllupsfærd!

Keref

(lægger Asmunds Haand i Ragnhilds).

Du købte hende dyrt; — hun er det værd!

Side 137, Linie 13: [Helga] = C; B: Helge

— —, — 18: [fromme] = C; B: hellige

— 138, — 3: [Ragnhild.] = C; B: Ragnhild
 (begeistret).

Side 139: **Den lille Hyrdedreng** er forfattet i Sommeren 1818, og udkom første Gang trykt (A) i November samme Aar. Digteren besorgede tre senere Udgaver: (B) i Tragødier, V, 1832, (C) i Tragødier, VII, 1842, og (D) i Tragødier, IX, 1849. Foruden disse Kilder har Udgiveren benyttet en meget ziirlig egenhændig Reenskrift (M) af Stykket, nu tilhørende Digterens Sønner, og forsynet med denne Paaskrift: Helliget en Moder fra en Fader. Stykket hedder der Den lille Dreng. — A og B ende med følgende

Anmærkning.

Sausfure fortæller, at engang et halvvovent Liig fremskylledes af en Jisbiergstrøm i Schweiz. Ingen i Egnen havde seet Barnet før; Ingen savnede det.

Da gienkiendte en Olding Liget: det var en lille Ven, han havde mistet i sin tidligste Barndom.

Dette Stof gav Anledning til nærværende Digt. For ei at sætte Handlingen hen mellem Is og Snee, der ikke passede til det Dvrige i Stykket, antog jeg, at Barnet var faldet i en Klippekløft, og der giennemtrængt af et Salt, som hindrede Forraadnelsen. Et slikt Liig omtaler Schubert i sine Ansichten von der Nachtseite der Naturwissenschaft. Det blev fundet i et svensk Biergværk, i Falun, giennemtruffet af Jernvitriol, og havde ligget usforstyrret saaledes halvtredsindstyve Aar. En selvgraa Kone ved Krykker saae det, brast i Graad, og gienkiendte sin fordums Brudgom.

Oehls Erindringer, IV, 1851, Side 4:

Aaret i Forveien havde jeg sendt min Tragodie Fostbrødrene smukt indbunden hjem fra Paris, ligesom for flere Aar siden Hakon og andre Bærker. Min Kone havde skrevet mig til om den Fornøielse, som hun, Carl Heger, Boye og Hauch havde havt af den pludselige Overraskelse; og jeg besluttede selv engang at være Vidne til en sliq. Paa Frederiksberg, hvor Mad. Voigt (Slotsforvalterens Enke) havde den Godhed i nogle Aar at overlade mig Sommerværelser, skrev jeg Den lille Hyrdedreng, lod den smukt indbinde, og indpakkede den med et Brev, som om den kom med Posten fra Paris. En Fredag efter Maaltidet, da de gode Venner sadde ved Kaffebordet, kom

Linie 5: Stykket] = B; A: Opfindelsen

— 6: faldet] = B; A: falden

— 10: fundet] = B; A: funden

Bigen ind, og bragte Fruen Baffen. Hun gjorde store Dine, blev behagelig overrasket, og nu kunde jeg, da jeg havde gottet mig over Alles Forundring, selv sætte mig hen og læse Stykket for dem.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 141, Linie 1: *Personerne.*] = B; mangler i A.

— —, — 9: *Syrdinder.*] = B; A: *Syrdinder.* | *Handlingen* foregaaer i *Schweiz*.

— 143, — 1: *Klippedal i Schweiz med]* = B; A: *Steil Klippeegn med*

— —, — 3: *Frafte]* = C; A: *Fraf*

— —, — 9-10: *Forandringer!* | *Dg nu]* = C; A: *Forandringer!*

Hvis hele Eiendom var et Par Binger!

Dg nu

— —, — 12: *Jeg springer, som en Steen-Ged]* = B; A: *Nu springer jeg, som Steengeed*

— —, — 13: *De dybe Revner]* = M; A (B, C og D): *Den dybe Revne*

— —, — 19: *Kan jeg vel negte]* = C; A: *Thi kan jeg nægte*

— —, — 20: *Bæxter, Planter]* = B; A: *Bægt, ei Planter*

— 144, — 2-3: *Liliebægerfylde, | Et Haar som gyldne Reg, og saa en Siæl]* B, C og D: *Liliebægertrindhed, | Et Haar, som gyldne Neeg; og saa en Siæl;* A:

Liliebægerfylde,

En Midie med et Indsnit som Insektets,

En Alabasterhud, et Haar saa frodigt

Som Blodsgløvet's Duff! Dg saa en Siæl

- Side 144, Linie 8: var] = C; A: blev
- —, — 11-12: bedste Dyr, | Men indtog] = B; A:
bedste Dyr,
- Imellem Elefanter, Løver, Tigre,
Giraffer, Zebrer og Rhinocerosser;
Men indtog
- 145, — 10: nok af;] = C; A: nok.
- —, — 25: du, Babli!] = B; A: Du vel,
- 146, — 13: Spørg du en anden Gang ham selv]
= B; A: Spørg ham enandengang smukt selv
- 147, — 3: ei Forstand, som Hesten] = B; A: ei
en Hests Forstand
- —, — 8-9: Solen, | Hvor] = M (B, C og D);
A: Solen? | Hvor
- 149, — 27-30: Grindring og min Længsel? | Babli |
ved sit Arbeid. | Den stakkels Mand! han] = B; A:
Grindring fra min Længsel?
- Nei, nei! Jeg takker Eder, fiære Siæle,
For Alfen, I har sendt mig. Jeg staaer atter
Med Diet taareblændt tilbagevendt.
- Babli (ved sit Arbeid).
- Den stakkels Mand, han
- (M:
- Grindring fra min Længsel?
- Nei, nei! Jeg takker Eder, fiære Siæle
For Alfen, I har sendt mig. Jeg staaer atter
Med Diet taareblændt tilbagevendt.
For mig er ingen Fremtid.
- Babli.
- Hvor han stirrer
- Den stakkels Mand, han)

- Side 150, Linie 8: tidligt] = C; A: tidlig
- —, — 21: det underfionne Klippeborg] = C; A: sit underfionne Fjelsenborg
- —, — 26: Saa har du ogsaa] = B; A: Du har da ogsaa
- 151, — 30: fortykker] = C; A: fortykkes
- —, — 31: Sig ikke mere let til graalig Taage] = C; A: Ei mere let til graalig Aftentaage
- 152, — 10-11: bedste Trøst. | Nei, tænkte jeg] = C; A: bedste Trøst.
- Min Glædesøe med sine visne Blomster,
 Kun forekom mig som et Havuhyres
 Musgroede Ryg, der lumst stak ned tilbunds,
 Just som jeg havde slaaet Teltet op.
 Nei, tænkte jeg
- —, — 13: ærefaste] = B; A: ælffaste
- 153, — 15-17: aarlig hyller Jorden | I samme Dragt — saa vore Slægter her | Sig klæde] = B; A: aarlig klæder Jorden | I samme Begesdragt — saa vore Slægter | Sig klæde
- —, — 20: sin lette Sommerfuglevinge] = M; A (B, C og D): de lette Sommerfuglevinger
- 154, — 2: Nei] = B; A: Ei
- —, — 4: Reinald.] = M; A (B, C og D): Reinald (som før).
- —, — 5: bløde, før] = M (B, C og D); A: bløde, inden
- 155, — 14: lignede sin hellige] = B; A: lignte hendes hellige
- —, — 17-18: Maria stod, der glemtes den. | Høvn-gierrig] = B; A:

Maria gif, der glemte man
Dens Roser, Lilier og Forgietmigei.

Hævngierrig

Side 155, Linie 19: Bortvristede Maria] = C; A: Bort-
vristed min Maria

— —, — 20: fold paa Dødens Baare] = C; A: fold
i Gravens Giemme

— —, — 31: elsked] = B; A: elskte

— 156, — 5: Hvor lang Tid siden er det nu] = B;
A: Hvor længe er det siden nu

— —, — 8: Babil.] = B; A: Babil (munter igien.)

— 157, — 25: Da frygte for?] = M; A (B, C og D):
Da frygte?

— —, — 27: See, jeg vil tilstaae dig.] = M; A (B,
C og D): See — jeg vil tilstaae Dig det —

— 158, — 16: ham rast] = B; A: ham godhiertig og rast

— —, — 17: til] = C; A: i

— —, — 28: at bygge Laden op.] = C; A: at tømre
ham hans Lade,

— 159, — 7: Undseelig.] = B; A: (undseelig besfeden).

— —, — 10: Reinald.] = M (B, C og D); A:
Reinald (henrykt).

— 160, — 1: Schweizerbondestue.] = B; A: En Stue som
hos en Schweitzerbonde.

— —, — 9: Enebærstaver] = M; A (B, C og D):
Enebærstave

— —, — 14: Werner.] = M (B, C og D); A:
Werner (smilende).

— —, — 17: altid] = M; A (B, C og D): stedse

— —, — 29, til Side 161, Linie 1: Han lader | Sig
heise ned] = B; A: Nu la'er han | Sig tridse ned

- Side 161, Linie 17: Hyrden.] = B; A: Hyrden (munter).
 — —, — 19: slipper fri] = B; A: gaaer nok fri
 — —, — 22: der] = C; A: det
 — 162, — 10: der] = C; A: som
 — —, — 24: Svimmelhed] = B; A: Svingelhed
 — 163, — 10: paatagen] = C; A: paataget
 — —, — 27: Du est ei flippebaaren] = B; A: At
 Du est ei fioldbaaren
 — —, — 28: frygtfom] = B; A: frygtfomt
 — —, — 30: gjør] = M (B, C og D); A: giøre
 — 164, — 13: Jeg gaaer] = M; A (B, C og D):
 Jeg — gaaer
 — 165, — 30: Lystighed] = B; A: Afsæmblee
 — 166, — 19: regne jer] = B; A: regner Eder
 — 167, — 23: men dog lidt forrigfuldt] = B; A: men
 ogsaa dog lidt sorgfuldt
 — 168, — 6: fyldig, stor] = M (B, C og D); A:
 fyldigstor
 — —, — 15-16: nogle Linier — i Fald | Hun kan
 de øvrige — saa er] = B; A: nogle Ord — ifald
 hun kan | De øvrige — ja ja saa er
 — —, — 21: langsomt:] = B; A: langsomt med Efter-
 tryk).
 — —, — 27: heftig rørt] = B; A: heftig, rørt
 — —, — 28-29: Angstes derfor ei mit Bryst, | Skyen
 sig vil fierne —] = C; A:
 Troer jeg dog en bedre Vaar
 Hvi hvor Lysen blinker? —
 — 169, — 3-4: Haabet atter mig til Trøst | Blinker
 som en Stjerne.] = C; A:
 Englen fra sin Stjernegaard
 Mig fra Mulmet vinker.

- Side 170, Linie 5: din] = B: A: Jer
 — —, — 14: sig] = B; A: dem
 — 171, — 1: alt] = B; A: ud
 — —, — 10-11: Maaskee han aldrig fik det; muligt
 Døden | Hans Hemmelighed tog i Graven med.] =
 C; A:
 Maaskee det er forkommet, før han fik det;
 Maaskee har Døden overrasket Gubben,
 Og taget Hemligheden med i Graven.
 — —, — 19: mod] = B; A: til
 — 172, — 20: En ivrig Catholik, ei Phariseer] = B;
 A: Jvrig kotosst, men ingen Phariseer
 — 173, — 11: Plankeværket trives] = C; A: Planke-
 værket, trives
 — 175, — 6: alt for] = M (B, C og D); A: al for
 — —, — 18: Knurren] = B; A: Knurr saa
 — —, — 24: venligt] = B; A: venligtsmilende
 — —, — 25: mig] = C; A: nu
 — —, — 29: Selv ei at funne] = B; A: Alt ikke
 funne
 — 176, — 5: dig salig, Werner! i din Gud] = B;
 A: Dig i Din Salighed hos Gud
 — —, — 8: glad] = C; A: lystig
 — —, — 23: J slikt et Bytte] = B; A: J slikt Lust-
 handel
 — 177, — 9: nys den groede] = B; A: groede nys den
 — —, — 27: smukt, ret digterist] = B; A: smukt,
 og digterist
 — 178, — 23: med inderlig Medlidenhed] = B; A: med
 et inderligt, stærkt Udbrud af Medlidenhed
 — 179, — 2-3: Jordenskyen, | Og lad] = C; A:

Lordenstøyen —

Fordriv dens Beeg — bræm den med helligt Solv, —
Dg lad

Side 179, Linie 8: kommer hurtig.] = B; A: kommer hæftig ind).

— —, — 17: som man hissed ned] = B; A: som
fig hidse lod

— — — 21-22: træder hen for Liget. | D, vakkre Frits]
= B; A:

(træder stirrende hen for Liget).

Frits var det Ret? — Gaae da Morbroder kom?

Var det hans onde Genius, som drev Dig? —

Ja ja! — nu skuer jeg det ganske klart.

D vakkre Frits

— 180, — 4-5: adskiller os. | Han gaaer] = B; A:
adskiller os.

(betragter Werner).

Min bolde Svoger, ligger Du i Alsmagt

Nu ved Dit lille Liig? Hvor er Din Riekhed?

Galdt Loven i sin bedste Lislighed

Blot ved et lille Tryk i Ryggens Marv? —

Jeg har ei faaet Hjertestødet end,

Men snart. — Her staaer mit Maal. — Hvor
skulde jeg

Nu slaffe hen? Fra denne kiære Hytte

Gaaer Veien, som fra Paradiis for Adam,

Kun til min Grav. — Mig Engelen har udviist

Med Sværdet. — Babli, ha Du havde Ret

At stirre paa mig med et Afstyksblik:

Jeg havde selv forraadt mig, og Du vidste,

At jeg var Astenbakken, Dødninguhret

Som varsler Liig. — Afsted — Nu er jeg rolig,

Saa rolig som den Døde, thi mit Haab
 Er dødt. — Livsnerven skares fra mit Hierte,
 Og har alt tabt sin Følelse. — Hvad ængster
 Vel den, som misted Alt, hvad der kan mistes?
 Nat brænder Lyset end og ryger kun
 Med døsig Tane? Atropos, saa laan mig
 Din frygtelige Sag et Dieblif!

(Han gaar

Side 180, Linie 7: staaer fortvivlet] = B; A: staaer vild
 fortvivlet

— —, — 14-15: Lampe slukkes. | Alt staaer] = B; A:
 Lampe slukkes,

Hvis plumpe Skærmer, sammenslagne Vægter,
 Græft spotte Følelsens Lettroenhed.

Alt staaer

— —, — 18: Pilgrimsreiser] = C; A: Pillegrims-
 reiser

— 181, — 4: Werner.] = M (B, C og D); A:
 Werner (høi begejstret).

— —, — 20: paa] = B; A: i

— —, — 25: kun som Børn vi atter] = D; A: kun
 et Barn kan atter

— 182, — 17: huldt smilende] = B; A: huldt spævende

— —, — 24: ædle] = C; A: vakkre

— 183, — 8: Kraft?] = B; A: Kraft nok?

— —, — 18-20: Hænder. | Werner | knæler] = D;
 A: Hænder. Faderen knæler

— —, — 26: hun op] = B; A: hun atter op

— 184, — 17: De skee dog tidt] = M; A (B, C og
 D): Dog skee de tidt

— —, — 23-24: Er det ei et Mirakel, naar den

Evige | Dog frelser] = B; A: Er det da ei Mirakel,
naar med alt det | Gud frelser

Side 184, Linie 29: engang var] = B; A: var cengang

— 185, — 11: end] = B; A: selv

— —, — 19: Tillsid.] = B; A: Tillsid midt i Smerten).

— 186, — 13: alt for] = M (B, C og D); A: alfor

— 187, — 1: blegt] = B; A: bleg

— —, — —: Baare] = M; A (B, C og D): Baar

— —, — 17-18: Reinald. | Ja, Glæden her for-
svandt] = B; A:

Reinald.

Nu lære hvert et utaalmødig Hierte

Af mig, hvor det er usælt at fortvivle

Om Himlens Bistand, og at ile selv

Ugudelig sin Undergang imøde.

Thi, fromme Fader, jeg vil stande Dig

I alles Paahor aabenbare Skrifte;

En sliq Nidmygelse fortiener jeg.

Haardt trykte mig Ulyffens Haand: jeg misted

Forældre, Søster først, saa Viv og Barn.

Jeg sværmed om forladt i Berden ene.

See, dengang var jeg endnu kief og god:

Jeg søgte Trøst, o Gud, i Din Natur,

Og venligt smilte den min Siæl imøde.

Du aabned Dine Kamre, mig, i Fjeldet,

Og viste mig Din Skat, og Dine Dyr

Floi, gif og kreb forbi mig, Par og Par,

Som da i Paradiset Adam skued

Dem førstegang, og gav dem deres Navne. —

Men jeg var endnu ung, og folte mig

Som Adam ene. — See da nærmest jeg

Mig Eders Klipper, og der sandt jeg Eva,
 Og elskte atter, og hun bragte mig
 Lyksalig i min fundne Søsters Favn. —
 Stor Fryd, som vexled brat til større Qual!
 Thi Glæden her forsvandt

Side 187, Linie 19-21: Sorgens Bringer. | Jeg løb til Fiel-
 det, svimled over Kanten — | Da sendte Gud] =
 C; A:

Sorgens Bringer.

Jeg troede mig uskyldig skyldig i
 Den Elsktes Død. Et Blik, som vidned Affsty
 Fra Babels Dine, jog mig som en Ravn
 Fra hendes Harm og fra min Søsters Jammer.
 Jeg løb til Fjeldet, for at dele Skæbne
 Fortvivlet med min lille Søstersøn.
 Jeg stod paa Klippen, svimled over Kanten! —
 Endnu et Dieblis — og Helved havde
 Med sorten Mulm opslugt min Salighed.
 Da sendte Gud

— 188, — 2: om min Høst.] = B; A:

om min Høst;

Da vendte Glæden jublende tilbage.
 Men jeg har ei fortient mit Held; thi den
 Fortiener ei Guds Godhed, som fortvivler,
 Hvis feige Blik kan ikke skue Spiren
 Til Fremtids Frugt i Diebliffets Giæring.

— —, — 15-16: Flere Stemmer uden for Hytten. |
 Der savnes intet] = D; A: (Udenfor Hytten af Flere). |
 Vi savner intet

— —, — 23: Forraadnelse] = B; A: Forraadnelsen

— 189, — 27-28: et lille Barn. | See, Frits] = C; A:

et lille Barn,
 Dg smiler — D jeg kiender dette Smil!
 See, Frits

Side 190, Linie 23: Retskaffen] = C; A: En dydig
 — —, — 29: Du] = C; A: J
 — —, — —: talt] = M (B, C og D); A: talet
 — —, — 30-31: til dig, end du til mig. | Saa deel]
 = C; A:

til Jer, end J til mig.
 Tilgiv et Faderbryst! Fortvivlelsen
 Kun skummer som et vildt, affindigt Dyr,
 Dg saarer, sønderslider hvad den møder;
 Men Glæden breder sig som Livets Træ,
 Dg vinker sine Venner i sin Skygge.
 Saa deel

Side 193: Erik og Abel er ifølge Oehls Erindringer, IV, 1851, Side 5, forfattet i Aaret 1820, og udkom første Gang trykt (A) i April samme Aar. Digteren besørgede tre senere Udgaver: (B) i Tragødier, V, 1832, (C) i Tragødier, V, 1842, og (D) i Tragødier, VI, 1849.

Oehls Erindr., IV, Side 7-8:

Den lille Hyrdedreng havde gjort Lykke, Erik og Abel gjorde det ogsaa (1821). At fremstille fiendtlige Brødre tragisk, er et gammelt Emne, som ogsaa Nyere have forsøgt. Men naar La Harpe siger om Racines *Frères ennemis*: *Sujet, qui ne pouvait guère réussir sur notre théâtre; ni l'un ni l'autre*

des deux frères ne peut inspirer d'intérêt; tous deux sont à peu près également coupables, également odieux, etc. — saa passer dette sig ikke paa Erik og Abel. Den Første kommer forsonlig kiærlig sin Broder i Møde, og rører os, i det han i et fromt Dieblif, uden at ane det, falder for Snigmorderens Gaand. Paa den ulykkelige Abel hevner sig siden, ligesaa rørende, den vaagnende Samvittighed. Det blotte Had kan aldrig være tragisk, saa lidet som nogen anden Last; men det er Hadets, det er Lastens Strid med de ædlere Egenskaber i Menneskets Bryst; det er disses seirende eller tabende Kamp, digterisk fremstillet, som interesserer, begejstrer og rører.

Bemærkning til Erik og Abel:

Side 198, Linie 13-16:

Danemærk vi nu kan ligne

Bed en frugtbar Vang.

Hegnet trindt omkring, Gud signe

Det i Nød og Trang!]

Digteren har misforstaaet dette Sted i den gamle Vise (P. Syv, IV, 38), der bør læses: — Vang, hegnet trindt omkring; Gud signe den i Nød og Trang!

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 195, Linie 1: *Personerne.*] = B; mangler i A.

— —, — 2: *Daner.*] = C; A: *Danner* (saaledes hvergang Sammensætninger med *Daner* forekomme i Stykket)

— —, — 9-10: *En blind Olding. | Hans Dreng.*] = B; A: *En Blind med sin Dreng.*

Side 195, Linie 19: Drabanter, Munke.] = B; A: En Drabant, Munke, Chordrenge.

— 197, — 20, til Side 198, Linie 1: fior | Giennem Bolden, sig] = D; A (efter P. Syv): fior, | Giennem Bolden sig

— 198, — 13: Danemarck] = C; A: Dannemarck (saaledes hvergang dette Ord forekommer i Stykket)

— —, — 21: Grif.] = B; A: Grif (rort).

— 199, — 15: blomstrede] = C; A: blomstred strag

— —, — 20: horte] = B; A: hore

— —, — 25-27: Jeg horte det. | Oldingen. | Jeg stakkels Gubbe, jeg er blind disværre —] = B; A:

Ja vist!

Oldingen.

Seer J —

Jeg stakkels Gubbe kan ei længer see —

— —, — 28: Porten der.] = B; A: Porten, Herre,

— 201, — 13: Ridder] = B; A: Herre

— —, — 14: Synet har jeg mistet] = B; A: jeg har mist mit Syn

— 202, — 11: Bidiedor] = C; A (efter P. Syv): Bendre, Der

— 203, — 1: Grif.] = B; A: Grif (suffer).

— —, — 16: mine Rædsler] = B; A: mine egne Rædsler

— —, — 18: Store Gud] = B; A: Gud

— 206, — 16: tabt] = B; A: hoi

— —, — 20: Men var ei Harald Blaatand] = B; A: Var Harald Blaatand iffe

— 207, — 10: om igien at skienke Bispen] = B; A: om at skienke atter Bispen

— 208, — 4: Blev] = B; A: Blier

- Side 208, Linie 4: tog] = B; A: dommer
- —, — 9: til] = B; A: med
- —, — 23: Ung lærte jeg at] = B; A: Jeg lærte ung at
- 209, — 15: Det negtes ei. Og heller ikke var] = B; A: Det nægter jeg Dig ei. Ei heller var
- 210, — 21-22: som hæsligt Hrr i Tidens Ansigt, | Paa mangen fæl] = B, C og D, som dog mangle Comma efter Ansigt; A: som grimt og ildrødt Mindesmærke | Paa hver en fæl
- —, — 29: En Drabant.] = C; A: Drabant.
- 211, — 4: Bindvet] A, B, C og D: Binduet
- —, — 11: giennisten] A, B, C og D: genisten
- —, — 21: Drabanten] = B; A: Drabant
- —, — 29: smuffe] = B; A: hulde
- 212, — 25: I Klosteret han Nonnerne beverter] = B; A: Han gjæster Nonnerne i Åsmildkloster
- 213, — 10: Dig ikke hjem da til] = B; A: Dig da ei mere til
- 214, — 2: vi har] = B; A: har vi
- —, — 25: En Skioldvagt sætter jeg ved] = B; A: Jeg sætter Skioldvagt strax ved
- —, — 27: alt for god] A, B, C og D: al for god
- 215, — 16-17: neppe kommen | Til Slesvig, falder han paa andre] = B; A: neppe staaer han | Paa Slesviggrund, saa faaer han andre
- —, — 21: betalt i Har] = B; A: i Har betalt
- —, — 22: Hvad er hans Mening?] = B; A: Hvad vil det sige?
- 216, — 8-9: skiondt just ingen Hare, har jeg dog | Ret lange] = B; A: skiondt jeg ei er Hare, har jeg derfor | Dog lange

- Side 218, Linie 20: [Regnbuefarver] = B; A: i Regnbuefarver
- 219, — 9: i andre tyve] = B, A: i tyve andre
- —, — 18: Broders Gunst forundtes] = B; A: Broders Raade undtes
- 220, — 2: dengang] = B; A: imens
- —, — 18: forbundet sig] = B; A: forbunden dem
- —, — 29: nylig kommen] = B; A: kommen nylig
- 221, — 9: Tilgiv, min ædle] = B; A: Tilgiv, ædle
- —, — 10: Aftenmesse falder.] = B; A: Aftenmesse —
- —, — 12-13: forbyde [Mig at] = B; A: forbyde mig [Fra at
- —, — 25-26: Ha, Esgar! Esgar! hvorfor skulde du [Det Billed for din Konge?] = B; A: Ulf for befledne Esgar — hvorfor skule [Din Konge dette Billed?
- 222, — 3: Bindvet] A, B, C og D: Binduet
- —, — 22: Han gaaer.] = B; mangler i A.
- 225, — 4: Myrtefrandsen] = B; A: Laurbærfrandsen
- —, — 5: Laurbærfrandsen] = B; A: Myrtefrandsen
- 226, — 13: grant, at det er Kiærlighed] = B; A: grant paa alt, at det er Elskov
- —, — 24-28: At fæste Hjertet til den første Mand, [Der moder hende? [Brechta. [Hvorfor ei, min Frøfæn! [Naar det tillige træffer] = B; A:
- At fæste Dine paa den første Mand,
Der moder hende paa sin stille Vandring?
Brechta.
Hvorfor ei? Naar det træffer

- Side 226, Linie 31: [nild] = B; A: rast
- 227, — 28-29: Thi Slangen, seer du, for at tæffes Eva, | Har] = B; A: Thi Slangen, for at tæffes Eva, Prehta, | Har
- 228, — 16-17: Skyld og blot | Som] = B; A: Skyld, alvorligt, | Som
- 229, — 26-27: Bort, Hovmod fra Skialm Hvides Kobberfiste! | Denš] A: Bort Hovmod! fra...Kobberfiste, | Denš; B: Bort Hovmod, fra...Kobberfiste! | Denš; C og D: Bort Hovmod fra ... Kobberfiste! | Denš
- 230, — 26: Alf] = B; A: Feen
- 231, — 1: Alf] = B; A: Fee
- —, — 20: ædleste] = C; A: ædelste
- 232, — 1: fyrstelige] = B; A: hertuglige
- —, — 12: dog] = B; A: da
- 233, — 21: ærlig] = B; A: ædel
- —, — 29: Jagreste] = B; A: Edelse
- 234, — 7: min første Tanke —] = B; A: min Tanke først, men —
- —, — 15: Froken!] = B; A: Hvad da?
- —, — 24: Lange ligned] = C; A: ligte Lange
- 235, — 9: [Esgar affides.] = B; A: Esgar.
- 236, — 12: Afstaae dem Rendsborg kan jeg sagtens ei] = B; A: Vel kan jeg ei afstaae dem Rendsborgsfæstning
- —, — 13: budet] = B; A: buden
- —, — 31: Jis, saa skarp som] = B; A: Jis, der skær som
- 237, — 27: Biskop, flygted;] = B; A: Bisp undveeg mig:

Side 237, Linie 30, til Side 238, Linie 4:

i Lund. Dengang han fulgte
 Siin strenge Domprovst Jakob Erlandson,
 Og paa Conciliet for Innocents
 Hjalp til at støde Frederik fra Thronen,
 Holdt ene jeg og Frankerkongen Ludvig
 Med Keiseren, skiondt han var sat]

= B; A:

i Lund; da han var med
 Den strenge Domprovst Jakob Erlandson,
 Hift ved Consiliet for Innocenz,
 Og hialp at støde Fredrik fra sin Throne,
 Var jeg og Frankrigs Ludvig, ene de
 Der holdt med Keiseren, skiondt sat]

- 238, — 10: Klosterhallen] = B; A: disse Haller
- —, — 13: den Hellige paa] = B; A: den Fromme
 hift paa
- 241, — 20: saa gif han hen ad] = D; A: saa
 vandred han ad
- 242, — 15-16: Bøhmen, Hedninger | Han christnede,
 som du] = B; A: Bøhmen, og han christned | Der
 Hedninger, som Du
- 245, — 28: Besindighed] = B; A: Besindigheden
- 246, — 9-10: saalænge som | En] = B; A: saa-
 længe, Grik, | En
- —, — 10: gamle] = C; A: venstre
- —, — 22: haarden] = B; A: haarde
- —, — 24-25: Som Dru i Reden. Binde de mig
 Lunter | Og Swamp om mine Ungers Binger? vil]
 A: Som Dru i Redet. Binde de mig Lunter | Og
 Swamp om mine Ungers Binger? Vil; B, C og D:

Som Drn i Fjeldet. Raste de mig Lunter | Og Svamp
derop i Reden? Vil maaskee

- Side 247, Linie 8: Du finder her] = B; A: Her finder Du
— —, — 12: det let] = B; A: det dog let
— 248, — 14: dit eget Die] = B; A: de egne Dine
— 252, — 28: Var det min] = B; A: Saa var min
— —, — 31: Et Frø maaskee til hvad de kalde Dyd]
= B; A: Maaskee et Frø til hvad de kalde Dyden
— 253, — 10: Gods og Kiærlighed] = B; A: Kiær-
lighed og Gods
— 254, — 9: Maader] = B; A: Viis
— 256, — 10: dem] = B; A: den
— 257, — 13: foræret mig; det] = B; A: forært
mig, og det
— —, — 19: Hørnet han beholdt] = B; A: Hørnet
selv beholdt han
— 258, — 7: Dog stedsse var han mig en Ven; jeg
veed] = B; A: Dog var han steds min Ven; og vist
jeg veed
— —, — 21: Get Been kun havde] = B; A: Kun
havde eet Been
— 259, — 22: jer] = B; A: I
— —, — 27: Forstanden kommer først med Aarene]
= B; A: Men Aldren, veed I, kommer med Forstand
— 260, — 3: ved Sanct Knud] = B; A: paa min Tro
— —, — 29: Dlding] = B; A: Gubbe
— 261, — 29: jer] = B; A: Eder
— 262, — 9-10: red i Skoven, hang | Det mig ved
Siden i et Skulderbaand] = B; A: reed igiennem
Skoven | Hang det mig over Skuldren i et Baand
— —, — 24-29: Udsende Gølkene. | Otto. | Det

haster ei. | Sophia. | Jo, sikkerligt! Hvert Dieblif er
køstbart. | Hun gaaer.] = B; A:

Nu sammenkalde Borgstufolkene.

Otto.

Det haster ikke —

Sophia.

Følg mig, kære Otto,

Her gielder ingen Dvælen.

Otto.

Vel, jeg kommer.

(Sophia gaaer).

Side 263, Linie 13-14: mig. Men hun — hun svæved |
for min Grindring] = B; A: mig. — Hun svæved
for | Min Siæls Grindring

— —, — 31: Druesaft] = B; A: Drue

— —, — —: hidser] = B; A: ophidser

— 264, — 4: En Anden] = B; A: Naar Andre

— —, — 7: følger han den Skionne] = B; A:
følger hin sin Beile

— —, — 18: De sikke Tommer] = B; A: Den
sikre Tomme

— —, — 22: Hvis Kraft betvinger Menneffenes Billie]
= D; A: Hvis Billie twinger Menniffenes Kræfter

— —, — 27: ynfelige] = B; A: sygligfromme

— 265, — 4: sidste] = C; A: side

— —, — 7: ei yngre Brødre hersket for?] =
B; A: ei flere yngre Brødre hersket?

— —, — 24: overstraalet langt] = B; A: over-
levet dog

— 266, — 17: fundet] = B; A: funden

— 267, — 4: Taget] = B; A: Regnens

- Side 267, Linie 11: Gunst] = B; A: Fromhed
 — —, — 19: nok] = B; A: alt
 — —, — 20-21: I flere Miles Afstand seer man
 Intet | Til danske Kæmper.] = B; A: I fem Miles
 Afstand er der ingen Flok | Af danske Kæmper seet.
 — —, — 23-24: Og den Fremmede | Kom ene] =
 B; A: Den Fremmede | Er ene
 — 268, — 7: hans] = B; A: sin
 — 270, — 21: Foged] = B; A: Borgfogd
 — 271, — 5: leged] = B; A: legte
 — —, — 16: tretti Somre] = B; A: tredive Aar
 — —, — 25: dybe Revner] = C; A: gamle Rister
 — 272, — 18: truffet] = B; A: trukken
 — 274, — 23: Menneske til Mennesket] = B; A:
 Menniske til Mennisket
 — 275, — 16: blinker] = B; A: strækker
 — —, — 19: undtvunget] = D; A: undtvungent
 — —, — 23: Verdens' usle] = B; A: usle Verdens
 — —, — 30: Fane] = B; A: Faner
 — 277, — 13: Alt mig forviiser om din] = B; A:
 Alt bør forviise mig Din
 — —, — 16: hvad saalænge] = B; A: hvad i ti Aar
 — —, — 29-30: Talemaader. I Paris | Har du
 studeert, det] = B; A: Talemaader. Du studeerte |
 Jo i Paris, det
 — 278, — 24: Alvind] = B; A: Alvind
 — 279, — 2: Blesing] = B; A: Blegind
 — 280, — 15-16: du i Breden har befalet ham | Alt]
 = B; A: Du har givet ham Befaling til | Alt
 — 284, — 7: Alt, hvad gif til korte Blund] = C; A:
 alt, som nu er neppe dalet

Side 284, Linie 10: i mit Barndomshuus] A: i Barndomshuus; B, C og D: i mit Barndomshiem

— —, — 24-25: Synder al min Hidsighed. | God Billien er, men] = B; A: Synder for min Hestighed. | Billien er god, men

— 285, — 11: ind. Efter] = B; A: ind. Ophold. Efter

— 287, — 13: det var at vente] = B; A: det lod sig vente

— 288, — 27-29: de præge sig | Dybt i Hukommelsen, og ofte kan | Den vogne Mand ei glemme] = B; A: de præges dybt

J vor Indbildning, og det koster tit

Den Vogne alt, at glemme

— 289, — 8: Bindevet] = B; A: Bindeuet

— —, — 9: Halsbhugget] = B; A: Halsbhuggen

— —, — 28: dog selv oplevet Alt i Nat] = B; A: dog alt oplevet nu inat

— 291, — 17-18: at bede | Ham komme ned og spise] = B; A: at spørge | Om ei ham lysted spise

— —, — 21: hvad saa? hvad saa?] = B; A: hvad saa? Hvad da?

— 292, — 2: brast] = B; A: braf

— 293, — 27: plyndrer] = B; A: rover

— —, — 28: hiin] = B; A: han

— 294, — 18-20: J Urimelighed | For klar Sandsynlighed? Er det utroligt, | At gamle Viælke briste?] = B; A:

J et Under selv

Sandsynlighed? Er det utroligt at

En gammel Viælke brister?

- Side 295, Linie 2: paa] = B; A: til
 — 298, — 10: vis derpaa] = B; A: visse paa
 — 299, — 6-7: Reddes funde | Dog ei] = B; A:
 Redde funde | Jeg ei
 — 301, — 14 og 16: Menneſſe] = B; A: Mennisse
 — —, — 20: Elige] = B; A: Hine
 — 303, — 6: den uſkadelige] = B; A: letuſkadelige
 — 305, — 18: fra] = B; A: af
 — —, — 22-25:

der om Natten

Han blev, ei langt fra Leiren. Og jeg har
 En Morbroer, ſom er Munk i Kloſteret;
 Jeg ſneg mig ogſaa did, at hvile lidt.]

= B; A:

der han laa

Om Natten; Leiren var ei fiern; og jeg
 Der har en Morbroer, ſom er ogſaa Munk,
 Sneg mig til Kloſtret, for at hvile der.

- 306, — 2: Kloſteret. Mit Bindue] = B; A:
 Kloſtret. Men mit Bindue
 — —, — 15: beſtyrtet] = B; A: beſtyrtſet
 — 308, — 19-20: Drev du dog af min Siæl den ſidſte
 Tro | Paa Œrlighed] = B; A: Drev Du den ſidſte
 Tillid af min Siæl | Om Œrlighed
 — 312, — 18: alt] = B; A: end
 — 314, — 3: ſtille deres Graadighed] = C; A: ſluſſe
 deres fræſke Torſt
 — 315, — 7-8: Herre! ja, | Det var dit Bærk fra]
 = B; A: Herre, det var | Dit Bærk fra
 — —, — 10: Lad os] = B; A: Kom da, lad os

- Side 315, Linie 21: kommer forklædt som Bonde.] = B; A: kommer flygtende.
- —, — 30: engang du fift] = B; A: Du fift engang
- 318, — 17: Hviſ] A: Hvil (i B, C og D Forandring)
- —, — 19: der ſøgeſ] = B; A: man ſætter
- —, — 25: Gaaer om og leder efter] A: Gaaer om og lede efter (i B, C og D Forandring)
- 319, — 5: mig til min egen ſkiebne] = B; A: mig atter til min ſkiebne
- 320, — 2: ſtiffe] = B; A: ſtiffer
- —, — 29: Blomſterhæffen] = B; A: Blomſterlund
- —, — 31: Kongens Marſk] = B; A: Marſk i Nord
- 322, — 7: Herold. Ved dette Syn] = B; A: Herold; og ved mit Syn
- —, — 12: Og ingen] = B; A: Og ei en
- —, — 16-17: Holger! bærer ham | I Bognen ud, og ſkiuler] = B; A: Holger! Bær i Stolen | Ham ud til Bognen! ſkiuler
- —, — 20: det ſkeer] = B; A: det er
- —, — 25: Bag] = B; A: Ved
- 324, — 6: Flodens] = B; A: Vandets
- —, — 9: Menneſteneſ] = B; A: Mennifkeneſ
- 325, — 27: ſætte Kongens Liig] = B; A: ſætte Liget ſtrag
- 326, — 12: finde Bidneſbyrd om Kongens Trædſkhed] = B; A: finde ſtærkt Beviis mod Kongens Dyd
- —, — 25: Himlen vil forbarmeſ] = B; A: Himlen forbarmeſ

Side 326, Linie 27: De gaae.] = B; A:

(De gaae.)

(Under Afhyngningen af et Requiem, komme Munke
og Chordrenge med Fakler i Procession med Liget
tildækket paa en Baare. De sætte det i Hallen.
Erkebispen knæler og gjør en Bøn under Sangen;
naar den er endt, forandres Scenen).

- 328, — 1: for] = C; A: fra
- 329, — 18: fundet] = B; A: funden
- —, — 24: fiærligt] = B; A: fiærlig
- —, — 25: bad om intet] = B; A: ønskte intet
- —, — 27: nedraabte jeg fra] = B; A: nedbad jeg
mig fra
- 330, — 6: i sygelig Forvirring] = B; A: i usæd-
vanlig Flugt
- —, — 7: En Uøling daaret har og nedrig mis-
brugt] = B; A: En Uøling har misbrugt, og nedrig
gieffet
- 331, — 5: ved] = B; A: af
- 332, — 23: fun] = D; A: blot
- 336, — 13: Bekiend] = B; A: Ti stille
- —, — 14: Alt] = C; A: alt
- 337, — 1: hialp ei. Erif drømte] = B; A: hialp
mig ei; han drømte
- 338, — 5: Jeg ende vil din Harm] = B; A:
Jeg virke vil Din Trøst
- —, — 7: Barm] = B; A: Bryst
- 341, — 26-30:

Der ligger han. O, Gud! hvor sort og blaa,
Ukiendelig, qvalt af sin Broders Haand.

Han styrter ned ved Baaren.

Ha, Erif! dyrt har jeg betalt din Krone.
Sophia]

= B; A:

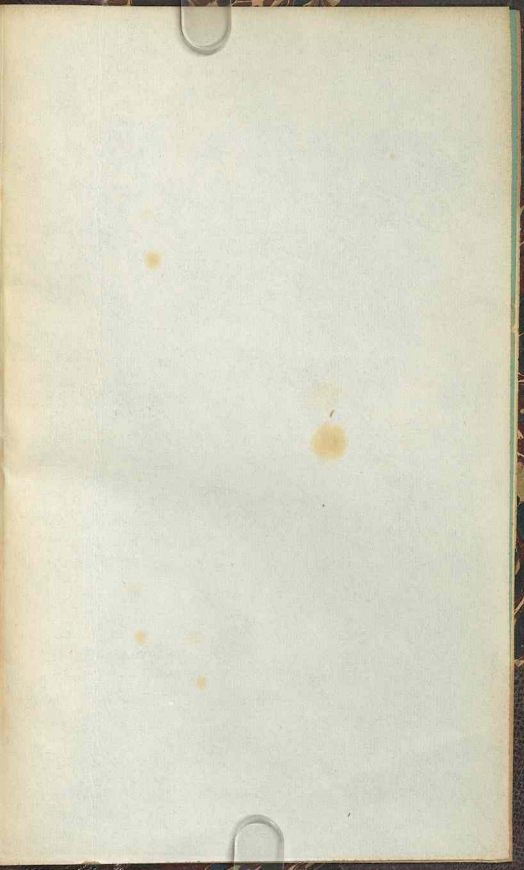
Der ligger han jo rolig. Dette Ansigt
Var altid ærligt; aldrig mere for
End nu i Dødens frygtelige Kulde. —
Tak Esger, for Du viste mig hans Liig.
Jeg læser i det saligblege Smil,
Han har tilgivet mig. Han sletter ud
Det Skrækketille, som Samvittigheden
Har giøglet i min sorte Siæl.

D Erif!

Han styrter ned ved Baaren.

Dyrt har jeg fiøbt Din Krone! — Mine Børn, —
Sophia

Side 342, Linie 3: mod Skiebneen, mod sig] = B; A:
med Skiebneen og sig

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

OF THE

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

THE FIRST PART OF THE FIRST PART

- III. Dramatiske Digte: Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; nedsat Priis 4 Kr.
- IV. Episke Digte: Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; nedsat Priis 3 Kr.
- V. Dramatiske Digte: Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; nedsat Priis 10 Kr.
- VI. Dramatiske Digte: Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fisleren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; nedsat Priis 2 Kr.
- VII. Erindringer. Bogladepriis 2 Rdl 24 β; nedsat Priis 3 Kr.

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig 30 Kr., hvilken er den ualmindelig billige Priis af 4 Ore pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subscription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis 1 Kr.; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subscription modtages i de fleste Boglader i Danmark Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

